MAI 2021

Liahona

Ne îndrumă pe toți către Isus Hristos

CUVÂNTĂRI DIN CADRUL CONFERINȚEI GENERALE

Președintele Nelson îi invită pe sfinți să-și mărească credința în Isus Hristos

Au fost susținute noi autorități generale-Cei Șaptezeci și o nouă președinție a Societății Primare

Au fost anunțate 20 de temple noi în 11 națiuni

Fotografii din Mongolia și Nigeria (cea suprapusă)

„Dragii mei frați și dragile mele surori, tăria Bisericii stă în eforturile membrilor și în mărturiile lor care cresc mereu. Mărturiile sunt hrănite cel mai bine în cămin. De-a lungul anului trecut, *mulți* dintre dumneavoastră ați îmbunătățit în mod semnificativ studiul Evangheliei în cadrul căminelor dumneavoastră. Eu vă mulțumesc și copiii dumneavoastră vă vor mulțumi"
– președintele Russell M. Nelson, „Mesaj de bun venit".

Cuprins, mai 2021

volumul 24 • numărul 3

Sesiunea de sâmbătă dimineață

6 Mesaj de bun venit
Președintele Russell M. Nelson

8 Dumnezeu în mijlocul nostru
Vârstnicul Dieter F. Uchtdorf

12 Conversații esențiale
Joy D. Jones

16 Să predăm în modul Salvatorului
Jan E. Newman

19 Inimi legate în unitate
Vârstnicul Gary E. Stevenson

24 Loc în casa de poposire
Vârstnicul Gerrit W. Gong

28 Îmi place să văd templul
Președintele Henry B. Eyring

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

32 Susținerea autorităților generale, a autorităților zonei-Cei Șaptezeci și a oficianților generali ai Bisericii
Președintele Dallin H. Oaks

34 Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2020
Jared B. Larson

35 Nu cum o dă lumea
Vârstnicul Jeffrey R. Holland

38 Sărmanii
Vârstnicul Jorge T. Becerra

41 Nedreptate exasperantă
Vârstnicul Dale G. Renlund

45 Călătoria personală a unui copil al lui Dumnezeu
Vârstnicul Neil L. Andersen

50 Veți fi liberi
Vârstnicul Thierry K. Mutombo

53 Speranță în Hristos
Președintele M. Russell Ballard

Sesiunea preoției

56 Episcopii – păstori ai turmei Domnului
Vârstnicul Quentin L. Cook

61 Îl puteți aduna pe Israel!
Ahmad S. Corbitt

64 Acesta este timpul nostru!
Vârstnicul S. Gifford Nielsen

68 Binecuvântați în numele Său
Președintele Henry B. Eyring

75 Ce a făcut Salvatorul nostru pentru noi?
Președintele Dallin H. Oaks

78 Ce învățăm și nu vom uita niciodată
Președintele Russell M. Nelson

Sesiunea de duminică dimineață

82 Isus Hristos: Îngrijitorul sufletului nostru
Vârstnicul Ulisses Soares

85 Mormântul nu câștigă nicio victorie
Reyna I. Aburto

88 Întristarea noastră se va preface în bucurie
Vârstnicul S. Mark Palmer

90 Să alergăm spre țintă
Vârstnicul Edward Dube

92 Aduceți-vă aminte calea care vă duce înapoi acasă
Vârstnicul José A. Teixeira

94 Dumnezeu Îi iubește pe copiii Săi
Vârstnicul Taniela B. Wakolo

97 Ei nu pot birui, noi nu putem cădea
Vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong

99 Salvatorul nostru personal
Vârstnicul Michael John U. Teh

101 Hristos a înviat; credința în El va muta munții
Președintele Russell M. Nelson

Sesiunea de duminică după-amiază

105 Să apărăm constituția noastră inspirată de Divinitate
Președintele Dallin H. Oaks

109 „Priviți! Eu sunt un Dumnezeu al miracolelor”
Vârstnicul Ronald A. Rasband

112 Lumina este atrasă de lumină
Vârstnicul Timothy J. Dyches

116 De ce cărarea legămintelor
Vârstnicul D. Todd Christofferson

120 Lumina Evangheliei adevărului și dragostei
Vârstnicul Alan R. Walker

123 „Principiile Evangheliei Mele”
Vârstnicul David A. Bednar

127 COVID-19 și templele
Președintele Russell M. Nelson

72 Autoritățile generale și oficianții generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

128 Raport statistic, 2020

129 Chemări noi

135 Știrile Bisericii

143 *Vino și urmează-Mă* – să învățăm din mesajele transmise în cadrul conferinței generale

Statele Unite

A 191-a Conferință Generală Bianuală

Sesiunea de sâmbătă dimineață, 3 aprilie 2021
Conduce: președintele Dallin H. Oaks
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Robert C. Gay
Rugăciunea de încheiere: vârstnicul James B. Martino
Muzica interpretată de The Tabernacle Choir at Temple Square*; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy, diverși organiști: „Zorii apar", *Imnuri*, nr. 1; „Apari, o, Dumnezeu", *Imnuri*, nr. 169, aranjament Wilberg; „Alege ce e drept", *Imnuri*, nr. 153, aranjament Wilberg; „Pe vârful muntelui", *Imnuri*, nr. 4; „Învață-mă să merg în lumină", *Imnuri*, nr. 194, aranjament Wilberg; „Spiritul lui Dumnezeu", *Imnuri*, nr. 2, aranjament Wilberg.

Sesiunea de sâmbătă după-amiază, 3 aprilie 2021
Conduce: președintele Henry B. Eyring
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Carl B. Cook
Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Mark L. Pace
Muzica interpretată de The Tabernacle Choir at Temple Square; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; diverși organiști: „Îndrumă-ne, mare Iehova", *Imnuri*, nr. 46, aranjament Wilberg; „If I Listen with My Heart", DeFord, aranjament Wilberg; „Veniți, voi copii ai Domnului", *Imnuri*, nr. 24; „Domnul este Rege!", *Imnuri*, nr. 37, aranjament Murphy.

Sesiunea preoției, 3 aprilie 2021
Conduce: președintele Dallin H. Oaks
Rugăciunea de deschidere: episcopul L. Todd Budge
Rugăciunea de încheiere: vârstnicul LeGrand R. Curtis jr.
Muzica interpretată de diverse coruri sub conducerea a diverși dirijori, fiind acompaniați de diverși organiști: „Înălțați glasul în slavă", *Imnuri*, nr. 43, aranjament Christiansen; „Dumnezeu Și-a trimis Fiul", *Imnuri*, nr. 113, aranjament McDavitt; „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!", *Imnuri*, nr. 168; „Speranța lui Israel", *Imnuri*, nr. 166, aranjament Kasen.

Sesiunea de duminică dimineață, 4 aprilie 2021
Conduce: președintele Dallin H. Oaks
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Terence M. Vinson
Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Arnulfo Valenzuela
Muzica interpretată de diverse coruri sub conducerea a diverși dirijori, fiind acompaniați de diverși organiști: „Azi, în zi de bucurie", *Imnuri*, nr. 35; „Mântuitorul Israelului" *Imnuri*, nr. 5; „Îmi place să văd templul", *Cântece pentru copii*, p. 99, aranjament Zabriskie; „Copil al Domnului", *Imnuri*, nr. 191, aranjament DeFord; „Isus a înviat", *Imnuri*, nr. 123, aranjament Wilberg.

Sesiunea de duminică după-amiază, 4 aprilie 2021
Conduce: președintele Henry B. Eyring
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Randy D. Funk
Rugăciunea de încheiere: Sharon Eubank
Muzica interpretată de The Tabernacle Choir at Temple Square; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; diverși organiști: „Hristos astăzi a-nviat", *Imnuri*, nr. 124, aranjament Wilberg; „El Și-a trimis Fiul", *Cântece pentru copii*, p. 20-21, aranjament Hofheins; „Ce trainică temelie", *Imnuri*, nr. 47; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm", *Imnuri*, nr. 156, aranjament Elliott.

* Muzica pentru fiecare sesiune a fost înregistrată în prealabil.

Cuvântările din cadrul conferinței sunt disponibile
Pentru a accesa, online, cuvântările din cadrul conferinței generale, în multe limbi, accesați conference.ChurchofJesusChrist.org și selectați o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei. În general, înregistrările audio și video în limba engleză sunt disponibile, la centrele de distribuire, la șase săptămâni de la desfășurarea conferinței. Informații despre conferința generală în formate accesibile pentru membri cu dizabilități sunt disponibile pe disability.ChurchofJesusChrist.org.

Pe copertă
Față: fotografia mormântului din grădină (reconstrucție pentru platoul de filmare) de Matt Reier
Spate: fotografie de Leslie Nilsson

Fotografii din timpul conferinței
Fotografiile din orașul Salt Lake au fost făcute de Cody Bell, Mason Coberly, John Lloyd, Leslie Nilsson și Dave Ward. Fotografii adiționale de David Aguayo, Janae Bingham, Chinedum Chimezie, Weston Colton, Neil Crisp, Daniel Dornelles, Maria Espinosa, Katerina Gracheva, Robyn Jones, Niel Kabiling, Julian Klemm, Ashlee Larson, Barbara Leite, Munkhbayar Magvandorj, Daniel Martinez, Lord Mbambu, Melanie Miza, Sayaka Okubo, Rosa Carmina Alvarez Pedraza, Christy Powell, Alice Priya, Valiosa Rakotomanana, Helen Rose, Niko Serey, Amanda Steed, Camila Tau, Ntebaleng Twala și Kau'i Wihongi.

Uruguay

MAI 2021 VOL. 24 NO. 3
LIAHONA 17468 171
Revistă oficială a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redactor: Randy D. Funk

Redactori asistenți: Marcos A. Aidukaitis, Michelle D. Craig, Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Jeremy R. Jaggi, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Bradley R. Wilcox

Director general: Richard I. Heaton
Director Revistele Bisericii: Aaron Johnston
Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: Adam C. Olson
Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu
Asistent de producție: Enish C. Dávila
Colectiv de redactare și editare: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Margaret Willes
Editorial Interns: Sarah Lott Helzer, Meredith Gerard

Director artistic: Tadd R. Peterson
Colectiv de grafică: Fay P. Andrus, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr
Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune

Director de producție: Ammon Harris
Colectiv de producție: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Bryan W. Gygi, Marrissa M. Smith
Responsabil tipărire preliminară: Joshua Dennis, Ammon Harris

Director tipar: Steven T. Lewis
Director difuzare: Nelson Gonzalez

Distribuire: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul: Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți.

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ChurchofJesusChrist.org

Online: store.ChurchofJesusChrist.org

Prețul abonamentului pe un an: 6,52 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Republica Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.ChurchofJesusChrist.org; pe e-mail la adresa liahona@ChurchofJesusChrist.org; sau prin poștă la adresa Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2021 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Informații privind drepturile de autor: Dacă nu se indică nimic altceva, persoanele interesate pot copia materiale din revista Liahona pentru a le folosi în scopuri personale, necomerciale (inclusiv în chemări). Acest drept poate fi revocat în orice moment. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă există restricții în legenda lor. Întrebările legate de drepturile de autor trebuie adresate la Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: May 2021 Vol. 24 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published six times a year (January, March, May, July, September, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Brazilia

Indexul vorbitorilor

Aburto, Reyna I., p., 85
Andersen, Neil L., p., 45
Ballard, M. Russell, p., 53
Becerra, Jorge T., p., 38
Bednar, David A., p., 123
Christofferson, D. Todd, p., 116
Cook, Quentin L., p., 56
Corbitt, Ahmad S., p., 61
Dube, Edward, p., 90
Dyches, Timothy J., p., 112
Eyring, Henry B., p., 28, 68
Gong, Gerrit W., p., 24
Holland, Jeffrey R., p., 35
Jones, Joy D., p., 12
Larson, Jared B., p., 34
Mutombo, Thierry K., p., 50
Nelson, Russell M., p., 6, 78, 101, 127
Newman, Jan E., p., 16
Nielsen, S. Gifford, p., 64
Oaks, Dallin H., p., 32, 75, 105
Palmer, S. Mark, p., 88
Rasband, Ronald A., p., 109
Renlund, Dale G., p., 41
Soares, Ulisses, p., 82
Stevenson, Gary E., p., 19
Teh, Michael John U., p., 99
Teixeira, José A., p., 92
Uchtdorf, Dieter F., p., 8
Wakolo, Taniela B., p., 94
Walker, Alan R., p., 120
Wong, Chi Hong (Sam), p., 97

Index tematic

Abuz, p., 35
Adevăr, p., 50, 120, 123
Adulți necăsătoriți, p., 24, 53
Adunare, p., 61, 116
Adversitate, p., 8, 19, 41, 50, 75, 78, 82, 88, 90
Alegeri, p., 64, 116
Apartenență, p., 24, 53
Avort, p., 45
Binecuvântări ale preoției, p., 64, 68
Binecuvântări, p., 53, 127
Bucurie, p., 88
Bunătate, p., 19
Bunul samaritean, p., 24
Calitatea de mamă, p., 45
Calitatea de membru al Bisericii, p., 38
Cămin, p., 78
Ceartă, p., 35
Chemări în cadrul Bisericii, p., 32
Compasiune, p., 19, 38, 41
Constituția Statelor Unite, p., 105
Convertire, p., 16, 50, 88
Copii, p., 12, 45, 56
Credință, p., 12, 41, 61, 78, 88, 90, 101, 109, 112
Cvorumuri ale preoției, p., 78
Demnitate, p., 6, 28
Diversitate, p., 24
Doctrina Bisericii, p., 123
Dragoste, p., 8, 19, 45, 64, 68, 75, 78, 94, 120
Duhul Sfânt, p., 112, 116
Dumnezeu Tatăl, p., 8, 41, 94
Episcopi, p., 56
Evanghelie, p., 6, 12, 50, 97, 120, 123
Familie, p., 16, 28, 45, 94
Gestionarea banilor, p., 34
Guvernare, p., 105
Hărțuire, p., 19
Ispășire, p., 41, 75, 82, 85, 94, 99
Isus Hristos, p., 8, 16, 19, 24, 35, 41, 50, 53, 61, 68, 75, 82, 85, 88, 90, 92, 94, 97, 99, 101, 109, 112
Înfrățire, p., 24
Învățare, p., 16
Înviere, p., 75, 85, 88, 109
Joseph Smith, p., 50
Legăminte, p., 38, 116, 120, 127
Legi, p., 105
Libertate de a alege, p., 105
Libertate, p., 105
Lumina lui Hristos, p., 112
Miracole, p., 109
Moarte, p., 85
Muncă în templu, p., 28, 127
Muncă misionară, p., 61, 120
Mustrare, p., 94
Natură divină, p., 92
Pace. p., 35
Paște, p., 35, 101
Planul salvării, p., 8, 45, 61, 75
Pocăință, p., 6, 8, 75, 82
Predare, p., 12, 16
Preoție, p., 68
Principii, p., 123
Profeți, p., 94
Putere, p., 101
Rânduieli, p., 28, 101, 116
Răbdare, p., 53
Restaurare, p., 120
Revelație, p., 78
Rezistență, p., 90
Rugăciune, p., 92
Sabat, p., 123
Singurătate, p., 53
Slujire, p., 38, 56
Slujire, p., 64, 68, 92
Speranță, p., 8, 53, 85, 97
Standarde, p., 123
Studiu din scripturi, p., 101
Supunere, p., 53, 116
Temple, p., 28, 120, 127
Tineri adulți, p., 56
Tineri, p., 56, 61
Ucenicie, p., 24
Unitate, p., 19, 78
Valoare individuală, p., 64
Viață muritoare, p., 45

Selecții din cea de-a 191-a Conferință Generală Bianuală

Conferința generală, desfășurată în timpul sfârșitului de săptămână de Paște, s-a concentrat asupra Salvatorului Isus Hristos, asupra întăririi membrilor și asupra caracterului mondial al Bisericii.

- **Pagina 6.** În cuvintele sale de deschidere, președintele Russell M. Nelson a spus: „Ne adunăm ca o mare familie mondială care dorește să-L preaslăvească pe Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos”. Dânsul a subliniat că „tăria Bisericii stă în eforturile membrilor și în mărturiile lor care cresc mereu”. Pe tot parcursul conferinței, eforturile conducătorilor Bisericii de a întări membrii în mod individual au fost evidente.
- **Pagina 78.** În timpul sesiunii preoției, președintele Nelson ne-a învățat cum putem face din căminul nostru un loc sfânt, „centrul învățării Evangheliei și trăirii conform Evangheliei”, chiar și după ce pandemia se va fi terminat.
- **Pagina 101.** În mesajul său de duminică dimineața, președintele Nelson a precizat clar că aceasta este o biserică mondială cu o Evanghelie menită tuturor oamenilor: „În această dimineață, am ascultat conducători ai Bisericii care provin de pe fiecare continent locuit de pe pământ. Cu adevărat, binecuvântările Evangheliei sunt pentru *fiecare* neam, limbă și popor. Biserica lui Isus Hristos este o biserică *mondială*. Isus Hristos este conducătorul nostru”.
- **Pagina 127.** Mai mult, efortul de a întări membrii a fost demonstrat prin anunțarea a 20 de temple noi. „Dorim să aducem casa Domnului și mai aproape de membrii noștri”, a spus președintele Nelson în cuvintele sale de încheiere. Acesta a fost cel mai mare număr de temple anunțat din anul 1998 încoace, când președintele Gordon B. Hinckley a anunțat 32 de temple, deschizând o eră nouă a răspândirii templelor.
- **Pagina 139.** Pentru mai multe exemple în ceea ce privește modul în care Biserica încearcă să-i întărească pe toți copiii lui Dumnezeu, vedeți selecții din numeroasele proiecte umanitare duse la bun sfârșit în anul 2020.

Japonia

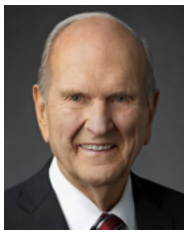

Președintele Russell M. Nelson
președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Mesaj de bun venit

Bine ați venit la conferința generală și bucurați-vă de privilegiul de a asculta glasul Domnului.

Dragi frați și surori și prieteni din întreaga lume, vă urez bun venit în mod personal la această conferință generală. Ne adunăm ca o mare familie mondială care dorește să-L preaslăvească pe Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos. Vă mulțumim pentru că sunteți alături de noi.

Ultimul an a fost unul demn de cartea recordurilor. Fără îndoială, fiecare dintre noi am învățat lucruri pe care nu le știam înainte. Unele lecții pe care le știam *înainte* au fost inscripționate în inima mea în moduri noi și instructive.

De exemplu, eu *știu* în mod sigur că Domnul îndrumă treburile Bisericii Sale. El a spus: „[Vă] voi arăta că Eu sunt capabil să-Mi înfăptuiesc lucrarea”[1].

Deseori, consilierii mei și cu mine ne-am uitat cu ochii înlăcrimați când El a intervenit în situații extrem de dificile după ce noi ne-am străduit din răsputeri și nu am mai putut face nimic. Suntem într-adevăr uimiți.

De asemenea, înțeleg mai bine acum la ce s-a referit El când a spus: „Iată, voi grăbi lucrarea Mea, la timpul ei”[2]. Din nou și din nou, m-am bucurat pe măsură ce El a îndrumat și a pus în practică grăbirea lucrării Sale – chiar și în timpul acestei pandemii mondiale.

Dragii mei frați și dragile mele surori, tăria Bisericii stă în eforturile membrilor și a mărturiile lor care cresc mereu. Mărturiile sunt hrănite cel mai bine în cămin. De-a lungul anului trecut, *mulți* dintre dumneavoastră ați îmbunătățit în mod semnificativ studiul Evangheliei în cadrul căminelor dumneavoastră. Eu vă mulțumesc și copiii dumneavoastră vă vor mulțumi.

Proiectul uriaș de a renova Templul Salt Lake continuă. Din biroul meu, pot vedea direct lucrarea care se face în piața templului.

Pe măsură ce m-am uitat cum muncitorii sapă și îndepărtează rădăcinile copacilor bătrâni, instalațiile, firele electrice și o fântână spartă, m-am gândit la nevoia ca fiecare dintre noi să îndepărteze, cu ajutorul Salvatorului, molozul din viața noastră.

Evanghelia lui Isus Hristos *este* o Evanghelie a pocăinței.[3] Datorită ispășirii Salvatorului, Evanghelia Sa oferă o invitație de a continua să ne schimbăm, să creștem și să devenim mai puri. Este o Evanghelie a speranței, vindecării și a progresului. Astfel, Evanghelia este un mesaj al *bucuriei*! Spiritul nostru se bucură cu fiecare mic pas înainte pe care îl facem.

Parte a adunării lui Israel, o parte foarte importantă, este însărcinarea ca noi, ca popor, să fim *demni* și *dornici* să ajutăm la pregătirea lumii pentru a Doua Venire a Domnului.

Pe măsură ce ascultăm mesajele care au fost pregătite cu grijă de conducătorii noștri sub îndrumarea Duhului Sfânt, vă invit să vă rugați să identificați molozul pe care trebuie să-l îndepărtați din viața dumneavoastră pentru a putea deveni mai demni.

Vă iubesc, dragii mei frați și surori, și depun mărturie că Tatăl nostru Ceresc și Fiul Său Preaiubit vă cunosc și vă iubesc pe fiecare în parte. Ei sunt gata să vă ajute la fiecare pas înainte pe care îl faceți. Bine ați venit la conferința generală și bucurați-vă de privilegiul de a asculta glasul Domnului. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Nefi 27:21.
2. Doctrină și legăminte 88:73.
3. Vedeți Doctrină și legăminte 13:1.

Vârstnicul Dieter F. Uchtdorf
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dumnezeu în mijlocul nostru

Dumnezeu este în mijlocul nostru – și este implicat Personal în viața noastră și Își îndrumă, în mod activ, copiii.

De-a lungul timpului, Dumnezeu a vorbit prin intermediul slujitorilor Săi, profeții.[1] În această dimineață, am avut privilegiul să-l ascultăm pe profetul lui Dumnezeu vorbind întregii lumi. Președinte Nelson, vă iubim și încurajez toți oamenii de pretutindeni să studieze cuvintele dumneavoastră și să le dea ascultare.

Înainte de a împlini vârsta de 12 ani, familia noastră fusese obligată de două ori să fugă de acasă și să o ia de la capăt în mijlocul haosului, temerii și incertitudinilor cauzate de război și diviziune politică. A fost o perioadă de neliniște pentru mine, dar trebuie să fi fost înspăimântătoare pentru preaiubiții mei părinți.

Mama și tata ne-au împărtășit, nouă, celor patru copii ai lor, puțin despre această povară. Au îndurat presiunea și suferința cât de bine au putut. Teama trebuie să fi fost apăsătoare, răpindu-le mult timp și diminuându-le speranța.

Această perioadă sumbră de după cel de-al Doilea Război Mondial și-a pus amprenta asupra lumii. Și-a pus amprenta asupra mea.

Pe atunci, în solitudinea clipelor în care m-am simțit cel mai singur, mă întrebam adesea: „A mai rămas vreun pic de speranță în lume?”.

Îngeri în mijlocul nostru

În timp ce cugetam la această întrebare, m-am gândit la tinerii noștri misionari americani care au slujit printre noi în acei ani. Ei au lăsat în urmă siguranța căminelor lor și au venit în Germania, un loc foarte îndepărtat – țara dușmanilor lor recenți – pentru a oferi speranță divină poporului nostru. Ei nu au venit pentru a învinui, a face morală sau a face de rușine. Au renunțat de bunăvoie la ani din tinerețea lor fără a se gândi la câștiguri pământești, dorind doar să-i ajute pe alții să găsească bucuria și pacea de care ei aveau parte.

Pentru mine, acești tineri, femei și bărbați, erau perfecți. Sunt sigur că aveau defecte, dar nu pentru mine. Mă voi gândi întotdeauna la calitățile lor extraordinare – îngeri de lumină și glorie, slujitori ai compasiunii, bunătății și adevărului.

În timp ce lumea se adâncea în cinism, amărăciune, ură și teamă, exemplul și învățăturile acestor tineri m-au umplut de speranță. Mesajul Evangheliei pe care l-au oferit s-a ridicat deasupra politicii, istoriei, resentimentelor, nemulțumirilor și interesului personal. A oferit răspunsuri divine la întrebări importante pe care le aveam în acele vremuri dificile.

Mesajul era că Dumnezeu trăiește și Îi pasă de noi, chiar și în acele vremuri de neliniște, confuzie și haos. Că El S-a arătat, cu adevărat, în vremurile noastre pentru a restaura adevărul și lumina – Evanghelia și Biserica Sa. Că El vorbește din nou profeților; că Dumnezeu este în mijlocul nostru – și este implicat Personal în viața noastră și Își îndrumă, în mod activ, copiii.

Este uimitor ce putem învăța când analizăm cu mai multă atenție planul salvării și exaltării întocmit de Tatăl nostru Ceresc, planul fericirii, pentru copiii Săi. Când ne simțim neînsemnați, abandonați și uitați, aflăm că putem fi siguri că Dumnezeu nu ne-a uitat – ba chiar că El le oferă tuturor copiilor Săi ceva de neimaginat: ocazia de a deveni „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos”[2].

Ce înseamnă aceasta?

Că vom trăi pentru totdeauna, vom primi o plenitudine de bucurie[3] și că avem potențialul de a „moșteni tronuri, împărății, principate și puteri”[4].

Cunoașterea faptului că acest viitor măreț și divin este posibil – nu datorită nouă, ci datorită lui Dumnezeu – ne face să fim umili.

Știind acest lucru, cum am putea vreodată să cârtim sau să rămânem plini de amărăciune? Cum am putea vreodată să avem ochii ațintiți spre pământ când Împăratul împăraților ne invită să ne luăm zborul către un

Panama

Brazilia

viitor greu de imaginat, plin de fericire divină?[5]

Salvare în mijlocul nostru

Datorită dragostei perfecte a lui Dumnezeu față de noi și sacrificiului etern al lui Isus Hristos, păcatele noastre – atât cele mari, cât și cele mici – pot fi șterse și uitate[6]. Putem sta înaintea Sa puri, demni și sfinți.

Inima mea este plină de recunoștință pentru Tatăl meu Ceresc. Îmi dau seama că El nu Și-a condamnat copiii să întâmpine dificultăți în viața muritoare fără speranța unui viitor luminos și etern. El a oferit instrucțiuni care dezvăluie drumul înapoi către El. Și, în centrul tuturor acestora este *Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos*[7], și sacrificiul Său pentru noi.

Ispășirea infinită a Salvatorului schimbă complet modul în care neam putea privi încălcările și imperfecțiunile. În loc să insistăm asupra lor și să ne simțim irecuperabili sau lipsiți de speranță, putem învăța din ele și ne putem simți plini de speranță.[8] Darul purificator al pocăinței ne permite să ne lăsăm păcatele în urmă și să devenim făpturi noi[9].

Datorită lui Isus Hristos, eșecurile noastre nu trebuie să ne definească. Ele ne pot perfecționa.

Asemenea unui muzician care exersează game, ne putem vedea greșelile, imperfecțiunile și păcatele ca fiind ocazii pentru a fi mai conștienți de noi înșine, a avea o dragoste mai profundă și mai sinceră față de alții și a ne purifica prin pocăință.

Dacă ne pocăim, greșelile nu ne descalifică. Ele fac parte din progresul nostru.

Cu toții suntem prunci în comparație cu ființele de slavă și măreție care suntem meniți să devenim. Nicio persoană nu trece de la mersul de-a bușilea, la mersul în picioare și la alergat fără poticniri, cucuie și vânătăi frecvente. Așa învățăm.

Dacă noi continuăm să exersăm cu sinceritate, străduindu-ne mereu să ținem poruncile lui Dumnezeu și luându-ne angajamentul să ne pocăim, să îndurăm și să punem în practică ceea ce învățăm, rând după rând, vom aduna lumină în sufletele noastre[10]. Și, deși este posibil să nu înțelegem, acum, pe deplin, întregul nostru potențial, „știm că, atunci când [Salvatorul] Se va arăta”, vom vedea înfățișarea Sa în noi și „Îl vom vedea așa cum este”[11].

Ce promisiune glorioasă!

Da, lumea este agitată. Și da, avem slăbiciuni. Dar nu trebuie să ne plecăm capul în disperare, pentru că putem avea încredere în Dumnezeu, putem avea încredere în Fiul Său, Isus Hristos, și putem accepta darul Spiritului care să ne îndrume pe această cale către o viață plină de bucurie și fericire divină.[12]

Isus în mijlocul nostru

M-am întrebat adesea: Ce ar propovădui și ce ar face Isus dacă ar fi astăzi în mijlocul nostru?

După înviere, Isus Hristos Și-a îndeplinit promisiunea de a vizita și „alte oi” ale Sale.[13]

Cartea lui Mormon – un alt testament al lui Isus Hristos, vorbește despre o astfel de apariție înaintea oamenilor de pe continentul american. Avem această cronică prețioasă ca mărturie tangibilă a lucrării Salvatorului.

Japonia

Oamenii din Cartea lui Mormon au trăit în cealaltă parte a lumii – istoriile lor, culturile lor și climatul lor politic erau foarte diferite de cele ale oamenilor cărora Isus le-a propovăduit în timpul slujirii Sale din viața muritoare. Și, totuși, El le-a propovăduit multe dintre lucrurile pe care le-a propovăduit în Țara Sfântă.

De ce ar face El aceasta?

Salvatorul propovăduiește mereu adevăruri eterne. Ele sunt valabile pentru oamenii din toate veacurile și din orice circumstanțe.

Mesajul Său a fost și este un mesaj de speranță și de apartenență – o mărturie că Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, nu Și-a abandonat copiii.

Că Dumnezeu este în mijlocul nostru!

Acum două sute de ani, Salvatorul S-a întors din nou pe pământ. Împreună cu Dumnezeu Tatăl, El i S-a arătat lui Joseph Smith, care avea 14 ani, și a inaugurat restaurarea Evangheliei și Bisericii lui Isus Hristos. Din acea zi, cerurile s-au deschis și mesageri cerești au coborât din lăcașuri de slavă nemuritoare. Lumină și cunoaștere s-au revărsat de la tronul celestial.

Domnul Isus Hristos a vorbit din nou lumii.

Ce a spus?

Spre binecuvântarea noastră, multe dintre cuvintele Sale sunt consemnate în Doctrină și legăminte și sunt disponibile acelora din lume care doresc să le citească și să le studieze. Cât de neprețuite sunt aceste cuvinte pentru noi, astăzi!

Și nu ar trebui să fim surprinși să aflăm că Salvatorul propovăduiește din nou mesajul central al Evangheliei Sale: „Iubește-L pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată tăria ta; și Îl vei sluji în numele lui Hristos”[14]. El ne inspiră să-L căutăm pe Dumnezeu[15] și să trăim potrivit învățăturilor pe care El le-a revelat slujitorilor Săi, profeții[16].

El ne învață să ne iubim unii pe alții[17] și să fim „[plini] de caritate față de toți oamenii”[18].

El ne invită să fim mâinile Sale, să mergem din loc în loc și să facem bine[19]. „Să nu iubim cu vorba… ci cu fapta și cu adevărul.”[20]

El ne provoacă să dăm ascultare marii Sale însărcinări: să iubim, să împărtășim și să-i invităm pe toți la Evanghelia și la Biserica Sa.[21]

El ne poruncește să construim temple sfinte și să intrăm și să slujim în ele.[22]

El ne învață să devenim ucenici ai Săi – că inima noastră nu trebuie să-și dorească putere personală, bogăție,

aprobare sau funcție. El ne învață să „[lăsăm] la o parte lucrurile acestei lumi și să [căutăm] lucrurile unei lumi mai bune”[23].

El ne îndeamnă să căutăm bucurie, iluminare, pace, adevăr, fericire[24] și promisiunea nemuririi și a vieții eterne[25].

Haideți să ducem aceasta cu un pas mai departe! Să presupunem că Isus ar veni astăzi în episcopia, ramura sau casa dumneavoastră. Cum ar fi?

El ar vedea direct în inima dumneavoastră. Aparențele exterioare și-ar pierde importanța. El v-ar ști așa cum sunteți. El v-ar cunoaște dorințele inimii.

Pe cei blânzi și umili, El i-ar ridica.

Pe cei bolnavi, El i-ar vindeca.

Celor care se îndoiesc, El le-ar insufla credință și curajul de a crede.

El ne-ar învăța să ne deschidem inima față de Dumnezeu și să-i ajutăm pe alții.

El ar recunoaște și ar onora cinstea, umilința, integritatea, credincioșia, compasiunea și caritatea.

O singură privire în ochii Săi și nu am mai fi niciodată la fel. Am fi schimbați pentru totdeauna. Am fi transformați de profunda înțelegere că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul nostru.

Ce ar trebui să facem?[26]

Privesc înapoi cu tandrețe la tânărul care am fost în anii adolescenței mele. Dacă m-aș putea întoarce în timp, l-aș consola și i-aș spune să rămână pe calea cea dreaptă și să continue să caute. Și l-aș ruga să-L invite pe Isus Hristos în viața lui, pentru că Dumnezeu este în mijlocul nostru!

Dumneavoastră, dragii mei frați și surori, dragii mei prieteni, și tuturor celor care caută răspunsuri, adevăr și fericire, vă ofer același sfat: continuați să căutați cu credință și răbdare.[27]

Cereți și veți primi. Bateți și vi se va deschide.[28] Încredeți-vă în Domnul[29].

În viața noastră de zi cu zi, avem însărcinarea primordială și ocazia binecuvântată să-L întâlnim pe Dumnezeu.

Dacă renunțăm la mândrie și ne apropiem de tronul Său cu o inimă frântă și un spirit smerit[30], El Se va apropia de noi[31].

Pe măsură ce căutăm să-L urmăm pe Isus Hristos și mergem pe cărarea uceniciei, rând după rând, va veni ziua în care vom avea parte de acel dar de neimaginat de a primi o plenitudine a bucuriei.

Preaiubiții mei prieteni, Tatăl dumneavoastră Ceresc vă iubește cu o dragoste perfectă. El Și-a dovedit dragostea în nenumărate moduri, dar, mai presus de toate, prin dăruirea Singurului Său Fiu Născut ca sacrificiu și ca dar pentru copiii Săi, pentru a face ca întoarcerea noastră la Părinții noștri Cerești să devină o realitate.

Depun mărturie că Tatăl nostru Ceresc trăiește, că Isus Hristos conduce Biserica Sa, că președintele Russell M. Nelson este profetul Său.

În această perioadă de Paște plină de bucurie, vă ofer binecuvântarea și dragostea mea. Deschideți-vă inima față de Salvatorul și Mântuitorul nostru, indiferent de circumstanțele, încercările, suferințele sau greșelile dumneavoastră, să puteți ști că El trăiește, că El vă iubește și că, datorită Lui, nu veți fi niciodată singuri.

Dumnezeu este în mijlocul nostru.

Despre acest lucru depun mărturie, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Amos 3:7.
2. Romani 8:17; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 84:38.
3. Vedeți 3 Nefi 28:10.
4. Doctrină și legăminte 132:19.
5. Vedeți Alma 28:12; Mormon 7:7.
6. Cuvintele din Doctrină și legăminte 58:42 sunt unele dintre cuvintele din scripturi care inspiră și încurajează cel mai mult: „Acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-mi mai amintesc de ele”. Ce bucurie îmi oferă faptul de a ști că, dacă voi continua să mă pocăiesc, în acea zi din viitor în care voi cădea în genunchi în fața Salvatorului și Mântuitorului meu, El mă va ridica și mă va îmbrățișa. Păcatele mele nu vor fi doar iertate, ci și uitate.
7. Vedeți Luca 9:35; Joseph Smith – Istorie 1:17.
8. Vedeți Alma 36:17-20.
9. Vedeți 2 Corinteni 5:17.
10. Vedeți Doctrină și legăminte 50:24.
11. 1 Ioan 3:2.
12. Vedeți Mormon 7:7.
13. Ioan 10:16.
14. Doctrină și legăminte 59:5.
15. Vedeți Doctrină și legăminte 88:62-63.
16. Vedeți Doctrină și legăminte 14:7; 41:5.
17. Vedeți Doctrină și legăminte 12:8; 59:6.
18. Doctrină și legăminte 121:45. Procesul de a avea grijă de alții le oferă atât celor bogați, cât și celor săraci un mod de a-și perfecționa caracterele și îi conduce spre exaltare (vedeți Doctrină și legăminte 104:15-18).
19. Vedeți Doctrină și legăminte 81:5.
20. 1 Ioan 3:18.
21. Ce-l face pe cineva să fie pregătit să propovăduiască Evanghelia? Salvatorul răspunde: „Oricine va mânui secera lui și va secera, va fi chemat de Dumnezeu” (Doctrină și legăminte 11:4). În cele din urmă, dorințele noastre sunt cele care ne fac să fim pregătiți pentru lucrarea de proclamare a cuvântului lui Dumnezeu (vedeți Doctrină și legăminte 4:3).
22. Vedeți Doctrină și legăminte 124:39.
23. Doctrină și legăminte 25:10.
24. Vedeți Mosia 16:11.
25. Vedeți Doctrină și legăminte 82:9.
26. Aceasta a fost întrebarea pe care mulțimea I-a adresat-o lui Isus pe malurile Mării Galileei. Este o primă întrebare pentru noi când contemplăm să devenim ucenici ai lui Isus Hristos. (Vedeți Ioan 6:28).
27. Vedeți Alma 41:4-5, 10-11.
28. Vedeți Doctrină și legăminte 88:63.
29. Vedeți Proverbele 3:5.
30. Vedeți 3 Nefi 9:20; Doctrină și legăminte 20:37.
31. Vedeți Doctrină și legăminte 88:63.

Joy D. Jones
recent eliberata președintă generală a Societății Primare

Conversații esențiale

Nu putem sta și aștepta ca în copiii noștri să se producă, pur și simplu, convertirea. Convertirea accidentală nu este un principiu al Evangheliei lui Isus Hristos.

V-ați întrebat vreodată de ce numim Societatea Primară „Societatea Primară”? În timp ce denumirea face referire la învățătura spirituală pe care copiii o primesc de la cea mai fragedă vârstă, pentru mine este și un memento al unui adevăr puternic. Pentru Tatăl nostru Ceresc, copiii n-au avut *niciodată* o importanță secundară – ei au avut *mereu* importanță „primară”[1].

El are încredere în noi să-i prețuim, să-i respectăm și să-i protejăm în calitatea lor de copii ai lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că niciodată nu-i rănim fizic, verbal sau emoțional în niciun fel, nici măcar atunci când frustrarea și presiunea sunt la maxim. Dimpotrivă, noi *prețuim* copiii și facem tot ce putem să combatem ororile abuzului. Grija pentru ei este de importanță primară pentru noi – la fel cum este și pentru El.[2]

O mamă și un tată tineri stăteau la masa din bucătărie trecându-și în revistă ziua. Din capătul holului, au auzit o bufnitură. Mama a întrebat: „Ce-a fost asta?”.

Apoi, au auzit un plâns încet din dormitorul băiețelului lor de patru ani. S-au dus în grabă într-acolo. L-au găsit întins pe jos, lângă patul lui. Mama l-a luat în brațe pe băiețel și l-a întrebat ce s-a întâmplat.

El a spus: „Am căzut din pat”.

Ea a întrebat: „De ce ai căzut din pat?”.

El a ridicat din umeri și a spus: „Nu știu. Cred că doar nu am reușit să mă bag în întregime în el”.

În această dimineață, doresc să vorbesc despre acest „a ne băga în întregime în”. Este privilegiul și responsabilitatea noastră să-i ajutăm pe copii „să se bage în întregime în” Evanghelia lui Isus Hristos. Și niciodată nu este prea devreme să începem.

Există o perioadă specială aparte în viața copiilor, în care ei sunt protejați de influența lui Satana. Este o perioadă în care ei sunt inocenți și liberi de păcat.[3] Este o perioadă sacră atât pentru părinți, cât și pentru copii. Copiii trebuie să fie învățați, prin cuvânt și prin exemplu, atât înainte, cât și după ce au „ajuns la vârsta responsabilității înaintea lui Dumnezeu”[4].

Președintele Henry B. Eyring ne-a învățat: „Avem cea mai deosebită șansă cu cei mici. Cea mai bună perioadă de a preda este de cât se poate de devreme, cât copiii sunt încă imuni la ispitele dușmanului din viața muritoare și cu mult timp înainte ca, în mijlocul încercărilor lor personale, să le fie mai greu să asculte cuvintele adevărului”[5]. O astfel de predare îi va ajuta să înțeleagă identitatea lor divină, scopul lor și binecuvântările bogate care îi așteaptă pe măsură ce fac legăminte sacre și primesc rânduieli de-a lungul cărării legămintelor.

Nu putem sta și aștepta ca în copiii noștri să se producă, pur și simplu, convertirea. Convertirea accidentală *nu* este un principiu al Evangheliei lui Isus Hristos. Nu vom deveni asemănători Salvatorului nostru din întâmplare. Dacă iubim, predăm și depunem mărturie în mod deliberat, îi putem ajuta pe copii să înceapă să simtă influența Duhului Sfânt de la o vârstă fragedă. Duhul Sfânt este esențial pentru mărturia copiilor noștri despre Isus Hristos și convertirea lor la El; noi dorim ca ei să „își [amintească] totdeauna de El, pentru ca ei să poată avea Spiritul Său cu ei”[6].

Gândiți-vă la valoarea conversațiilor în familie despre Evanghelia lui Isus Hristos, conversații *esențiale*, care pot invita Spiritul. Când avem astfel de conversații cu fiii și fiicele noastre, îi ajutăm să-și clădească o temelie „care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă [ei] zidesc, ei nu pot să cadă”[7]. Când întărim un copil, întărim familia.

Aceste conversații vitale îi pot ajuta pe copiii noștri:

- să înțeleagă doctrina pocăinței;
- să aibă credință în Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu;
- să aleagă botezul și darul Duhului Sfânt când împlinesc vârsta de opt ani[8];
- și să se roage și să „umble în dreptate înaintea Domnului”[9].

Anglia

Salvatorul ne-a îndemnat: „De aceea, Eu îți dau o poruncă, să-i înveți, *în mod liber*, pe copiii tăi aceste lucruri”[10]. Și ce a vrut El ca noi să-i învățăm în mod atât de liber?

1. Căderea lui Adam
2. Ispășirea lui Isus Hristos
3. Importanța faptului de a fi născuți din nou[11]

Vârstnicul D. Todd Christofferson a spus: „Cu siguranță, dușmanul este mulțumit când părinții neglijează faptul de a-și învăța și instrui copiii să aibă credință în Hristos și să se nască din nou spiritual”[12].

În contrast, Salvatorul dorește ca noi să-i ajutăm pe copii să-și „[pună] încrederea în acel Spirit care conduce spre a face bine”[13]. Pentru a face astfel, îi putem ajuta pe copii să recunoască momentele în care simt Spiritul și să discearnă ce acțiuni alungă Spiritul. Astfel ei învață să se pocăiască și să se întoarcă la lumină prin ispășirea lui Isus Hristos. Acest lucru încurajează reziliența spirituală.

Ne putem distra ajutându-i pe copiii noștri să-și clădească reziliența spirituală la orice vârstă. Nu trebuie să fie ceva complicat sau ceva care necesită foarte mult timp. Conversațiile simple, pline de grijă îi pot conduce pe copii să știe nu numai *ce* cred, dar, cel mai important, *de ce* cred ceea ce cred. Conversațiile pline de grijă, care au loc în mod natural și consecvent, pot duce la o înțelegere mai bună și la răspunsuri mai bune. Haideți să nu permitem dispozitivelor electronice să ne țină departe de la a-i învăța și a-i asculta pe copiii noștri și de la a ne uita în ochii lor!

Ocazii suplimentare pentru conversații esențiale se pot ivi prin interpretarea de roluri. Membrii familiei pot interpreta situații în care sunt ispitiți sau presați să facă o alegere greșită. Un asemenea exercițiu îi poate întări pe copii să fie pregătiți când se vor afla într-o împrejurare dificilă. De exemplu, putem interpreta iar, apoi, putem discuta pe îndelete pe măsură ce-i întrebăm pe copii ce ar face:

- dacă sunt ispitiți să încalce Cuvântul de înțelepciune;
- dacă sunt expuși la pornografie;
- dacă sunt ispitiți să mintă, să fure sau să înșele;
- dacă, de la un prieten sau de la un profesor de la școală, aud ceva care le contestă crezurile și valorile.

În timp ce interpretează acest lucru și discută despre el, în loc să fie prinși nepregătiți într-o împrejurare ostilă în mijlocul semenilor, copiii pot fi înarmați cu „scutul credinței cu care [vor] putea stinge *toate* săgețile arzătoare ale celui rău”[14].

Un prieten apropiat a învățat această lecție crucială când avea 18 ani. El s-a înrolat în armata Statelor Unite în timpul conflictului dintre Statele Unite și Vietnam. A fost desemnat să facă instrucția de bază în infanterie pentru a deveni infanterist. A explicat că instrucția a fost cruntă. L-a descris pe instructorul militar ca fiind nemilos și inuman.

Într-o anumită zi, plutonul său, îmbrăcat în echipament complet de luptă, urca pe munte într-o căldură toropitoare. Dintr-o dată, instructorul militar a dat ordinul să se arunce la

pământ și să nu se miște. Instructorul urmărea chiar și *cea mai mică* mișcare. Orice mișcare ar fi avut consecințe grave mai târziu. Plutonul a suferit mai mult de două ore în căldură, cu mânie și resentimente crescânde față de conducătorul lor.

După multe luni, prietenul nostru s-a trezit conducând plutonul său prin junglele din Vietnam. Aceasta era o situație reală, nu doar instrucție. De sus, din copacii din jur, au început să răsune împușcături. Întregul pluton s-a aruncat imediat la pământ.

După ce se uita dușmanul? După mișcare. Orice mișcare, chiar și cea mai mică, ar fi atras împușcături. Prietenul meu a spus că, în timp ce stătea culcat, transpirând și nemișcat pe solul junglei, așteptând întunericul ore îndelungate, gândurile lui s-au întors la instrucția sa de bază. Și-a adus aminte de antipatia intensă pe care a simțit-o față de instructorul său militar. Acum, simțea recunoștință imensă – pentru ceea ce l-a învățat și modul în care l-a pregătit pentru această situație critică. Instructorul militar i-a dotat, în mod înțelept, pe prietenul nostru și pe cei din plutonul lui, cu abilitatea de a ști ce să facă în mijlocul luptei dezlănțuite. El a salvat, de fapt, viața prietenului nostru.

Cum putem face același lucru, din punct de vedere spiritual, pentru copiii noștri? Cu mult înainte ca ei să intre pe câmpul de luptă al vieții, cum ne putem strădui mai pe deplin să-i învățăm, să-i întărim și să-i pregătim?[15] Cum îi putem invita să „se bage în întregime în”? Nu am prefera mai degrabă să „transpire” în mediul sigur de învățare oferit de cămin, decât *să sângereze pe câmpurile de luptă ale vieții?*

Privind înapoi, au fost momente în care soțul meu și cu mine ne-am simțit ca niște instructori militari în timp ce încercam, cu sinceritate, să ne ajutăm copii să trăiască potrivit Evangheliei lui Isus Hristos. Profetul Iacov pare să fi dat glas exact acelorași sentimente, când a spus: „Doresc bunăstarea sufletelor voastre. Da, frica mea este mare pentru voi; iar voi știți că întotdeauna așa a fost”[16].

Pe măsură ce copiii învață și progresează, credința lor va fi pusă la încercare. Dar, dacă sunt echipați în mod corespunzător, pot crește în credință, curaj și încredere, chiar și în mijlocul opoziției puternice.

Alma ne-a învățat să „[pregătim] mințile copiilor”[17]. Noi îi pregătim pe cei din generația care se ridică să fie viitorii apărători ai credinței, să înțeleagă „că [ei sunt] liberi să [acționeze] pentru ei [înșiși] – să [aleagă] calea morții nepieritoare sau calea vieții veșnice”[18]. Copiii merită să înțeleagă acest adevăr măreț: eternitatea nu este lucrul potrivit în legătură cu care să greșim.

Fie ca discuțiile noastre simple, dar, în același timp, esențiale, cu fiii și fiicele noastre să-i ajute să „[se bucure]

Guatemala

Chile

Germania

de *cuvintele* vieții veșnice” acum, pentru ca ei să se poată bucura de „viața veșnică în lumea care va veni, chiar slava nemuritoare”[19]!

Pe măsură ce ne hrănim copiii din punct de vedere spiritual și îi pregătim, le permitem să-și folosească libertatea de a alege, îi iubim cu toată inima noastră, îi învățăm poruncile lui Dumnezeu și îi învățăm despre darul Său al pocăinței și niciodată, *niciodată* nu renunțăm la ei. La urma urmei, nu aceasta este calea Domnului pentru noi toți?

Fie ca noi „să [înaintăm] cu fermitate în Hristos”, știind că putem avea „o strălucire perfectă a speranței”[20] prin Salvatorul nostru iubitor!

Depun mărturie că El este mereu răspunsul. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți 3 Nefi 17:23-24.
2. Vedeți Michaelene Grassli, „Behold Your Little Ones (Iată-i pe cei mici ai voștri)”, *Ensign*, nov. 1992, p. 93: „Pentru mine, formula *iată-i* este semnificativă. Sugerează mai mult decât doar «privește și vezi». Când Domnul i-a instruit pe nefiți spunând-le *iată-i* pe cei mici ai voștri, eu cred că El le-a spus să le dea atenție copiilor lor, să îi contemple, să privească dincolo de prezent și să vadă posibilitățile lor eterne”.

   Vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Listen to Learn (Ascultați cu scopul de a învăța)” *Ensign*, mai 1991, p. 22: „A guverna copiii cu forța este metoda lui Satana, nu a Salvatorului. Nu, copiii nu sunt proprietatea noastră. Privilegiul nostru de părinte este să-i iubim, să-i conducem și să le dăm drumul”.
3. Vedeți Doctrină și legăminte 29:46-47.
4. Doctrină și legăminte 20:71.
5. Henry B. Eyring, „The Power of Teaching Doctrine (Puterea predării doctrinei)”, *Liahona*, iulie 1999, p. 87.
6. Doctrină și legăminte 20:79.
7. Helaman 5:12.
8. Vedeți Doctrină și legăminte 68:25; vedeți, de asemenea, Articolele de credință 1:4.
9. Doctrină și legăminte 68:28.
10. Moise 6:58; subliniere adăugată.
11. Vedeți Moise 6:59; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 20:29-31.
12. D. Todd Christofferson, „De ce căsătoria, de ce familia”, *Liahona*, mai 2015, p. 52.
13. Vedeți Doctrină și legăminte 11:12-13; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 93.
14. Doctrină și legăminte 27:17; subliniere adăugată; vedeți, de asemenea, Marion G. Romney, „Home Teaching and Family Home Evening (Învățământul de acasă și seara în cămin)”, *Improvement Era*, iunie 1969, p. 97: „Satana, dușmanul nostru, își trimite toate forțele în asalt împotriva neprihănirii. Forțele sale bine organizate sunt o legiune. Copiii și tinerii noștri sunt ținta atacurilor lui principale. Ei sunt expuși pretutindeni la propagandă ticăloasă și vicioasă. Oriunde se uită, sunt înconjurați de ceea ce este rău, proiectat în mod viclean să înșele și să distrugă fiecare lucru sacru și fiecare principiu neprihănit… Dacă este să fie întăriți îndeajuns pentru a sta puternici împotriva acestor atacuri satanice violente, copiii noștri trebuie să fie învățați și instruiți în cămin, după cum ne-a îndrumat Domnul”.
15. Vedeți Russell M. Nelson, „Children of the Covenant (Copiii legământului)”, *Ensign*, mai 1995, p. 32:

    „Cu ani în urmă, ca tânăr student la medicină, am văzut mulți pacienți care sufereau de boli care pot fi prevenite acum. În ziua de astăzi, este posibil să imunizezi oameni împotriva bolilor care duceau odată la paralizie – chiar la moarte. O metodă medicală prin care se conferă dobândirea imunității este inocularea. Termenul *inoculare* este fascinant. Provine din două rădăcini latine: *in*, însemnând «înăuntru»; și *oculus*, însemnând «un ochi». Astfel, verbul *a inocula* înseamnă literalmente «a pune un ochi înăuntru» – ca supraveghetor împotriva relelor.

    O boală ca poliomielita poate să schilodească sau să distrugă trupul. O boală ca păcatul poate să schilodească sau să distrugă spiritul. Ravagiile făcute de poliomielită pot fi prevenite acum prin imunizare, dar ravagiile făcute de păcat necesită alte mijloace de prevenire. Medicii nu ne pot imuniza împotriva păcatului. Protecția spirituală vine numai de la Domnul – și în felul Său. Isus alege nu să inoculeze, ci să îndoctrineze. Metoda Sa nu implică vaccinul; folosește predarea doctrinei divine – «un ochi înăuntru» care supraveghează – pentru a proteja spiritele eterne ale copiilor Săi”.
16. 2 Nefi 6:3.
17. Alma 39:16.
18. 2 Nefi 10:23.
19. Moise 6:59; subliniere adăugată.
20. 2 Nefi 31:20.

Jan E. Newman
al doilea consilier în Președinția generală a Școlii de duminica

Să predăm în modul Salvatorului

Responsabilitatea revine fiecăruia dintre noi de a urma exemplul Învățătorului și de a preda ca El.

Învățători excepționali

Cu câteva luni în urmă, un fost coleg de clasă din orașul meu natal Overton, Nevada, a sugerat să facem un cadou de Crăciun preaiubitei noastre învățătoare de la grădiniță, care împlinise recent 98 de ani. Ea ne-a învățat despre faptul de a fi amabili, despre importanța unui pui de somn bun, despre bucuria care vine din a mânca biscuiți graham cu lapte și despre faptul de a ne iubi unii pe alții. Mulțumesc, sora Davis, pentru că ați fost o învățătoare atât de minunată.

Am avut un alt învățător excepțional în timp ce studiam la Colegiul Ricks acum mulți ani. Mă pregăteam să slujesc în misiune și m-am gândit că ar fi util să particip la o clasă de pregătire pentru munca misionară. Experiența pe care am trăit-o mi-a schimbat viața.

Din prima zi de curs, mi-am dat seama că mă aflu în prezența unui învățător extraordinar. Învățătorul era fratele F. Melvin Hammond. Știam că fratele Hammond Îl iubea pe Domnul și mă iubea pe mine. Puteam să văd acest lucru pe chipul său și să îl percep în glasul său. În timp ce preda, Spiritul îmi lumina mintea. El a predat doctrina, dar m-a invitat, de asemenea, să o învăț singur. Această invitație m-a ajutat să văd în mod clar responsabilitatea pe care o aveam de a învăța doctrina Domnului eu însumi. Acea experiență m-a schimbat pentru totdeauna. Mulţumesc, frate Hammond, pentru că ai predat în modul Salvatorului.

Dragi frați și surori, toată lumea merită să aibă o astfel de experiență de învățare atât în căminele lor, cât și la biserică.

Introducerea manualului „*Vino și urmează-Mă*” oferă o viziune a ceea ce predarea în modul Salvatorului poate realiza. „Obiectivul tuturor formelor de predare și învățare a Evangheliei este de a ne întări convertirea la Isus Hristos și a ne ajuta să devenim mai asemănători Lui… Procesul de învățare a Evangheliei, care întărește credința și înlesnește miracolul convertirii, nu are loc deodată. Acesta depășește limitele sălii de clasă, pentru a ajunge la inima și în căminul unei persoane.”[1]

Scripturile ne arată faptul că slujirea Salvatorului pe străvechile meleaguri americane a avut un impact atât de mare și a fost atât de răspândită, încât „oamenii erau cu toții convertiți la Domnul, pe toată fața țării, atât nefiții cât și lamaniții; și nu erau nici un fel de conflicte și certuri între ei, iar fiecare om se purta cu dreptate față de celălalt”[2].

Cum poate avea predarea noastră un efect asemănător asupra celor pe care îi iubim? Cum putem să predăm mai mult în felul Salvatorului și să-i ajutăm pe alții să fie convertiți mai profund? Permiteți-mi să vă ofer câteva sugestii.

Nigeria

Statele Unite

Urmați exemplul Salvatorului.

Mai întâi de toate, asumați-vă sarcina de a învăța tot ce puteți despre Învățătorul Suprem Însuși. Cum a arătat El dragoste față de alții? Ce au simțit ei când El le-a predat? Ce a predat El? Care erau așteptările Sale de la cei pe care i-a învățat? După ce cugetați la întrebări precum acestea, evaluați-vă și corectați-vă modul de predare pentru a fi mai asemănător cu al Său.

Biserica oferă multe resurse pentru predare în aplicația Biblioteca Evangheliei și pe ChurchofJesusChrist.org. Una dintre aceste resurse este „*Să predăm în modul Salvatorului*”. Vă invit să citiți și să studiați fiecare cuvânt al acestei resurse. Principiile din această resursă vă vor ajuta în eforturile dumneavoastră de a fi mai asemănători lui Hristos în predarea dumneavoastră.

Eliberați puterea familiilor

Următoarea mea sugestie poate fi ilustrată de o experiență pe care am avut-o acum câteva luni, când m-am oprit să vizitez un prieten drag. O auzeam pe soția sa vorbind cu cineva în fundal, așa că m-am scuzat rapid, ca să poată petrece timp cu familia sa.

După o oră sau ceva mai târziu, am primit acest mesaj text de la amabila sa soție: „Frate Newman, mulțumim că ați trecut pe la noi. Ar fi trebuit să vă invităm înăuntru, dar vreau să vă împărtășesc ceea ce făceam. De când a început pandemia, discutăm lecțiile din „*Vino și Urmează-Mă*” alături de copiii noștri adulți, în fiecare duminică, pe Zoom. Acest lucru a făcut literalmente minuni. Cred că este pentru prima dată când fiica noastră a citit singură Cartea lui Mormon. Astăzi a fost ultima lecție despre Cartea lui Mormon și tocmai terminam atunci când ați venit… M-am gândit că ați fi interesat să aflați cum „*Vino și urmează-Mă*”, Zoom și o pandemie au oferit ocazia, la momentul potrivit, de a schimba o inimă… Mă face să mă întreb cât de multe mici miracole s-au întâmplat în aceste vremuri neobișnuite”.

Acest lucru mi se pare o împlinire a promisiunii făcute de președintele Russell M. Nelson în luna octombrie a anului 2018. Dânsul a spus că învățarea concentrată în cămin și susținută de Biserică „are potențialul de a elibera puterea familiilor, pe măsură ce fiecare familie o urmează cu conștiinciozitate și grijă pentru a-și transforma căminul într-un sanctuar al credinței. Vă promit că, dacă veți lucra cu sârguință pentru a vă transforma căminul într-un centru de învățare a Evangheliei, cu timpul, zilele *dumneavoastră* de sabat vor deveni, cu adevărat, o desfătare. Copiii *dumneavoastră* vor fi entuziasmați să-și însușească învățăturile Salvatorului și să trăiască potrivit acestora… Schimbările din familia dumneavoastră vor fi semnificative și continue”[3]. Ce promisiune minunată!

Pentru a ne schimba cu adevărat viața, convertirea la Isus Hristos trebuie să cuprindă întregul nostru suflet și să influențeze puternic fiecare aspect al vieții noastre. Acesta este motivul pentru care aceasta trebuie să se concentreze în centrul vieții noastre – familiile și căminul nostru.

Amintiți-vă: convertirea este personală

Ultima mea sugestie este să vă amintiți că această convertire trebuie să vină din interior. Așa cum ne învață pilda celor zece fecioare, nu putem da altcuiva uleiul convertirii noastre, oricât ne-am dori. Vârstnicul David A. Bednar ne-a învățat: „Acest untdelemn prețios este obținut picătură cu picătură… cu răbdare și stăruință. Nu există scurtături; nu există pregătiri de ultim moment”[4].

Materialul „*Vino și urmează-Mă*” a fost conceput ținând cont de acest adevăr. Îl compar cu îngerul care l-a

Canada

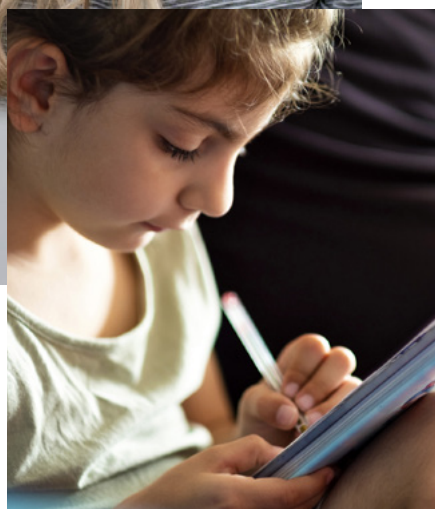

Uruguay

ajutat pe Nefi să afle despre Isus Hristos spunând: „Privește!”[5]. La fel ca acel înger, „*Vino și urmează-Mă*” ne invită să cercetăm în scripturi și în cuvintele profeților din zilele noastre pentru a-L găsi pe Salvator și a-L asculta. La fel ca Nefi, vom fi îndrumați în mod personal de Spirit în timp ce citim și cugetăm asupra cuvântului lui Dumnezeu. *„Vino și urmează-Mă”* este trambulina care ne ajută pe fiecare dintre noi să ne scufundăm adânc în apele vii ale doctrinei lui Hristos.

Responsabilitatea unui părinte este similară din multe puncte de vedere. Copiii moștenesc multe lucruri de la părinții lor, dar o mărturie nu este unul dintre ele. Nu putem oferi copiilor noștri o mărturie mai mult decât putem face o sămânță să crească. Dar putem oferi un mediu hrănitor, cu sol bun, fără spini care „înecă acest cuvânt”. Ne putem strădui să creăm condițiile ideale pentru ca ai noștri copii – și alții pe care îi iubim – să găsească loc pentru sămânță, „[să audă] cuvântul și [să-l înțeleagă]”[6] și să descopere ei înșiși că „sămânța este bună”[7].

Cu câțiva ani în urmă, fiul meu Jack și cu mine am avut ocazia să jucăm golf pe Old Course, la St. Andrews în Scoția, unde jocul de golf a fost inventat. A fost minunat! După ce m-am întors, am încercat să transmit altora cât de uimitoare și importantă a fost experiența pentru mine. Dar nu am putut. Fotografiile, prezentările video și cele mai bune descrieri ale mele au fost total insuficiente. În cele din urmă, mi-am dat seama că singurul mod prin care cineva poate cunoaște măreția terenului de golf St. Andrews este prin propria experiență – să vadă peisajele vaste, să respire aerul, să simtă vântul pe fața lui și să lovească câteva mingi rătăcite în cavernoasele zone cu nisip și în tufișurile dese, ceea ce noi am făcut foarte bine.

Așa este și în ceea ce privește cuvântul lui Dumnezeu. Îl putem preda, îl putem predica, îl putem explica. Putem vorbi despre acesta, îl putem descrie, putem chiar depune mărturie despre acesta. Dar, până când o persoană nu simte cuvântul sacru al lui Dumnezeu cuprinzându-i sufletul, precum roua din cer[8], prin puterea Spiritului, va fi ca și cum ar privi o carte poștală sau fotografiile din vacanța altora. Trebuie să mergi acolo tu însăți. Convertirea este o călătorie personală – o călătorie de adunare.

Toți cei care predau acasă și la biserică pot oferi celorlalți ocazia de a avea propriile experiențe spirituale. Prin aceste experiențe, ei vor ajunge să „cunoască adevărul tuturor lucrurilor” ei înșiși[9]. Președintele Nelson ne-a învățat: „Dacă aveți întrebări sincere despre Evanghelie sau Biserică, atunci când alegeți să lăsați pe Dumnezeu să aibă întâietate, veți fi conduși pentru a găsi și a înțelege adevărurile absolute,

eterne care vă vor îndruma viața și vă vor ajuta să rămâneți fermi pe cărarea legămintelor”[10].

Îmbunătățirea spectaculoasă a predării

Invit conducătorii și învățătorii din fiecare organizație a Bisericii să se sfătuiască împreună cu părinții și tinerii pentru a îmbunătăți spectaculos predarea la fiecare nivel – la nivel de țăruș, în episcopii și în cămine. Acest lucru se realizează prin predarea doctrinei și provocarea unei discuții pline de Spirit despre adevărurile predate de Duhul Sfânt în momentele liniștite ale studiului nostru personal.

Dragii mei prieteni în Hristos, responsabilitatea revine fiecăruia dintre noi de a urma exemplul Învățătorului și de a preda ca El. Calea Sa este calea adevărată! Ca pe măsură ce Îl urmăm, „atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum este; ca noi să putem să avem această nădejde; pentru ca noi sa fim purificați tot așa cum El este pur”[11]. În numele Celui care a înviat, chiar Însuși Învățătorul Suprem, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii: Doctrină și legăminte, 2021*, p. vi
2. 4 Nefi 1:2.
3. Russell M. Nelson, „Să devenim sfinți din zilele din urmă exemplari”, *Liahona*, nov. 2018, p. 113.
4. David A. Bednar, „Convertiți la Domnul”, *Liahona*, nov. 2012, p. 109.
5. Vedeți 1 Nefi 11:8-36.
6. Matei 13:18-23.
7. Alma 32:30.
8. Vedeți Doctrină și legăminte 121:45.
9. Moroni 10:5.
10. Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, *Liahona*, nov. 2020, p. 94.
11. Moroni 7:48.

Vârstnicul Gary E. Stevenson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Inimi legate în unitate

Pe măsură ce îi tratați pe alții cu bunătate, grijă și compasiune, vă promit că veți întări mâinile obosite și veți vindeca inimi.

Introducere

Nu este fascinant că descoperirile științifice importante sunt uneori inspirate de evenimente atât de simple precum căderea unui măr dintr-un pom?

Astăzi, permiteți-mi să vă împărtășesc o descoperire care a avut loc datorită unui eșantion de iepuri.

În anii 1970, cercetătorii au inițiat un experiment pentru a analiza efectele dietei asupra sănătății inimii. Pe parcursul mai multor luni, au hrănit un grup controlat de iepuri cu o dietă bogată în grăsimi și le-au monitorizat tensiunea arterială, ritmul cardiac și colesterolul.

Așa cum era de așteptat, mulți dintre iepuri au prezentat o acumulare de grăsime în interiorul arterelor lor. Dar aceasta nu a fost totul! Cercetătorii au descoperit ceva care nu avea prea mult sens. Deși toți iepurii au avut o acumulare de grăsime, în mod surprinzător, un grup a avut cu până la 60% mai puțină decât ceilalți. Părea că ar fi cercetat două grupuri diferite de iepuri.

Pentru oamenii de știință, astfel de rezultate pot duce la nopți nedormite. Cum este posibil? Iepurii erau toți din aceiași rasă din Noua Zeelandă, cu un fond genetic aproape identic. Fiecare a primit cantități egale din aceeași mâncare.

Chile

Ce ar putea însemna aceasta?

Au invalidat rezultatele studiul? Au existat scăpări în modul în care a fost conceput experimentul?

Oamenii de știință s-au străduit să înțeleagă acest rezultat neprevăzut!

În cele din urmă, și-au îndreptat atenția către echipa de cercetare. Era posibil ca cercetătorii să fi făcut ceva care să fi influențat rezultatele? Pe măsură ce au cercetat acest lucru, au descoperit că fiecare iepure care avea o acumulare de grăsime mai mică fusese sub îngrijirea aceleiași cercetătoare. Ea a hrănit iepurii cu aceeași mâncare ca toți ceilalți. Dar, așa cum a raportat unul dintre oamenii de știință, „ea era o persoană neobișnuit de bună și de grijulie". Când hrănea iepurii, „ea le vorbea, îi îmbrățișa și îi mângâia… Nu se putea abține. Acesta era felul ei de-a fi"[1].

Ea a făcut mai mult decât doar să le ofere iepurilor hrană. Le-a oferit dragoste!

La prima vedere, părea puțin probabil ca acesta să fi putut fi motivul diferenței atât de mari, dar echipa de cercetare nu a putut vedea nicio altă posibilitate.

Așadar, au repetat experimentul – de data aceasta controlând îndeaproape fiecare variabilă. Când au analizat rezultatele, s-a întâmplat același lucru! Iepurii aflați în grija cercetătoarei iubitoare au avut rezultate semnificativ mai bune în ceea ce privește sănătatea.

Oamenii de știință au publicat rezultatele acestui studiu în prestigiosul jurnal științific *Science*.[2]

Ani mai târziu, descoperirile din cadrul acestui experiment încă par a avea o mare influență în comunitatea medicală. În ultimii ani, dr. Kelli Harding a publicat o carte, intitulată *The Rabbit Effect (Efectul iepurelui)*, care are același nume ca experimentul. Concluzia dânsei: „Luați un iepure cu un stil de viață nesănătos. Vorbiți cu el. Țineți-l în brațe. Oferiți-i afecțiune… Relația a dus la diferența din rezultat… În cele din urmă", a concluzionat dânsa, „ceea ce ne afectează sănătatea în cele mai însemnate moduri are foarte mult de-a face cu modul în care ne tratăm unii pe alții, cu cel în care trăim și cu ceea ce credem despre ce înseamnă să fii om"[3].

Într-o lume seculară, punțile de legătură dintre știință și adevărurile Evangheliei par, uneori, puține și la distanță mare una de alta. Cu toate acestea, în calitate de creștini, ucenici ai lui Isus Hristos, sfinți din zilele din urmă, rezultatele acestui studiu științific pot părea mai mult intuitive decât surprinzătoare. Pentru mine, aceasta așază încă o cărămidă la temelia bunătății ca principiu fundamental, vindecător al Evangheliei – unul care poate vindeca inimi din punct de vedere emoțional, spiritual și, după cum s-a demonstrat în acest caz, chiar și fizic.

Guatemala

Inimi legate în unitate

Când a fost întrebat: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă?", Salvatorul a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta", urmat de: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți"[4]. Răspunsul Salvatorului întărește îndatorirea noastră cerească. Un profet din vechime a poruncit „să nu existe niciun conflict între [noi], ci să [privim] înainte… având *inimile legate în unitate* și iubire unul pentru altul"[5]. Mai suntem învățați că „[puterea sau influența]… trebuie să fie menținută… prin bunătate și blândețe… fără înșelăciune"[6].

Eu cred că acest principiu este valabil pentru toți sfinții din zilele din urmă: adulți, tineri și copii.

Având în vedere acest lucru, permiteți-mi să vă vorbesc, o clipă, vouă, copiilor de la Societatea Primară.

Voi înțelegeți deja cât de important este să fim buni. Refrenul unuia dintre cântecele voastre de la Societatea Primară, „Încerc să fiu ca Isus", ne învață:

Cum vă iubește El, să vă iubiți.
Prin tot ce faceți mereu buni să fiți.
Blânzi în gând, fapte, iubind
cu-adevărat
Precum Isus ne-a învățat.[7]

Chiar și așa, uneori este posibil să aveți momente grele. Iată o povestire care v-ar putea ajuta despre un băiat de la Societatea Primară, pe nume Minchan Kim, din Coreea de Sud. Familia lui s-a alăturat Bisericii cu aproximativ șase ani în urmă.

„Într-o zi, la școală, câțiva dintre colegii mei râdeau de un alt elev spunându-i lucruri jignitoare. Părea

distractiv, așa că, timp de câteva săptămâni, m-am alăturat lor.

După mai multe săptămâni, băiatul mi-a spus că, deși se prefăcea că nu-i păsa, el fusese rănit de cuvintele noastre și plângea în fiecare noapte. Aproape că am plâns când mi-a spus. Mi-a părut foarte rău și am vrut să-l ajut. A doua zi, m-am dus la el, mi-am pus brațul în jurul umerilor lui și mi-am cerut scuze spunând: «Îmi pare foarte rău că am râs de tine». El a dat din cap în semn de acceptare când mi-a auzit cuvintele și ochii i s-au umplut de lacrimi.

Dar ceilalți copiii încă râdeau de el. Apoi, mi-am adus aminte ce învățasem la clasa de la Societatea Primară: alege ce e drept. Așadar, le-am cerut colegilor mei să înceteze. Majoritatea au hotărât să nu se schimbe și s-au înfuriat pe mine. Dar unuia dintre ceilalți băieți i-a părut rău și noi, trei, am devenit prieteni buni.

Deși câțiva au continuat să râdă de el, el s-a simțit mai bine deoarece ne avea pe noi.

Am ales ce e drept ajutând un prieten la nevoie."[8]

Nu este acesta un exemplu bun ca voi să încercați să deveniți ca Isus?

Acum, în ceea ce privește tinerii băieți și tinerele fete, pe măsură ce creșteți, faptul de a râde de alții poate avea urmări foarte periculoase. Anxietatea, depresia și lucruri și mai grave sunt adesea rezultatul hărțuirii. „În timp ce hărțuirea nu este un concept nou, rețelele de socializare și mijloacele tehnice au dus hărțuirea la un nou nivel. Devine o amenințare mai constantă, omniprezentă – hărțuirea online."[9]

În mod clar, dușmanul folosește acest lucru pentru a vă răni generația. Acest lucru nu are ce căuta în mediul vostru online, în cartierele, școlile, cvorumurile sau clasele voastre. Vă rog să faceți tot ce puteți pentru ca aceste locuri să fie mai pline de bunătate și siguranță. Dacă sunteți observatori pasivi sau participați activ la orice astfel de activitate, nu cunosc alt sfat mai bun decât cel oferit anterior de vârstnicul Dieter F. Uchtdorf:

„Când vine vorba de a urî, a bârfi, a ignora, a ridiculiza, a purta pică sau a dori a face rău, vă rog să faceți următorul lucru:

opriți-vă![10]

Ați auzit? Opriți-vă! Pe măsură ce îi tratați pe alții cu bunătate, grijă și compasiune, chiar și în mediul online, vă promit că veți întări mâinile obosite și veți vindeca inimi.

După ce m-am adresat copiilor de la Societatea Primară și tinerilor, doresc să mă adresez acum adulților din Biserică. Avem o responsabilitate principală de a fi exemple și modele de bunătate, includere și politețe – de a-i învăța comportamentul asemănător cu cel al lui Hristos pe cei din generația care se ridică, prin ceea ce spunem și prin modul în care acționăm. Este îndeosebi important, pe măsură ce observăm cum societatea se îndreaptă vizibil spre diviziune politică, de clasă socială și aproape toate celelalte diferențieri create de om.

Filipine

Președintele M. Russell Ballard ne-a învățat, de asemenea, că sfinții din zilele din urmă nu trebuie să fie buni doar unii cu alții, ci și cu toți cei din jur. Dânsul a spus: „Ocazional aud de membri care îi jignesc pe cei de alte religii, neluându-i în seamă și excluzându-i. Acest lucru se poate întâmpla mai ales în comunitățile în care membrii noștri sunt majoritari. Am auzit despre părinți îngușți la minte care le spun copiilor că nu se pot juca cu un anumit copil din cartier pur și simplu pentru că familia lui nu face parte din Biserica noastră. Acest tip de comportament nu este în conformitate cu învățăturile

Domnului Isus Hristos. Nu pot înțelege de ce vreun membru al Bisericii noastre ar permite ca astfel de lucruri să se întâmple… Nu am auzit niciodată ca membrii acestei Biserici să fie îndemnați altceva decât să fie iubitori, buni, toleranți și binevoitori față de prietenii și semenii noștri de alte religii”[11].

Domnul Se așteaptă ca noi să predăm că includerea este un mod pozitiv de a clădi unitate și că excluderea duce la diviziune.

În calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, suntem profund dezamăgiți când auzim cum copii ai lui Dumnezeu sunt tratați necorespunzător în funcție de rasa lor. Inimile noastre au fost frânte când am auzit despre atacurile recente asupra unor persoane de culoare, asiatice, latinoamericane sau care aparțin oricărui alt grup. Prejudecățile, tensiunea rasială sau violența nu ar trebui niciodată să existe în cartierele și comunitățile noastre sau în cadrul Bisericii.

Fie ca noi, toți, indiferent de vârstă, să ne străduim să fim cea mai bună versiune a noastră!

Iubiți pe vrăjmașii voștri

În timp ce vă străduiți să oferiți dragoste, respect și bunătate, veți fi, fără îndoială, răniți sau afectați negativ de alegerile greșite ale altora. Ce facem în acest caz? Urmăm îndemnul Domnului: „Iubiți pe vrăjmașii voștri… și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc”[12].

Facem tot ce putem pentru a birui adversitatea care ne este pusă în cale. Ne străduim să îndurăm până la sfârșit, rugându-ne tot timpul ca mâna Domnului să ne schimbe circumstanțele. Ne exprimăm recunoștința pentru cei pe care El îi pune în calea noastră pentru a ne ajuta.

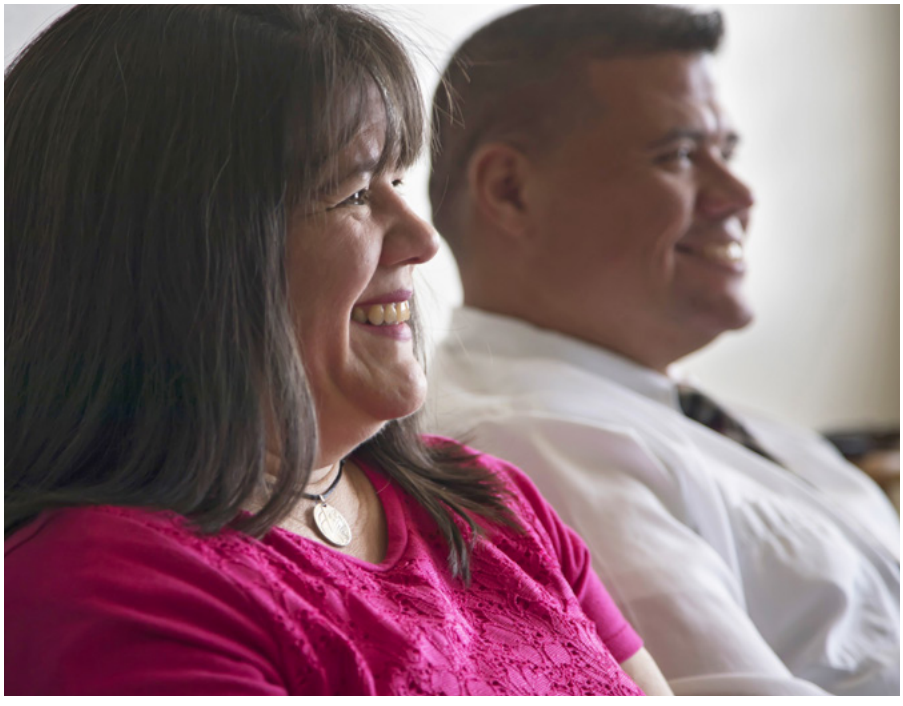

Puerto Rico

Sunt foarte impresionat de un astfel de exemplu din istoria Bisericii din perioada de început. În timpul iernii din anul 1838, Joseph Smith și alți conducători ai Bisericii erau închiși în închisoarea Liberty când sfinții din zilele din urmă au fost alungați cu forța din casele lor din statul Missouri. Sfinții erau lipsiți de toate cele necesare, fără prieteni și sufereau enorm din cauza frigului și a lipsei de resurse. Locuitorii din Quincy, Illinois, le-au văzut situația disperată și i-au ajutat dând dovadă de compasiune și prietenie.

Wandle Mace, un locuitor din Quincy, și-a amintit mai târziu de momentul în care i-a văzut pentru prima oară pe sfinți de-a lungul fluviului Mississippi, în corturi improvizate: „Unii aveau cearșafuri întinse pentru a face un mic adăpost care să-i ferească de vânt… copiii tremurau în jurul unui foc pe care vântul îl sufla atât de tare, încât nu puteau să se încălzească prea mult. Bieții sfinți sufereau teribil”[13].

Văzând situația disperată a sfinților, locuitorii din Quincy au conlucrat pentru a oferi ajutor, unii chiar ajutându-i pe noii lor prieteni să traverseze râul. Mace a continuat: „[Ei] au donat cu mână largă, negustorii întrecându-se în generozitate… carne de porc… zahăr… încălțăminte și îmbrăcăminte, tot ceea ce aveau atât de mare nevoie acești săraci proscriși”[14]. În scurt timp, refugiații au depășit numărul locuitorilor din Quincy, care și-au deschis căminele și și-au împărtășit resursele modeste, făcând un mare sacrificiu personal.[15]

Mulți sfinți au supraviețuit iernii severe doar datorită compasiunii și generozității locuitorilor din Quincy. Acești îngeri de pe pământ și-au deschis inimile și căminele, aducând hrană, căldură și – poate cel mai important

Statele Unite

– prietenie salvatoare de vieți sfinților aflați în suferință. Deși șederea lor în Quincy a fost relativ scurtă, sfinții au fost mereu recunoscători semenilor lor iubiți, iar Quincy a devenit cunoscut ca „orașul refugiului”[16].

Când adversitatea și suferința se abat asupra noastră prin acțiuni critice, negative, chiar rău intenționate, putem alege să sperăm în Hristos. Această speranță vine din invitația și promisiunea Sa: „Îndrăzniți, pentru că Eu vă voi conduce”[17] și că El va sfinți suferințele dumneavoastră spre binele dumneavoastră[18].

Păstorul cel bun

Haideți să ne întoarcem de unde am început: o îngrijitoare plină de compasiune, care ajută cu bunătate și un spirit grijuliu și un rezultat neprevăzut – vindecând inimile animalelor pe care le veghea. De ce? Pentru că acesta era felul ei de-a fi!

Pe măsură ce ne uităm prin lentila Evangheliei, recunoaștem că și noi suntem vegheați de un Îngrijitor plin de compasiune, care ajută cu bunătate și un spirit grijuliu. Păstorul cel Bun ne cunoaște pe fiecare pe nume și este interesat în mod personal de noi[19]. Însuși Domnul Isus Hristos a spus: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele… și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele”[20].

În acest sfârșit de săptămână de Paște sfânt, simt pace trainică în cunoașterea că „Domnul este Păstorul meu”[21] și că El ne cunoaște pe fiecare și veghează cu bunătate asupra noastră. Când ne vom confrunta cu vânturile și furtunile vieții, cu boală și răni, Domnul – Păstorul nostru, Îngrijitorul nostru – ne va hrăni cu dragoste și bunătate. El ne va vindeca inima și ne va tămădui sufletul.

Despre aceasta depun mărturie – și despre Isus Hristos, ca Salvator și Mântuitor al nostru – în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Statele Unite

NOTE

1. Kelli Harding, *The Rabbit Effect* (2019), p. xxiv.
2. Vedeți Robert M. Nerem, Murina J. Levesque și J. Frederick Cornhill, „Social Environment as a Factor in Diet-Induced Atherosclerosis”, *Science*, vol. 208, nr. 4451 (27 iunie 1980), p. 1475-1476.
3. Harding, *The Rabbit Effect*, p. xxv.
4. Vedeți Matei 22:36-39.
5. Mosia 18:21; subliniere adăugată.
6. Doctrină și legăminte 121:41-42.
7. „Eu încerc să fiu ca Isus”, *Cântece pentru copii*, p. 40-41.
8. Minchan K., „Scuza”, *Prietenul*, ian. 2020, p. 35.
9. Frances Dalomba, „Social Media: The Good, The Bad, and the Ugly”, Lifespan, Lifespan, lifespan.org.
10. Dieter F. Uchtdorf, „Cei milostivi obțin milă”, *Liahona*, mai 2012, p. 75.
11. M. Russell Ballard, „Doctrina prieteniei”, *Liahona*, ian. 2002, p. 41.
12. Luca 6:27-28.
13. Wandle Mace, Autobiografie, circa 1890, copie dactilografiată, p. 32-33, Biblioteca de Istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
14. Wandle Mace, Autobiografie, p. 33; punctuația și ortografia au fost standardizate.
15. Vedeți Richard E. Bennett, „«Quincy – The Home of Our Adoption»: A Study of the Mormons in Quincy, Illinois, 1838-40”, *Mormon Historical Studies*, vol 2, nr. 1, (primăvara anului 2001), p. 110-111.
16. Vedeți Susan Easton Black, „Quincy – A City of Refuge”, *Mormon Historical Studies*, vol. 2, nr. 1 (primăvara anului 2001), p. 83-94.
17. Doctrină și legăminte 78:18.
18. Vedeți 2 Nefi 2:2.
19. Vedeți James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), p. 417.
20. Ioan 10:14, 15.
21. Psalmii 23:1.

Vârstnicul Gerrit W. Gong
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Loc în casa de poposire

În această perioadă de Paște, Isus Hristos ne invită să devenim un bun samaritean, ca El, să facem din casa Sa de poposire (Biserica Sa) un refugiu pentru toți.

Dragi frați și surori, deși a decedat în urmă cu 20 de ani, sunt momente în care mi-e dor de tatăl meu. Paștele promite că-l voi vedea din nou.

În timpul studiilor mele postuniversitare din Anglia, tata m-a vizitat. Inima lui de tată știa că îmi era dor de casă.

Tatăl meu avea spiritul de aventură în toate, cu excepția mâncării. Chiar și în Franța, cunoscută pentru bucătăria ei, el spunea: „Hai să mâncăm mâncare chinezească". Tatăl meu, care, timp îndelungat, a slujit în calitate de patriarh în Biserică, a fost un om spiritual și plin de compasiune. Într-o noapte, în timp ce vehicule de urgență cu sirene puternice treceau în grabă prin Paris, el a spus: „Gerrit, acele «strigăte» sunt rănile unui oraș".

În timpul acelei călătorii, eu am simțit alte strigăte și răni. O tânără vindea înghețată dintr-o tonetă ambulantă mică. Cornetele ei erau exact mărimea potrivită pentru o singură cupă de înghețată. Dintr-un oarecare motiv, un om de statură mare a început să se certe cu tânăra. Strigând și împingând, i-a răsturnat toneta, împrăștiindu-i cornetele. Nu puteam face nimic în timp ce el zdrobea cornetele cu bocancii. Încă o mai văd pe tânără căzută în genunchi pe stradă, încercând să recupereze bucăți de vafă spartă, cu lacrimi de durere șiroindu-i pe obraji. Imaginea ei mă bântuie, ca un memento al răutății, nepăsării și neînțelegerii de care dăm dovadă mult prea des unul față de altul.

Într-o altă după-amiază, tatăl meu și cu mine am vizitat maiestuoasa catedrală din Chartres, în apropierea Parisului. Malcolm Miller[1], expert mondial în această catedrală, ne-a atras atenția asupra a trei seturi de vitralii Chartres. Ne-a spus că ele relatează o poveste.

Primul set îi arată pe Adam și Eva părăsind Grădina Edenului.

Al doilea, povestește pilda bunului samaritean.

Al treilea, ilustrează cea de-a Doua Venire a Domnului.

Împreună, aceste vitralii pot descrie călătoria noastră eternă. Ele ne invită să îi primim pe toți, oferindu-le un loc în casa Sa de poposire.[2]

La fel ca Adam și Eva, noi venim într-o lume plină de spini și pălămidă.[3]

Pe drumurile noastre prăfuite către Ierihon, suntem atacați, răniți și lăsați în durere.[4]

Deși ar trebui să ne ajutăm unii pe alții, prea des trecem pe partea cealaltă a drumului, dintr-un motiv sau altul.

Totuși, Bunul Samaritean plin de compasiune Se oprește și ne leagă rănile și toarnă vin și untdelemn peste ele. Simboluri ale împărtășaniei și ale altor rânduieli, vinul și untdelemnul, ne îndreaptă către vindecarea spirituală care se găsește în Isus Hristos.[5] Bunul Samaritean ne pune pe măgarul Său sau, așa cum este prezentat pe unele dintre vitralii, ne poartă pe umerii Săi. El ne duce la casa de poposire, care poate reprezenta Biserica Sa. La casa de poposire, Bunul Samaritean spune: „Ai grijă de el… îți voi da înapoi la întoarcere"[6]. Bunul Samaritean, simbol al Salvatorului nostru, promite că Se va întoarce și, de această dată, va veni în măreție și slavă.

În această perioadă de Paște, Isus Hristos ne invită să devenim un bun samaritean, ca El, să facem din casa Sa de poposire (Biserica Sa) un refugiu pentru toți împotriva vânătăilor și furtunilor vieții.[7] Noi ne pregătim pentru a Doua Sa Venire promisă făcându-le zilnic celor „foarte neînsemnați"[8] ceea ce I-am face Lui. Cei „foarte neînsemnați" suntem noi, fiecare în parte.

Când venim la casa de poposire cu Bunul Samaritean, învățăm cinci lucruri despre Isus Hristos și despre noi înșine.

Primul, venim la casa de poposire așa cum suntem, cu slăbiciunile și imperfecțiunile pe care fiecare le avem. Cu toate acestea, fiecare avem ceva de care este nevoie, prin care ne putem aduce aportul. Drumul către Dumnezeu, adesea, îl găsim împreună. Locul nostru este într-o comunitate unită – fie că ne confruntăm cu pandemii, furtuni, incendii, secete sau împlinirea, în tăcere, a nevoilor zilnice. Primim inspirație când ne sfătuim împreună, ascultând fiecare persoană, inclusiv fiecare soră, și ascultând Spiritul.

Norvegia

Uruguay

Pe măsură ce în inima noastră se produce o schimbare și primim imaginea Sa în înfățișarea noastră[9], înțelegem rolul Său și rolul nostru în Biserica Sa. În El, găsim claritate, nu disonanță. În El, găsim motiv să facem bine, motiv să fim buni și o capacitate sporită să devenim mai buni. În El, descoperim credință trainică, altruism eliberator, schimbare plină de compasiune și încredere în Dumnezeu. În casa Sa de poposire ne găsim și ne aprofundăm relația personală cu Dumnezeu, Tatăl nostru, și cu Isus Hristos.

El are încredere în noi că vom ajuta să facem din casa de poposire locul de care El are nevoie ca aceasta să fie. Pe măsură ce noi ne oferim talentele și cele mai bune eforturi, darurile Sale spirituale, de asemenea, întăresc și binecuvântează.[10]

Un interpret de limba spaniolă mi-a spus: „Stimate vârstnic Gong, știam prin Spirit ce urma să spuneți, așadar am putut traduce", a spus acest frate credincios, „prin darul de a vorbi în alte limbi".

Darurile credinței și asigurării vin, manifestându-se diferit în situații diferite. O soră dragă a primit alinare spirituală când soțul ei a decedat de COVID-19. Ea a spus: „Știu că soțul meu drag și cu mine vom fi împreună din nou". Într-o altă situație legată de COVID, o altă soră dragă a spus: „Am simțit că trebuie să-L implor pe Domnul și să-i implor pe medici să-i mai dea un pic de timp soțului meu".

Al doilea, El ne invită să facem din casa Sa de poposire un loc al harului și spațiului, în care toți se pot aduna, în care este loc pentru toți. În calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, toți sunt egali, nu există grupuri de rangul doi.

Toți sunt bineveniți să participe la adunările de împărtășanie, la alte adunări de duminica și la evenimente sociale.[11] Îl preaslăvim pe Salvatorul nostru cu pioșenie și suntem atenți și grijulii unii cu alții. Vedem și recunoaștem prezența fiecărei persoane. Zâmbim, ne așezăm lângă cei care stau singuri, le învățăm numele, inclusiv numele noilor convertiți, numele fraților și surorilor care se întorc, numele tinerelor fete și tinerilor băieți și numele fiecărui copil drag de la Societatea Primară.

Imaginându-ne în locul lor, urăm bun venit prietenilor, vizitatorilor, celor care tocmai s-au mutat în zonă, persoanelor ocupate care trebuie să se împartă în prea multe direcții. Jelim, ne bucurăm și suntem alături unii de alții. Când nu ne ridicăm la nivelul așteptărilor noastre și suntem grăbiți, când ignorăm, suntem critici și plini de prejudecăți, căutăm iertarea unul altuia și căutăm să facem mai bine.

O familie din Africa, ce trăiește acum în Statele Unite, a spus: „Chiar din prima zi, membrii Bisericii au fost prietenoși și primitori. Toți ne-au făcut să ne simțim ca acasă. Nimeni nu ne-a privit de sus". Tatăl a spus: „Biblia sfântă ne învață că roadele

Evangheliei vin din rădăcinile Evangheliei”. „Iar misionarii…”, au spus tatăl și mama, „dorim ca fiul și fiica noastră să crească și să devină ca acei misionari”. Frați și surori, fie ca noi să-i primim pe toți cu căldură în casa Sa de poposire!

Al treilea, în casa Sa de poposire învățăm că perfecțiunea este în Isus Hristos și nu în perfecționismul lumii. Ireal și nerealist, perfecționismul lumii filtrat prin mesaje perfecte publicate pe Instagram ne poate face să ne simțim nepotriviți, captivi ai glisărilor, aprecierilor sau atingerilor duble. În contrast, Salvatorul nostru Isus Hristos cunoaște despre noi tot ce nu vrem ca altcineva să știe și tot ne iubește. A Sa este o Evanghelie a celei de-a doua și a celei de-a treia șanse, făcute posibile prin sacrificiul Său ispășitor.[12] El ne invită pe fiecare să fim un bun samaritean, mai puțin critici și mai iertători, atât cu noi înșine, cât și unul față de altul, chiar în timp ce ne străduim să ținem mai pe deplin poruncile Sale.

Ne ajutăm pe noi înșine pe măsură ce ne ajutăm unii pe alții. O familie pe care o cunosc locuia lângă un drum circulat. Călătorii se opreau adesea să ceară ajutor. Într-o dimineață devreme, familia a auzit cum cineva bătea foarte tare la ușă. Obosiți și îngrijorați cine putea fi la două dimineața, s-au întrebat, dacă, doar de această dată, nu ar putea să ajute altcineva. Pe măsură ce ciocănitul insistent a continuat, ei au auzit: „Foc! – Este un incendiu în spatele casei voastre!”. Bunii samariteni se ajută unii pe alții.

Al patrulea, în casa Sa de poposire, devenim parte a unei comunități a Evangheliei care-L are pe Isus Hristos drept personaj principal, care este ancorată de adevărul restaurat, de profeți și apostoli în viață și de un alt testament al lui Isus Hristos – Cartea

Brazilia

lui Mormon. El ne aduce la casa Sa de poposire și, de asemenea, la casa Sa – templul sfânt. Casa Domnului este un loc în care, ca în cazul omului rănit din drumul spre Ierihon, Bunul Samaritean poate să ne curețe și să ne îmbrace, să ne pregătească să ne întoarcem în prezența lui Dumnezeu și să ne unească pentru eternitate în familia lui Dumnezeu. Templele Sale sunt deschise pentru toți cei care trăiesc potrivit Evangheliei Sale cu credință și supunere.

Bucuria preaslăvirii în templu include unitatea în Evanghelie în mijlocul diverselor tradiții, culturi, limbi și generații. La ceremonia prilejuită de primele săpături pentru Templul Taylorsville, Utah, Max Harker, în vârstă de 17 ani, a împărtășit o moștenire a credinței în familie, începută în urmă cu șase generații de către stră-stră-străbunicul său, Joseph Harker, și soția lui, Susannah Sneath. În Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, fiecare putem deveni o verigă puternică în generațiile familiei noastre.

Ultimul, al cincilea, ne bucurăm că Dumnezeu Își iubește copiii în mediile și circumstanțele noastre diferite, în fiecare națiune, seminție și limbă, având loc pentru toți în casa Sa de poposire.

În ultimii 40 de ani, membrii Bisericii au început să provină, într-un număr din ce în ce mai mare, din întreaga lume. Începând din anul 1998, numărul membrilor care locuiesc în afara Statelor Unite și Canadei este mai mare decât numărul celor care trăiesc în aceste țări. Până în anul 2025, se anticipează că numărul membrilor din America Latină va egala numărul membrilor din Statele Unite și Canada. Adunarea descendenților credincioși ai tatălui Lehi împlinește profeția. Sfinții credincioși, inclusiv cei de pe traseul pionierilor, rămân un rezervor de devotament și slujire pentru Biserica din întreaga lume.

De asemenea, majoritatea membrilor adulți ai Bisericii sunt în acest moment necăsătoriți, văduvi sau divorțați. Aceasta este o schimbare semnificativă. Aici sunt incluși peste jumătate dintre surorile noastre din Societatea de Alinare și peste jumătate dintre frații noștri adulți deținători ai preoției. Acest tipar demografic a apărut în Biserica din întreaga lume încă din anul 1992 iar, în Statele Unite și Canada, din anul 2019.

Poziția noastră înaintea Domnului și în Biserica Sa nu este condiționată de statutul nostru marital, ci de faptul ca noi să devenim ucenici credincioși și curajoși ai lui Isus Hristos.[13] Adulții vor să fie văzuți ca adulți, să fie responsabili și să contribuie ca adulți. Ucenicii lui Isus Hristos vin de pretutindeni, în diverse forme, mărimi, nuanțe și vârste, fiecare cu talente, dorințe neprihănite și capacități imense de a binecuvânta și a sluji. Căutăm zilnic să Îl urmăm pe Isus Hristos având credință întru pocăință[14] și bucurie trainică.

Pe parcursul acestei vieți, din când în când, Îl așteptăm pe Domnul. S-ar putea să nu fim încă acolo unde sperăm și ne dorim să fim în viitor. O soră devotată spune: „Să-L așteptăm pe Domnul cu credință pentru a primi binecuvântările Sale sacre

este o situație sacră în care putem fi. Nu trebuie privită cu compătimire, atitudine de superioritate sau judecată, ci cu cinste sacră”[15]. Între timp, noi trăim acum și nu așteptăm ca viața să înceapă.

Isaia a promis: „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc”[16].

Bunul nostru Samaritean promite să Se întoarcă. Miracole au loc când ne îngrijim unii de alții așa cum ar face El. Când venim cu inima frântă și cu spiritul smerit[17], ne putem găsi glasul în Isus Hristos și putem fi cuprinși în brațele Sale înțelegătoare care oferă siguranță[18]. Rânduielile sacre oferă apartenență la El prin legământ și „puterea divinității”[19] pentru a sfinți intenția interioară și acțiunea exterioară. Cu dragostea Sa plină de bunătate și îndelunga Sa răbdare, Biserica Sa devine casa noastră de poposire.

Pe măsură ce facem loc în casa Sa de poposire, primindu-i pe toți cu căldură, Bunul nostru Samaritean ne poate vindeca pe drumurile noastre prăfuite ale vieții muritoare. Cu dragoste perfectă, Tatăl nostru și Fiul Său, Isus Hristos, ne promit „pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni”[20] – „pentru că acolo unde sunt Eu, voi veți fi, de asemenea”[21]. Cu recunoștință depun mărturie astfel, în numele sacru și sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

Zambia

NOTE

1. Malcolm Miller a ținut prelegeri la catedrala Chartres și în întreaga lume timp de peste 60 de ani.
2. Vedeți Luca 10:34; în antiteză, vedeți Luca 2:7.
3. Vedeți Genesa 3:18.
4. Vedeți pilda bunului samaritean, în Luca 10:30-37.
5. Vedeți Hugh Nibley, *Since Cumorah*, ediția a doua, vol. 7 al *Collected Works of Hugh Nibley* (1988), p. 100, în John W. Welch, „The Good Samaritan: A Type and Shadow of the Plan of Salvation”, *BYU Studies*, vol. 38, nr. 2 (1999), p. 54.
6. Luca 10:35.
7. Vedeți Doctrină și legăminte 115:6.
8. Matei 25:40.
9. Vedeți Alma 5:14.
10. Vedeți Moroni 10:8-18; Doctrină și legăminte 46:11-26.
11. Vedeți *Manual general – Slujirea în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă*, 38.1.1, https://www.churchofjesuschrist.org/study/manual/general-handbook/38-church-policies-and-guidelines?lang=ron#title_number2.
12. Vedeți Alma 34:14-16.
13. Vedeți Doctrină și legăminte 138:12: „credincioși mărturiei despre Isus”; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 76:79.
14. Vedeți Alma 34:16-17.
15. Conversație personală, folosită cu permisiune.
16. Isaia 40:31.
17. Vedeți 2 Nefi 2:7; 3 Nefi 9:20; Doctrină și legăminte 59:8.
18. Vedeți Alma 34:16.
19. Doctrină și legăminte 84:20.
20. Doctrină și legăminte 59:23.
21. Doctrină și legăminte 132:23.

Îmi place să văd templul

Președintele Henry B. Eyring
al doilea consilier în Prima Președinție

Doar în templu putem primi asigurarea unor legături de familie pline de dragoste care vor continua după moarte și vor dura etern.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt recunoscător să fiu alături de dumneavoastră la această primă sesiune a conferinței generale. Vorbitorii, muzica și rugăciunea au adus Spiritul – precum și un sentiment de lumină și speranță.

Acest sentiment mi-a adus aminte de prima zi în care am intrat în Templul Salt Lake. Eram tânăr băiat. Părinții mei erau singurii mei însoțitori în acea zi. Înăuntru, ei s-au oprit o clipă pentru a fi salutați de un lucrător din templu. Pentru o clipă, am păşit mai departe, înaintea lor, singur.

Am fost salutat de o doamnă micuță, cu părul alb, îmbrăcată într-o rochie de templu albă, frumoasă. A privit în sus către mine și a zâmbit și, apoi, a spus cu multă blândețe: „Bun venit în templu, frate Eyring”. Pentru o clipă, am crezut că este un înger pentru că-mi știa numele. Nu mi-am dat seama că un bilețel cu numele meu fusese pus pe reverul sacoului meu.

Am trecut pe lângă ea și m-am oprit. Am privit în sus către tavanul alb, înalt, care făcea camera atât de luminoasă, de parcă ar fi fost deschisă spre cer. Și, în acel moment, mi-a venit în minte acest gând, cu aceste cuvinte clare: „Am mai fost în acest loc luminat”. Dar, apoi, imediat, mi-au venit în minte, nu cu glasul meu, aceste cuvinte: „Nu, nu ai mai fost niciodată aici. Îți aduci aminte un moment de dinainte de a te naște. Erai într-un loc sacru ca acesta”.

Pe exteriorul templelor noastre, punem cuvintele: „Sfințenie Domnului”. Știu eu însumi că acele cuvinte sunt adevărate. Templul este un loc sfânt în care primim revelație ușor dacă inimile noastre sunt deschise pentru aceasta și suntem demni s-o primim.

Mai târziu, în acea primă zi, am simțit din nou Același Spirit. Ceremonia din templu include câteva cuvinte care mi-au adus sentimentul că inima îmi ardea, confirmând că ceea ce era prezentat era adevărat. Ceea ce am simțit era personal pentru mine, în legătură cu viitorul meu, și a devenit realitate 40 de ani mai târziu prin intermediul unei chemări din partea Domnului de a sluji.

Am avut același sentiment când m-am căsătorit în Templul Logan,

Uruguay

Statele Unite

Utah. Președintele Spencer W. Kimball a înfăptuit pecetluirea. Prin puținele cuvinte rostite, dânsul, ne-a oferit acest sfat: „Hal și Kathy, trăiți astfel, încât, atunci când va veni chemarea, să puteți pleca ușor”.

Când a spus aceste câteva cuvinte, am văzut clar în mintea mea, în culori, un deal abrupt și un drum care ducea spre vârf. Pe partea stângă a drumului era un gard alb, care se pierdea într-un șir de copaci în partea de sus a dealului. O casă albă abia putea fi observată printre copaci.

Un an mai târziu, am recunoscut acel deal când socrul meu ne-a dus pe acel drum. Era, în cel mai mic detaliu, ceea ce am văzut când președintele Kimball ne-a dat sfatul său în templu.

Când am ajuns în vârful dealului, socrul meu s-a oprit lângă casa albă. Ne-a spus că el și soția sa cumpărau proprietatea și că dorea ca fiica lui și cu mine să locuim în casa de oaspeți. Ei aveau să trăiască în casa principală, la doar câțiva metri de casa noastră. Așadar, în cei 10 de ani în care am trăit în acel cadru minunat în familie, soția mea și cu mine ne spuneam aproape zilnic: „Ar fi bine să ne bucurăm de ce avem, deoarece nu vom sta aici mult timp”.

Am primit o chemare din partea împuternicitului Sistemului Educațional al Bisericii, Neal A. Maxwell. Avertizarea oferită de președintele Kimball de a putea „pleca ușor” a devenit realitate. Era o chemare de a lăsa ceea ce părea o situație familială ideală pentru a sluji într-o însărcinare într-un loc despre care nu știam nimic. Familia noastră era pregătită să lase acea perioadă binecuvântată și acel loc binecuvântat deoarece un profet, într-un templu sfânt, un loc al revelației, a văzut un eveniment viitor pentru care noi, apoi, am fost pregătiți.

Știu că templele Domnului sunt locuri sfinte. Scopul pentru care vorbesc astăzi despre temple este să măresc dorința dumneavoastră și a mea de a fi demni și pregătiți pentru ocaziile mai numeroase în ceea ce privește experiențele din templu pe care le vom avea.

Pentru mine, cea mai mare motivație de a fi demn de experiențele din templu este ceea ce a spus Domnul despre casele Sale sfinte:

Chile

„Și, în măsura în care poporul Meu construiește o casă pentru Mine, în numele Domnului, și nu permite niciunui lucru care nu este curat să intre în ea pentru a nu fi pângărită, slava Mea va rămâne acolo;

Da, și prezența Mea va fi acolo, pentru că am să intru în ea, și toți cei cu inima pură care vor intra în ea Îl vor vedea pe Dumnezeu.

Dar, dacă ea este pângărită, Eu nu voi intra în ea și slava Mea nu va fi acolo; pentru că Eu nu voi merge în temple pângărite”[1].

Președintele Russell M. Nelson ne-a clarificat că putem să Îl „vedem” pe Salvator în templu în sensul că El nu ne va mai fi necunoscut. Președintele Nelson a spus aceasta: „Noi Îl înțelegem. Înțelegem lucrarea Sa și slava Sa. Și începem să simțim influența infinită a vieții Sale fără de seamăn”[2].

Dacă dumneavoastră sau eu am merge la templu nefiind suficient de puri, nu am putea înțelege, prin puterea Duhului Sfânt, învățătura spirituală despre Salvator pe care o putem primi în templu.

Când suntem demni să primim asemenea învățături, speranța, bucuria și optimismul pot crește, de-a lungul vieții noastre, prin intermediul experiențelor noastre din templu. Acea speranță, acea bucurie și acel optimism sunt disponibile doar acceptând rânduielile înfăptuite în temple sfinte. Doar în templu putem primi asigurarea unor legături de familie pline de dragoste care vor continua după moarte și vor dura etern.

Cu ani în urmă, când slujeam în calitate de episcop, un tânăr băiat chipeș s-a opus invitației mele de a deveni demn să trăiască alături de Dumnezeu în familii pentru totdeauna. Într-un mod ostil, mi-a spus despre momentele bune pe care le avea cu prietenii săi. L-am lăsat să vorbească. Apoi, mi-a spus de un moment, în timpul uneia dintre petrecerile lui, în care, în mijlocul gălăgiei, și-a dat seama, dintr-odată, că se simțea singur. L-am întrebat ce s-a întâmplat. A spus că își adusese aminte de un moment de pe vremea când era băiețel, când stătea în poala mamei lui și aceasta își ținea brațele în jurul său. În momentul în care a spus acea povestire, a lăcrimat. I-am spus ceea ce știu că este adevărat: „Singura cale prin care poți avea sentimentul acelei îmbrățișări a familiei pentru totdeauna este să devii tu însuți demn și să-i ajuți pe alții să primească rânduielile de pecetluire din templu”.

Nu știm detaliile legăturilor de familie în lumea spiritelor sau ce poate urma după ce suntem înviați. Dar știm că profetul Ilie a venit, așa cum a fost promis, pentru a întoarce inimile părinților spre copii și ale copiilor spre părinți.[3] Și știm că fericirea noastră eternă depinde de faptul ca noi să facem tot ce putem pentru a oferi aceeași fericire de durată cât mai multora dintre rudele noastre.

Simt aceeași dorință de a reuși în ceea ce privește invitarea membrilor în viață ai familiei să-și dorească să devină demni să primească rânduielile de pecetluire din templu și să le onoreze. Aceasta face parte din adunarea promisă a lui Israel din ultimele zile, de ambele părți ale vălului.

Una dintre cele mai mari ocazii ale noastre este când membrii familiei noastre sunt tineri. Ei se nasc având lumina lui Hristos drept dar. Le permite să simtă ce este bine și ce este rău. Din acest motiv, chiar și a vedea templul sau o imagine cu acesta poate dezvolta într-un copil dorința de a fi demn și a avea privilegiul să intre în el, într-o bună zi.

Apoi, acea zi poate veni când, în calitate de tineri, primesc o recomandare pentru templu să înfăptuiască botezuri pentru cei morți în templu. Cu ajutorul acestei experiențe, sentimentul lor că rânduielile din templu îndrumă întotdeauna către Salvator și ispășirea Sa se poate adânci. Pe măsură ce simt că oferă unei persoane din lumea spiritelor ocazia de a fi curățată de păcate, sentimentul lor că Îl ajută pe Salvator și ajută la lucrarea Sa sacră de a binecuvânta un copil al Tatălui nostru Ceresc se va adânci.

Am văzut puterea acelei experiențe schimbând viața unei persoane tinere. Cu ani în urmă, m-am dus cu o fiică la templu, după-amiaza târziu. A fost

ultima care a slujit ca înlocuitor în camera pentru botezuri. Fiica mea a fost întrebată dacă putea sta mai mult pentru a înfăptui rânduielile pentru toate persoanele ale căror nume au fost pregătite. Ea a spus da.

Am privit cum micuța mea fiică a intrat în bazinul de botez. Botezurile au început. Micuței mele fiice îi curgea apa pe față de fiecare dată când era ridicată din apă. A fost întrebată din nou și din nou: „Mai poți face?". De fiecare dată, ea a răspuns da.

Fiind un tată îngrijorat, am început să sper că avea să fie scutită de la a face mai multe. Dar încă îmi aduc aminte fermitatea ei când a fost întrebată dacă mai putea face și ea a spus cu un glas subțire și hotărât: „Da". Ea a rămas până când și ultima persoană de pe lista din acea zi a primit binecuvântarea botezului în numele lui Isus Hristos.

Când am ieșit din templu cu ea în acea seară, m-am minunat de ceea ce văzusem. Un copil fusese înălțat spiritual și schimbat înaintea ochilor mei prin slujirea oferită Domnului în casa Sa. Încă îmi aduc aminte sentimentul de lumină și pace, pe care l-am avut când am plecat împreună de la templu.

Au trecut ani. Ea încă mai răspunde cu da la întrebarea Domnului dacă va face mai mult pentru El când este foarte greu. Aceasta este ceea ce poate face slujirea în templu pentru a ne schimba și a ne înălța spiritual. De aceea speranța mea pentru dumneavoastră și pentru întreaga dumneavoastră familie iubită este să creșteți în dorința și hotărârea de a fi demni să vă duceți în casa Domnului cât de des vă permit circumstanțele.

El dorește să vă întâmpine acolo. Mă rog să încercați să clădiți, în inima copiilor Tatălui Ceresc, dorința de a se duce acolo, unde se pot simți aproape de El, și să îi invitați, de asemenea, pe strămoșii dumneavoastră să se pregătească să fie alături de El și de dumneavoastră pentru totdeauna.

Și noi putem simți ceea ce exprimă aceste cuvinte:

Îmi place să văd templul,
În el eu voi intra,
Spiritul Sfânt să Îl simt
Și pentru-a mă ruga.
Templul e casa lui Dumnezeu
Un loc plin de dragoste.
Să mă pregătesc de când sunt mic
Este-a mea datorie.[4]

Depun mărturie solemnă că noi suntem copii ai unui Tată Ceresc iubitor. El L-a ales pe Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, să fie Salvatorul și Mântuitorul nostru. Singurul mod de a ne întoarce să trăim alături de Ei și de familia noastră este prin rânduielile din templul sfânt. Depun mărturie că președintele Russell M. Nelson deține și exercită toate cheile preoției care fac posibilă viața eternă pentru toți copiii lui Dumnezeu. Astfel depun mărturie, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 97:15-17.
2. Teachings of Russell M. Nelson (2018), p. 369.
3. Vedeți Doctrină și legăminte 110:13-16.
4. „Îmi place să văd templul", *Cântece pentru copii*, p. 99.

Madagascar

Puerto Rico

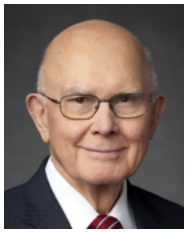

Prezentată de președintele Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

Susținerea autorităților generale, a autorităților zonei-Cei Șaptezeci și a oficianților generali

Dragi frați și surori, voi prezenta, acum, autoritățile generale, autoritățile zonei-Cei Șaptezeci și oficianții generali ai Bisericii pentru votul dumneavoastră de susținere.

Vă rugăm să vă exprimați votul în modul obișnuit, oriunde v-ați afla. Dacă sunt persoane care se opun vreuneia dintre propuneri, vă rugăm să vă contactați președintele de țăruș.

Se propune ca noi să-l susținem pe Russell Marion Nelson ca profet, văzător și revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; pe Dallin Harris Oaks ca primul consilier în Prima Președinție și pe Henry Bennion Eyring ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Dallin H. Oaks ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe M. Russell Ballard ca președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să îi susținem ca membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli pe următorii: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong și Ulisses Soares.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-i susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Ca informație vârstnicii Robert C. Gay și Terence M. Vinson vor fi eliberați din slujirea dânșilor ca membri ai

Japonia

Președinției celor Șaptezeci începând cu data de 1 august 2021.

Toți cei care doresc să-și exprime recunoștința față de acești frați pentru slujirea devotată pot s-o arate prin ridicarea mâinii.

Următoarele autorități ale zonei-Cei Șaptezeci au fost eliberați: vârstnicii Sean Douglas, Michael A. Dunn, Clark G. Gilbert, Alfred Kyungu, Carlos G. Revillo Jr., și Vaiangina Sikahema.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea excelentă a dânșilor, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Am eliberat membrele Președinției generale a Societății Primare după cum urmează: Joy D. Jones din chemarea de președintă, Lisa L. Harkness

din chemarea de primă consilieră și Cristina B. Franco din chemarea de a doua consilieră.

Toți cei care doresc să-și exprime, alături de noi, recunoștința față de aceste surori pentru slujirea devotată s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-i susținem pe vârstnicii Paul V. Johnson și S. Mark Palmer ca membrii ai Președinției celor Șaptezeci începând cu data de 1 august 2021.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune să-i susținem ca autorități generale-Cei Șaptezeci, pe următorii: Sean Douglas, Michael A. Dunn, Clark G. Gilbert, Patricio M. Giuffra, Alfred Kyungu, Alvin F. Meredith III, Carlos G. Revillo Jr. și Vaiangina Sikahema.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem noile autorități ale zonei-Cei Șaptezeci așa cum au fost anunțate de Biserică la începutul acestei săptămâni.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune ca noi să susținem noua Președinție generală a Societății Primare cu Camille N. Johnson în calitate de președintă, Susan H. Porter în calitate de prima consilieră și Amy A. Wright în calitate de a doua consilieră.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și oficianți generali așa cum sunt constituiți în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Din nou, cei care se opun vreuneia dintre propuneri sunt invitați să-și contacteze președintele de țăruș.

Vă mulțumim pentru credința și rugăciunile dumneavoastră continue pentru conducătorii Bisericii. ■

Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2020

Adresat Primei Președinții a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Dragi frați, așa cum a fost stabilit prin revelația consemnată în secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea zeciuielii – format din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează – autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Departamentele Bisericii distribuie fonduri în conformitate cu bugetele, regulamentele și procedurile aprobate.

Departamentul pentru Audit al Bisericii, care este format din specialiști autorizați și este independent de toate celelalte departamente și entități ale Bisericii, are responsabilitatea de a efectua audituri cu scopul de a asigura buna gestionare a donațiilor primite, a cheltuielilor făcute și de a proteja bunurile Bisericii.

Pe baza auditurilor efectuate, Departamentul pentru Audit al Bisericii este de părere că, în anul 2020, din toate punctele de vedere, donațiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii au fost înregistrate și administrate în conformitate cu bugetele, regulile și practicile contabile aprobate ale Bisericii. Biserica urmează practicile predate membrilor ei, acelea de a trăi în limitele unui buget, de a evita datoriile și de a face economii pentru perioade grele.

Cu respect,

Departamentul pentru Audit al Bisericii

Jared B. Larson

director general

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Nu cum o dă lumea

Instrumentele de care avem nevoie pentru a crea o zi mai strălucitoare și a dezvolta o economie a bunătății pure ne sunt asigurate din abundență de Evanghelia lui Isus Hristos.

Înainte de acel prim Paște, după ce a încheiat noua rânduială de împărtășanie pe care o administrase Celor Doisprezece, Isus Și-a început solemna cuvântare de rămas bun, apropiindu-Se de momentele Ghetsimani, trădare și răstignire. Totuși, simțind îngrijorarea și, poate, chiar teama vizibilă pe care unii dintre acei oameni trebuie s-o fi manifestat, El le-a spus lor (*și nouă*) următoarele:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine…

Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi…

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”[1].

Vremuri de încercare vin în această lume muritoare, inclusiv pentru cei credincioși, dar mesajul încurajator al lui Hristos este că, deși El, mielul pascal, avea să se ducă asemenea „[unei oi mute] înaintea celor ce o tund”[2], cu toate acestea, El avea Să se ridice, așa cum a spus psalmistul, pentru a fi „adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi”[3].

Înțelegând ce ore grele îi așteptau pe Hristos în timp ce Se apropia de momentul crucii și pe ucenicii Săi în timp ce aveau să ducă Evanghelia Sa lumii la jumătatea timpului, să ne gândim împreună la un mesaj similar adresat membrilor Bisericii Salvatorului din zilele din urmă. Acesta se află în numărul uimitor de versete din Cartea lui Mormon dedicate conflictelor de un tip sau altul, de la comportamentul veșnic supărător al lui Laman și al lui Lemuel până la luptele finale în care au fost implicați sute de mii de soldați. Unul dintre motivele evidente ale acestei atenții acordate este că, având în vedere că volumul Cartea lui Mormon a fost scris pentru cititorii din zilele din urmă, acești autori (care au trăit ei înșiși multe perioade de război) ne-au lăsat un avertisment profetic, că violența și conflictul vor fi caracteristica definitorie a relațiilor din ultimele zile.

Desigur, teoria mea despre cearta din zilele din urmă nu este foarte originală. Cu aproape 2.000 de ani în urmă, Salvatorul a avertizat că, în ultimele zile, vor fi „războaie și zvonuri de războaie”[4], spunând, mai târziu, că „pacea va fi luată de pe pământ”[5]. Cu siguranță, acest Prinț al Păcii, care ne-a învățat subliniind că cearta este de la diavol[6], trebuie să fi plâns împreună cu Tatăl Său Divin pentru aceia din familia umană, din zilele noastre, care sunt „fără afecțiune” și nu-și pot da seama cum să trăiască împreună în dragoste.[7]

Frați și surori, vedem prea multe conflicte, ceartă și comportament necivilizat în jurul nostru. Din fericire, generația de acum nu a luptat într-un al Treilea Război Mondial, nici nu am trăit experiența unei prăbușiri economice mondiale ca cea din anul 1929, care a dus la Marea criză economică. Dar noi ne confruntăm cu un fel de al Treilea Război Mondial care *nu* este o luptă pentru a ne zdrobi dușmanii, ci o înrolare în marșul copiilor lui Dumnezeu pentru a ne îngriji mai mult unul pe altul și a ajuta la tămăduirea rănilor pe care le vedem în această lume atât de tulburată. Marea criză economică pe care o trăim acum are mai puțin de-a face cu pierderea externă a economiilor noastre și mai mult cu pierderea internă a încrederii în sine, cu deficitele reale de credință, speranță și caritate din jurul nostru. Dar instrumentele de care avem nevoie pentru a crea o zi mai strălucitoare și a dezvolta o economie a bunătății pure în societate ne sunt asigurate din abundență de Evanghelia lui Isus Hristos. Nu ne putem permite – *lumea* nu-și poate permite – ca noi să eșuăm în a folosi din plin, personal și public, aceste concepte și legăminte care întăresc ale Evangheliei.

Într-o lume „lovită de furtună și nemângâiată”, cum a spus Iehova că va fi, cum găsim noi ceea ce El a numit „legământul… de pace”? Îl găsim întorcându-ne către El, Cel care a spus că va avea milă de noi „cu bunătate veșnică” și va da pace copiilor noștri.[8] Astfel, în pofida profețiilor înspăimântătoare și a scripturilor îngrijorătoare în care se declară că pacea va fi luată de pe pământ, în general, profeții, inclusiv preaiubitul nostru Russell M. Nelson,

ne-au învățat că aceasta nu trebuie luată de la noi, individual![9] De acest Paște, să încercăm să dăm dovadă de pace într-un mod personal, aplicând harul și leacul tămăduitor al ispășirii Domnului Isus Hristos nouă înșine și tuturor celor din jurul nostru la care putem ajunge. Din fericire, chiar în mod uimitor, acest balsam alinător ne este pus la dispoziție „fără bani și fără preț”[10].

Acest ajutor și această speranță sunt foarte necesare deoarece, în această congregație mondială de astăzi, sunt mulți care se confruntă cu una sau mai multe încercări – de natură fizică sau emoțională, socială sau financiară sau cu multe alte feluri de necazuri. Dar, în cazul multora dintre acestea, *nu* suntem destul de puternici pentru a le face față singuri, pentru că ajutorul și pacea de care avem nevoie nu sunt de felul celor pe care le „dă lumea”[11]. Nu, pentru probleme cu adevărat grele, avem nevoie de ceea ce scripturile numesc „puterile cerului” și, pentru a accesa aceste puteri, noi trebuie să trăim potrivit cu ceea ce aceleași scripturi numesc „principiile dreptății”[12]. Înțelegerea acestei legături dintre principiu și putere este *acea* lecție pe care familia umană pare să nu o poată învăța vreodată, așa spune Dumnezeul cerului și al pământului![13]

Și care sunt acele principii? Ele sunt enumerate în repetate rânduri în scripturi, ele sunt predate din nou și din nou în conferințe ca aceasta și, în dispensația noastră, profetul Joseph Smith a fost învățat despre ele ca răspuns la versiunea *sa* a strigătului „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”[14]. În timpul detenției în închisoarea rece și ostilă Liberty, el a fost învățat că principiile dreptății includeau virtuți precum răbdare, suferință îndelungată, gingășie și dragoste neprefăcută.[15] În absența acestor principii, este sigur că ne-am fi confruntat cu discordie și dușmănie.

În această privință, permiteți-mi să abordez direct aspectul *absenței*, în zilele noastre în unele locuri, a acestor principii ale dreptății. În general, eu sunt o persoană optimistă, veselă și consider că sunt atât de multe lucruri bune și frumoase în lumea noastră. Cu siguranță, avem mai multe binecuvântări materiale decât oricare altă generație din istorie dar, în cultura secolului XXI în general și, prea adesea, în Biserică, vedem încă vieți cu necazuri, compromisuri care au ca rezultat prea multe legăminte încălcate și prea multe inimi frânte. Gândiți-vă la limbajul vulgar care însoțește încălcarea sexuală, ambele fiind atât de omniprezente în filme sau programe de televiziune sau observați hărțuirea sexuală și alte forme de comportament inacceptabil la locul de muncă despre care citim atât de mult în aceste zile. În aspecte care privesc puritatea promisă prin legământ, ceea ce este sacru este prea adesea făcut să pară obișnuit și ce este sfânt este prea adesea făcut să pară laic. Cei care sunteți ispitiți să pășiți sau să vorbiți ori să vă comportați „cum dă lumea”, ca să spun așa, nu vă așteptați ca aceasta să ducă la o experiență plină de pace; vă promit, în numele Domnului, că nu o va face. „Ticăloșia niciodată nu a fost fericire”[16], a spus odată un profet din vechime. Când dansul se termină, flautistul trebuie plătit întotdeauna și, cel mai adesea, moneda sunt lacrimile și regretele.[17]

Există multe forme de abuz și comportament nedemn. În calitate de ucenici ai Domnului Isus Hristos, trebuie să fim de două ori mai atenți să nu participăm la un astfel de comportament. În niciun caz nu trebuie să ne facem vinovați de vreo formă de abuz sau de autoritate nedreaptă sau de coerciție imorală – fizică, emoțională, ecleziastică sau de alt tip. Îmi aduc aminte că am simțit fervoarea președintelui Gordon B. Hinckley în urmă cu câțiva ani, când le-a vorbit bărbaților din Biserică referitor la cei pe care el i-a numit „[tirani în propriile lor cămine]” [18]:

„Cât este de tragic și complet dezgustător fenomenul numit abuzul față de soție”, a spus el. Orice bărbat din Biserica aceasta care își abuzează soția, care o înjosește, care o insultă, care exercită o autoritate nedreaptă asupra ei nu este demn să dețină preoția… [El] nu este demn să dețină o recomandare pentru templu”[19]. La fel de vrednic de dispreț, a spus el, este orice formă de abuz împotriva copilului sau orice alt tip de abuz.[20]

În prea multe situații, bărbați, femei și chiar copii credincioși se pot face vinovați de rostirea unor cuvinte aspre, chiar distructive la adresa celor cu care ar putea, foarte bine, să fie pecetluiți printr-o rânduială sfântă în templul Domnului. *Fiecare persoană are dreptul să fie iubită, să aibă pace și să se simtă în siguranță acasă* Vă rog să facem eforturi pentru a menține această atmosferă acolo! Promisiunea făcută celor care sunt împăciuitori este că-L vor avea pe Duhul Sfânt ca însoțitor permanent și că asupra lor se vor revărsa binecuvântări „fără mijloace de constrângere” fără încetare.[21] Nimeni nu are nevoie de o limbă ascuțită și cuvinte aspre pentru a „cânta cântecul iubirii mântuitoare”[22].

Permiteți-mi să închei cu ce am început. Mâine este Paștele, timpul pentru ca principiile dreptății ale Evangheliei lui Isus Hristos și ispășirea Sa să ne ajute să trecem peste conflict și ceartă, peste disperare și încălcare și, în cele din urmă, peste moarte. Este timpul să-i promitem solemn loialitate totală, în cuvânt și faptă, Mielului lui Dumnezeu

care „suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”[23], fiind hotărât să ducă la bun sfârșit lucrarea de salvare făcută pentru noi.

În pofida trădării și durerii, răului tratament și cruzimii, în timp ce purta păcatele acumulate și tristețile întregii familii umane, Fiul Dumnezeului celui Viu a privit de-a lungul cărării vieții muritoare, ne-a văzut și a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”[24]. Să aveți un Paște binecuvântat, plin de bucurii și liniștit! Tot ce face acesta posibil pentru noi a fost deja plătit de Prințul Păcii, pe care Îl iubesc din toată inima, a Cărui Biserică este aceasta și despre care depun mărturie certă, chiar Domnul Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 14:1, 18, 27.
2. Isaia 53:7.
3. Psalmii 46:1.
4. Joseph Smith – Matei 1:23; vedeți, de asemenea, versetul 30.
5. Doctrină și legăminte 1:35.
6. Vedeți 3 Nefi 11:29.
7. Moise 7:33.
8. Vedeți Isaia 54:8, 10-11, 13; vedeți, de asemenea, 3 Nefi 22:8, 10-11, 13.
9. Vedeți Russell M. Nelson, „Ferice de cei împăciuitori”, *Liahona*, nov. 2002, p. 39-41.
10. 2 Nefi 26:25.
11. Ioan 14:27.
12. Doctrină și legăminte 121:36.
13. Vedeți Doctrină și legăminte 121:35.
14. Vedeți Doctrină și legăminte 121:-6; vedeți, de asemenea, Matei 27:46.
15. Vedeți Doctrină și legăminte 121:41-42.
16. Alma 41:10.
17. Vedeți Robert Browning, „The Pied Piper of Hamelin”, poetryfoundation.org.
18. Vedeți *Învățături ale președinților Bisericii: Gordon B. Hinckley* (2016), p. 219.
19. Gordon B. Hinckley, „Demnitatea personală de a exercita preoția”, *Liahona*, iul. 2002, p. 60.
20. Vedeți Gordon B. Hinckley, „Demnitatea personală de a exercita preoția”, *Liahona*, iul. 2002, p. 60.
21. Doctrină și legăminte 121:46.
22. Alma 5:26.
23. Isaia 53:4; vedeți, de asemenea, versetul 7.
24. Ioan 14:27.

Vârstnicul Jorge T. Becerra
din Cei Șaptezeci

Sărmanii

În fiecare episcopie și ramură, avem nevoie de toți – atât de cei care poate sunt puternici, cât și de cei care poate că întâmpină dificultăți. Toți sunt necesari.

Îmi amintesc că, pe când eram mic, mergeam cu mașina cu tatăl meu și vedeam, pe marginea drumului, persoane aflate în situații dificile sau care aveau nevoie de ajutor. Tatăl meu spunea mereu „*pobrecito*”, care înseamnă „sărmanul”.

Uneori, urmăream cu atenție cum tatăl meu îi ajuta pe mulți dintre acești oameni, în special când călătoream în Mexic să-i vedem pe bunicii mei. De obicei, el găsea pe cineva la nevoie și, apoi, în privat, se ducea și îi oferea ajutorul de care avea nevoie. Mai târziu, am aflat că îi ajuta să se înscrie la școală, să cumpere mâncare sau să se îngrijească într-un fel sau altul de bunăstarea lor. El slujea „sărmanului” care îi ieșea în cale. De fapt, nu-mi pot aminti vreo perioadă din copilăria mea în care să nu fi locuit cu noi cineva care avea nevoie de un loc în care să stea în timp ce lucra să ajungă să se bizuie pe forțele proprii. Observarea acestor experiențe a dezvoltat în mine un spirit de compasiune față de semenii mei, bărbați și femei, și față de cei aflați la nevoie.

În *Predicați Evanghelia Mea*, este declarat: „Dumneavoastră sunteți înconjurați de oameni. Treceți pe lângă ei pe stradă, îi vizitați în casele lor și călătoriți printre ei. Ei, toți, sunt copii ai lui Dumnezeu, frații și surorile dumneavoastră… Mulți dintre acești oameni caută un scop în viață. Îi preocupă viitorul lor și familiile lor” [*Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 1].

De-a lungul anilor, în timpul slujirii mele în Biserică, am încercat să îi caut pe cei care aveau nevoie de ajutor în viața lor, atât din punct de vedere temporal, cât și din punct de vedere spiritual. Auzeam deseori glasul tatălui meu spunând „*pobrecito*”, sărmanul.

În Biblie, găsim un exemplu minunat de grijă față de un sărman:

„Petru și Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii: era ceasul al nouălea.

Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta Templului numită «Frumoasa», ca să ceară de milă de la cei ce intrau în Templu.

Omul acesta, când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în templu, le-a cerut milostenie.

Petru, ca și Ioan, *s-a uitat țintă la el* și a zis: «Uită-te la noi!»

Și el se uita la ei cu luare aminte și aștepta să capete ceva de la ei.

Chile

Atunci Petru i-a zis: «Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!»

L-a apucat de mâna dreaptă, și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele" (Faptele apostolilor 3:1-7; subliniere adăugată).

Citind această relatare, am fost fascinat de folosirea expresiei *„s-a uitat țintă"*. Expresia *„s-a uitat țintă"* înseamnă să-ți îndrepți ochii sau gândurile sau să privești cu atenție ceva (vedeți „țintă", dexonline.ro). Când Petru s-a uitat la acest bărbat, l-a văzut altfel față de cum îl vedeau alții. El a privit dincolo de incapacitatea lui de a merge și de slăbiciunile sale și a putut discerne că avea suficientă credință să fie vindecat și să intre în templu pentru a primi binecuvântările pe care le căuta.

Am observat că l-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat. În timp ce el îl ajuta pe bărbat în acest fel, Domnul l-a vindecat pe bărbat în mod miraculos și „i s-au întărit tălpile și gleznele" (Faptele apostolilor 3:7). Dragostea sa pentru acest bărbat și dorința de a-l ajuta au dus la creșterea capacității și abilității omului care era slab.

Când slujeam în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, am rezervat fiecare seară de marți vizitelor de slujire alături de președinții de țăruși din zona de care eram responsabil. I-am invitat să stabilească întâlniri cu cei care aveau nevoie de rânduieli ale Evangheliei lui Isus Hristos sau care nu țineau, în momentul respectiv, legămintele pe care le făcuseră. Prin slujirea noastră consecventă și făcută cu intenție, Domnul a sporit eforturile noastre și am putut găsi persoane și familii aflate la nevoie. Aceștia erau „sărmanii" care locuiau în diferiții țăruși în care slujeam noi.

Odată, l-am însoțit pe președintele Bill Whitworth, președintele Țărușului Canyon View, din Sandy, Utah, să facem vizite de slujire. El se rugase să știe pe cine să vizităm, încercând să aibă aceeași experiență ca Nefi, care „[a] fost condus de Spirit, neștiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le [facă]" (1 Nefi 4:6). El a dovedit că, atunci când slujim, trebuie să fim conduși prin revelație la cei care au cea mai mare nevoie, în loc să parcurgem doar o listă sau să vizităm oamenii într-un mod metodic. Noi trebuie să fim conduși de puterea inspirației.

Îmi aduc aminte că am vizitat căminul unui cuplu tânăr, Jeff și Heather, și al băiețelului lor, Kai. Jeff a fost membru activ al Bisericii în copilărie. Era un sportiv foarte talentat și părea că urma să aibă o carieră promițătoare. El a început să se îndepărteze de Biserică în adolescență. Mai târziu, a avut un accident de mașină, care a schimbat cursul vieții sale. După ce am intrat în căminul lor și am făcut cunoștință, Jeff ne-a întrebat de ce am venit să-i vedem familia. Noi am răspuns că erau în jur de 3.000 de membri care locuiau în limitele teritoriale ale țărușului. Apoi, eu l-am întrebat: „Jeff, dintre toate căminele pe care le-am fi putut vizita în această seară, spune-ne de ce ne-a trimis Domnul aici".

Auzind aceasta, Jeff s-a emoționat și a început să ne împărtășească unele dintre grijile sale și câteva probleme pe care le întâmpinau ca familie. Noi am început să împărtășim

diferite principii ale Evangheliei lui Isus Hristos. I-am invitat să facă niște lucruri concrete care puteau părea dificile la început, dar care, cu timpul, urmau să le aducă mai multă fericire și bucurie. Apoi, președintele Whitworth i-a dat lui Jeff o binecuvântare a preoției pentru a-l ajuta să biruie încercările sale. Jeff și Heather au fost de acord să facă ce i-am invitat să facă.

După aproximativ un an, am avut privilegiul să îl văd pe Jeff botezând-o pe soția sa, Heather, pentru a deveni membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Acum, ei se pregătesc să intre în templu pentru a fi pecetluiți ca familie pentru timp și pentru toată eternitatea. Vizita noastră a schimbat cursul vieții lor atât din punct de vedere temporal, cât și din punct de vedere spiritual.

Domnul a declarat:

„De aceea, fii credincios; stai în oficiul în care te-am chemat; ajută-i pe slabi, înalță mâinile obosite și întărește genunchii care se clatină" (Doctrină și legăminte 81:5).

„Și, făcând aceste lucruri, tu vei face cel mai mare bine semenilor tăi și vei promova slava Aceluia care este Domnul tău" (Doctrină și legăminte 81:4).

Dragi frați și surori, apostolul Pavel ne-a învățat un element cheie în slujirea noastră. El ne-a învățat că noi, toți, suntem „trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui" (1 Corinteni 12:27) și că fiecare mădular al trupului este necesar pentru a ne asigura că întregul trup este edificat. Apoi, el ne-a învățat un adevăr puternic care mi-a pătruns adânc în inimă când l-am citit. El a spus: „Mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, *sunt de neapărată trebuință*. Și părțile trupului, care par *vrednice de mai puțină cinste*, le îmbrăcăm cu *mai multă podoabă*" (1 Corinteni 12:22-23; subliniere adăugată).

De aceea, în fiecare episcopie și ramură, avem nevoie de toți – de cei care poate sunt puternici și de cei care poate că întâmpină dificultăți. Toți sunt necesari pentru edificarea esențială a întregului „[trup al] lui Hristos". Mă întreb deseori cine lipsește din diversele noastre congregații, care ne-ar întări și ne-ar întregi.

Vârstnicul D. Todd Christofferson ne-a învățat: „În Biserică, noi nu doar învățăm doctrina divină; ci o și punem în practică. Făcând parte din trupul lui Hristos, membrii Bisericii slujesc unii altora în aspectele de zi cu zi ale vieții lor. Cu toții suntem imperfecți… În trupul lui Hristos, trebuie să privim dincolo de concepte și cuvinte de preamărire și să ne implicăm personal pe măsură ce învățăm să «trăim împreună, în dragoste» [Doctrină și legăminte 42:45]" („De ce Biserica", *Liahona*, nov. 2015, p. 108-109).

În anul 1849, Brigham Young a avut un vis în care l-a văzut pe profetul Joseph Smith conducând o turmă mare de oi și capre. Unele dintre aceste animale erau mari și frumoase; altele erau mici și murdare. Brigham Young își aducea aminte că l-a privit pe profetul Joseph Smith în ochi și a spus: „Joseph, ai cea mai neobișnuită turmă… pe care am văzut-o vreodată în viața mea; ce vei face cu ea?". Profetul, care nu părea deranjat de această turmă indisciplinată, a răspuns simplu: „[Brigham,] toate își au trebuința acolo unde sunt".

Când s-a trezit, președintele Young a înțeles că, pe măsură ce Biserica va aduna o varietate de „oi și capre", era responsabilitatea lui să le primească și să permită fiecăreia să-și atingă întregul potențial pe măsură ce își ocupau locul în Biserică. (Adaptare din Ronald W. Walker, „Brigham Young: Student of the Prophet", *Ensign*, febr. 1998, p. 56-57.)

Frați și surori, ideea cuvântării mele a apărut atunci când m-am gândit profund la *acela* care, momentan, nu participă activ în Biserica lui Isus Hristos. Pentru o clipă, aș dori să vorbesc fiecăruia dintre aceștia. Vârstnicul Neal A. Maxwell ne-a învățat că „astfel de persoane, adesea,

Rusia

Vârstnicul Dale G. Renlund
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Nedreptate exasperantă

Isus Hristos înțelege nedreptatea și are puterea de a oferi remediul.

rămân aproape de Biserică, dar nu participă în totalitate în cadrul ei. Ei nu vor să intre în capelă, dar nici nu pleacă de pe veranda ei. Aceștia sunt cei care au nevoie de Biserică și de care este nevoie în Biserică, dar, care, într-o oarecare măsură, «trăiesc în lume fără Dumnezeu» [Mosia 27:31]" („Why Not Now?", *Ensign*, nov. 1974, p. 12).

Doresc să repet invitația preaiubitului nostru președinte Russell M. Nelson, când s-a adresat membrilor Bisericii pentru prima oară. Dânsul a spus: „Invit pe fiecare membru al Bisericii să rămână pe cărarea legămintelor. Angajamentul dumneavoastră de a-L urma pe Salvator făcând legăminte cu El și, apoi, respectând acele legăminte va deschide ușa către fiecare binecuvântare spirituală și privilegiu disponibile bărbaților, femeilor și copiilor de pretutindeni".

Apoi, dânsul ne-a implorat: „Acum, dacă v-ați îndepărtat de cărare, vă invit, cu toată speranța din inima mea, să vă întoarceți. Indiferent de preocupările și provocările dumneavoastră, există un loc pentru dumneavoastră în aceasta, Biserica Domnului. Dumneavoastră și generațiile încă nenăscute veți fi binecuvântați de acțiunile dumneavoastră de a vă întoarce *acum* pe cărarea legămintelor" („În timp ce înaintăm împreună", *Liahona*, apr. 2018, p. 7; subliniere adăugată).

Depun mărturie despre El, chiar Isus Hristos, Învățătorul nostru și Cel care slujește și Salvatorul nostru, al tuturor. Vă invit pe fiecare dintre dumneavoastră să îi căutați pe „pobrecitos", cei „sărmani", dintre noi, care sunt la nevoie. Aceasta este speranța și rugăciunea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

În anul 1994, a avut loc un genocid în Rwanda, țară din estul Africii, în mare parte din cauza tensiunilor tribale adânc înrădăcinate. Estimările indică faptul că au fost uciși peste jumătate de milion de oameni.[1] În mod remarcabil, poporul din Rwanda, în mare parte, s-a reconciliat[2], dar aceste evenimente continuă să aibă efecte.

În urmă cu un deceniu, în timp ce vizitam Rwanda, soția mea și cu mine am început o conversație cu un alt pasager din aeroportul Kigali. El s-a plâns despre nedreptatea genocidului și a întrebat pătrunzător: „Dacă ar exista un Dumnezeu, nu ar fi făcut El ceva în această privință?". Pentru acest bărbat – și pentru mulți dintre noi – suferința și nedreptatea brutală pot părea incompatibile cu faptul că există un Tată Ceresc bun și iubitor. Totuși, El este real, El este bun și El iubește, în mod perfect, pe fiecare dintre copiii Săi. Această dicotomie are aceeași vârstă ca omenirea și nu poate fi explicată printru-un simplu slogan sau un abțibild lipit pe mașină.

Pentru a începe să-i înțelegem oarecum sensul, haideți să cercetăm diferite tipuri de nedreptate! Să ne gândim la o familie în cadrul căreia fiecare copil a primit săptămânal o sumă de bani pentru că a făcut treburi casnice obișnuite. Fiul, John, a cumpărat dulciuri; fiica, Anna, și-a economisit banii. În cele din urmă, Anna și-a cumpărat bicicletă. John a considerat că era total nedrept ca Anna să aibă bicicletă și el nu. Dar alegerile lui John au fost cele care au creat inegalitatea, nu acțiunile părinților. Hotărârea Annei de a sacrifica plăcerea imediată de a mânca dulciuri nu a impus nicio nedreptate asupra lui John, deoarece el a avut aceeași ocazie ca sora lui.

În același mod, hotărârile noastre pot duce la avantaje sau dezavantaje pe termen lung. Domnul a revelat: „Și, dacă o persoană câștigă *prin sârguința și supunerea sa* mai multă cunoaștere și inteligență în această viață decât altă persoană, ea va fi cu atât mai mult avantajată în lumea care va veni"[3]. Când alții primesc avantaje datorită alegerilor lor făcute cu sârguință, nu putem concluziona corect că am fost tratați nedrept, deși am avut și noi aceeași ocazie.

Un alt exemplu de nedreptate reiese dintr-o situație în care soția mea, Ruth, s-a aflat când era copil. Într-o zi, Ruth a aflat că mama ei urma să o ducă pe Merla, o soră mai mică, să-i cumpere pantofi noi. Ruth s-a plâns: „Mami, este atât de nedrept! Merla a fost cea care a primit ultima pereche de pantofi noi".

Mama lui Ruth a întrebat: „Ruth, îți sunt buni pantofii?".

Ruth a răspuns: „Păi… da”.

Atunci, mama lui Ruth a spus: „Merlei nu-i mai sunt buni pantofii”.

Ruth a fost de acord că fiecare copil din familie trebuia să aibă pantofi care să-i fie buni. Deși lui Ruth i-ar fi plăcut să aibă pantofi noi, percepția ei că era tratată nedrept a dispărut când a văzut circumstanțele prin ochii mamei ei.

Unele nedreptăți nu pot fi explicate; nedreptatea inexplicabilă este exasperantă. Nedreptatea rezultă din faptul de a trăi într-un trup imperfect, rănit sau bolnav. Viața muritoare este, în mod firesc, nedreaptă. Unii oameni sunt născuți în bogăție; alții nu. Unii au părinți iubitori; alții nu. Unii trăiesc mulți ani; alții puțini. Și așa mai departe. Unii oameni fac greșeli vătămătoare chiar și când încearcă să facă bine. Unii aleg să nu aline nedreptatea când ar putea să facă aceasta. În mod supărător, unii oameni își folosesc libertatea de a alege dată de Dumnezeu pentru a-i răni pe alții, deși nu ar trebui s-o facă niciodată.

Diferitele tipuri de nedreptate se pot contopi, creând un tsunami de nedreptăți copleșitoare. De exemplu, pandemia de COVID-19 îi afectează disproporțional pe cei care au deja parte de multe dezavantaje profunde. Mă doare inima pentru cei care se confruntă cu astfel de nedreptăți, dar declar din toată inima mea îndurerată că Isus Hristos înțelege nedreptatea și are puterea de a oferi remediul. Nimic nu se compară cu nedreptatea pe care El a îndurat-o. Nu a fost drept că El a avut parte de toate durerile și necazurile omenirii. Nu a fost drept că El a suferit pentru păcatele și greșelile mele și ale dumneavoastră. Dar El a ales să facă aceasta datorită dragostei Sale pentru noi și pentru Tatăl Ceresc. El înțelege perfect prin ce trecem.[4]

În scripturi, este consemnat că israeliții din vechime s-au plâns că Dumnezeu îi trata nedrept. Drept răspuns, Iehova a întrebat: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei?”. Deși ar fi improbabil ca o mamă iubitoare să-și uite pruncul, Iehova a declarat că devotamentul Său era și mai statornic. El a afirmat: „Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip. Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!”[5]. Deoarece Isus Hristos a îndurat sacrificiul ispășitor infinit, El ne înțelege perfect sentimentele.[6] El știe mereu de noi și ne cunoaște mereu circumstanțele.

În viața muritoare, putem „să ne apropiem… cu deplină încredere” de

Tonga (stânga), Africa de Sud (dreapta)

Salvator și să avem parte de compasiune, vindecare și ajutor.[7] Chiar și în timp ce suferim inexplicabil, Dumnezeu ne poate binecuvânta în moduri simple, obișnuite și importante. Pe măsură ce învățăm să recunoaștem aceste binecuvântări, încrederea noastră în Dumnezeu va crește. În eternități, Tatăl Ceresc și Isus Hristos vor soluționa toate nedreptățile. În mod firesc, dorim să știm *cum* și *când*. *Cum* vor face Ei aceasta? *Când* vor face Ei aceasta? Din câte știu eu, Ei nu au revelat *cum* sau *când*. [8] Ce știu eu sigur, este că Ei *vor* face aceasta.

În situațiile nedrepte, una dintre sarcinile noastre este să avem încredere că „tot ce este nedrept în viață poate fi îndreptat prin ispășirea lui Isus Hristos”[9]. Isus Hristos a biruit lumea și a „absorbit” toată nedreptatea. Datorită Lui, putem să avem pace în această lume și să îndrăznim.[10] Dacă Îl lăsăm, Isus Hristos va consacra nedreptatea pentru binele nostru.[11] El nu doar ne va consola și va restaura ce a fost pierdut[12]; El va folosi și nedreptatea în folosul nostru. Când vine vorba despre *cum* și *când*, trebuie să recunoaștem și să acceptăm, așa cum a făcut Alma, că „aceasta nu este important; căci Dumnezeu cunoaște toate aceste lucruri; și este destul pentru mine să știu că aceasta este situația”[13].

Putem să ne păstrăm întrebările despre *cum* și *când* pentru mai târziu și să ne concentrăm asupra dezvoltării credinței în Isus Hristos, că El are atât puterea de a face totul bine, cât și dorința puternică de a face astfel.[14] Insistența noastră de a ști *cum* sau *când* este neproductivă și, mai presus de toate, ne face miopi.[15]

Pe măsură ce ne dezvoltăm credința în Isus Hristos, trebuie, de asemenea, să ne străduim să devenim

Zambia

ca El. Noi, atunci, îi vom aborda pe alții dând dovadă de compasiune și vom încerca să alinăm nedreptatea acolo unde o vom găsi[16]; vom încerca să îndreptăm lucrurile în sfera noastră de influență. În mod cert, Salvatorul a îndrumat ca noi „să [ne angajăm] cu sârguință într-o cauză bună, și să [facem] multe lucruri de bunăvoie, și să [realizăm] multă dreptate”[17].

Cineva care s-a angajat cu sârguință în combaterea nedreptății este avocatul Bryan Stevenson. Cariera sa în domeniul juridic în Statele Unite este dedicată apărării celor acuzați pe nedrept, opririi pedepsirii excesive și protejării drepturilor de bază ale omului. În urmă cu câțiva ani, domnul Stevenson a apărat un bărbat care fusese acuzat pe nedrept de crimă și condamnat la moarte. Domnul Stevenson a cerut sprijinul bisericii creștine locale a bărbatului respectiv, chiar dacă bărbatul nu era activ în biserica sa și avea o reputație rea în comunitate din cauza unei vieți extraconjugale bine cunoscute.

Pentru a concentra atenția membrilor congregației asupra a ce conta cu adevărat, domnul Stevenson le-a vorbit despre femeia acuzată de preacurvie care a fost adusă la Isus. Acuzatorii au vrut s-o omoare cu pietre, dar Isus a spus: „Cine… este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”[18]. Acuzatorii femeii s-au retras. Isus nu a condamnat-o pe femeie, dar i-a poruncit să nu mai păcătuiască.[19]

După relatarea acestei istorisiri, domnul Stevenson a spus că fățărnicia, teama și mânia i-au făcut chiar și pe creștini să arunce cu pietre în cei care se poticnesc. Apoi, dânsul a spus: „Nu putem să stăm, pur și simplu, și să vedem întâmplându-se acest lucru” și i-a încurajat pe congregaționiști să devină „prinzători de pietre”.[20] Frați și surori, să nu aruncăm cu pietre este primul pas în a-i trata pe ceilalți cu compasiune. Al doilea pas este să încercăm să prindem pietrele aruncate de alții.

Modul în care gestionăm avantajele și dezavantajele face parte din testul vieții. Nu vom fi judecați atât de mult pentru ce spunem, cât vom fi pentru cum îi tratăm pe cei vulnerabili și dezavantajați.[21] În calitate de sfinți din zilele din urmă, căutăm să urmăm exemplul Salvatorului, să umblăm din loc în loc și să facem bine.[22] Ne arătăm dragostea față de aproapele nostru lucrând pentru a asigura demnitatea tuturor copiilor Tatălui Ceresc.

Având în minte propriile avantaje și dezavantaje, reflectarea este sănătoasă. Pentru John, să înțeleagă de ce Anna avea bicicletă a fost o experiență revelatoare. Pentru Ruth, să vadă nevoia de pantofi a Merlei prin ochii mamei ei a fost o experiență care i-a luminat înțelegerea. Încercarea de a vedea lucruri din perspectiva eternității poate aduce claritate. Pe măsură ce devenim mai asemănători Salvatorului, ajungem să avem mai multă empatie, înțelegere și caritate.

Revin la întrebarea adresată de pasagerul din Kigali prin care el s-a plâns despre nedreptatea genocidului din Rwanda și care a întrebat: „Dacă ar exista un Dumnezeu, nu ar fi făcut El ceva în această privință?”.

Fără să minimalizăm suferința cauzată de genocid și după ce ne-am recunoscut incapacitatea de a înțelege o astfel de suferință, noi i-am răspuns că Isus Hristos a făcut ceva în legătură cu nedreptățile exasperante.[23] I-am explicat multe precepte ale Evangheliei despre Isus Hristos și restaurarea Bisericii Sale.[24]

După aceea, cunoștința noastră a întrebat, cu lacrimi în ochi: „Vreți să spuneți că există ceva ce eu pot să fac pentru părinții și unchiul meu care au murit?”.

Noi am spus: „O, da!”. Apoi, noi i-am depus mărturie că tot ce este nedrept în legătură cu viața poate fi îndreptat prin ispășirea lui Isus Hristos și că, prin autoritatea Sa, familiile pot fi unite împreună pentru totdeauna.

Când ne confruntăm cu nedreptate, putem fie să ne îndepărtăm de Dumnezeu, fie să fim atrași spre El pentru a primi ajutor și sprijin. De exemplu, războiul extrem de lung dintre nefiți și lamaniți i-a afectat pe oameni în moduri diferite. Mormon a observat că „mulți se împietriseră”, în timp ce alții „erau îmblânziți din cauza suferințelor lor într-atât, încât s-au umilit în fața lui Dumnezeu”[25].

Nu permiteți nedreptății să vă împietrească sau să vă erodeze credința în Dumnezeu. În schimb, cereți-I ajutorul lui Dumnezeu. Măriți-vă aprecierea față de Salvator și bizuirea pe El. În loc să deveniți amari, permiteți-I să vă ajute să deveniți mai buni.[26] Permiteți-I să vă ajute să perseverați, să vă lăsați necazurile să fie „[absorbite] în bucuria [lui] Hristos”[27].

Germania

Alăturați-vă Lui în misiunea Sa de a [tămădui] pe cei cu inima zdrobită”[28], străduiți-vă să atenuați nedreptatea și deveniți prinzători de pietre.[29]

Eu depun mărturie că Salvatorul trăiește. El înțelege nedreptatea. Semnele din palmele mâinilor Sale Îi aduc aminte continuu de dumneavoastră și de circumstanțele dumneavoastră. El vă slujește în timpul tuturor suferințelor dumneavoastră. În cazul celor care vin la El, o cunună împărătească va înlocui cenușa jelirii; veselia și bucuria vor înlocui mâhnirea și întristarea; aprecierea și celebrarea vor înlocui descurajarea și disperarea.[30] Credința dumneavoastră în Tatăl Ceresc și în Isus Hristos va fi răsplătită mai mult decât vă puteți imagina. Toată nedreptatea – îndeosebi nedreptatea exasperantă – va fi consacrată pentru binele dumneavoastră. Depun astfel mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți John Reader, *Africa: A Biography of the Continent* (1999), p. 635-636, 673-679.
2. Deși oferă speranță, reconcilierea din Rwanda este complexă. Unii pun la îndoială profunzimea și durata ei. Vedeți, de exemplu, „The Great Rwanda Debate: Paragon or Prison?”, *Economist*, 27 mart. 2021, p. 41-43.
3. Doctrină și legăminte 130:19; subliniere adăugată.
4. Vedeți Evrei 4:15.
5. 1 Nefi 21:15-16.
6. Vedeți Alma 7:11-13.
7. Vedeți Evrei 4:16; vedeți, de asemenea, Isaia 41:10; 43:2; 46:4; 61:1-3.
8. Cuvânt de avertizare: trebuie să ne împotrivim ispitei de a crea propriile teorii legate de *cum* și *când*, indiferent de cât de rezonabile și plauzibile ar putea fi. Noi nu putem, în mod justificabil, să umplem golul pentru ceea ce Dumnezeu nu a revelat încă.
9. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2018), p. 52; vedeți, de asemenea, Isaia 61:2-3; Apocalipsa 21:4. „Tot ce este nedrept în viață poate fi îndreptat” înseamnă, cel mai probabil, că acele consecințe pe care nedreptatea le are asupra noastră vor fi soluționate, atenuate sau îndepărtate. În ultima sa cuvântare în cadrul unei conferințe generale, intitulată „Orice s-ar întâmpla, să iubești”, vârstnicul Joseph B. Wirthlin a spus: „Fiecare lacrimă de astăzi ne va fi, în final, întoarsă cu sute de lacrimi de bucurie și de recunoștință… Principiul compensării predomină” (*Liahona*, nov. 2008, p. 28).
10. Vedeți Ioan 16:33.
11. Vedeți 2 Nefi 2:2.
12. Vedeți Iov 42:10, 12-13; Iacov 3:1.
13. Alma 40:5.
14. Vedeți Mosia 4:9.
15. Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, *Liahona*, nov. 2020, p. 93. *Miop* înseamnă cu vederi înguste.
16. De exemplu, căpitanul Moroni a afirmat că este greșit ca oamenii să stea și să „[nu facă] nimic” când pot să-i ajute pe alții (vedeți Alma 60:9-11; vedeți, de asemenea, 2 Corinteni 1:3-4).
17. Doctrină și legăminte 58:27; vedeți, de asemenea, versetele 26, 28-29.
18. Ioan 8:7.
19. Vedeți Ioan 8:10-11; în Traducerea lui Joseph Smith, versetul 11 include: „Și, femeia L-a slăvit pe Dumnezeu din ceasul acela, și a crezut în numele Său”,

sugerând că lipsa condamnării din partea Salvatorului și porunca Sa: „Du-te, și să nu mai păcătuiești” au avut influență asupra tot restului vieții acelei femei.
20. Bryan Stevenson, *Just Mercy: A Story of Justice and Redemption* (2015), p. 308-309.
21. Vedeți Matei 25:31-46.
22. Vedeți Faptele apostolilor 10:38; vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Cea de-a doua mare poruncă”, *Liahona*, nov. 2019, p. 96-100.
23. Vedeți Doctrină și legăminte 1:17, 22-23.
24. Aceste precepte sunt clar formulate în „Restaurarea plenitudinii Evangheliei lui Isus Hristos: proclamație către lume cu ocazia bicentenarului”, ChurchofJesusChrist.org.
25. Alma 62:41.
26. Vedeți Amos C. Brown, în Boyd Matheson, „«It Can Be Well with This Nation» If We Lock Arms as Children of God”, *Church News*, 25 iulie 2019, thechurchnews.com.
27. Alma 31:38.
28. Vedeți Luca 4:16-19. A tămădui pe cei cu inima zdrobită înseamnă a-i restaura pe cei a căror minte, voință, al căror intelect sau sine au fost zdruncinate sau distruse (vedeți James Strong, *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [2010], secțiunea dicționar ebraic, 139 și 271).
29. Vedeți, de exemplu, Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, *Liahona*, nov. 2020, p. 94; Dallin H. Oaks, „Iubiți pe vrăjmașii voștri”, *Liahona*, nov. 2020, p. 26-29. Președintele Nelson a îndemnat: „Astăzi, fac un apel la membrii noștri de pretutindeni să fie primii care abandonează atitudinile și faptele care aduc prejudicii. Vă rog să arătați respect față de toți copiii lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă mai mult decât doar să ne opunem atitudinilor și faptelor care aduc prejudicii. Președintele Oaks a citat-o pe reverenda Theresa A. Dear: „Rasismul crește prin ură, opresiune, complicitate, pasivitate, indiferență și tăcere”. Apoi, dânsul a spus: „În calitate de… membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, trebuie să facem mai mult pentru a ajuta la dezrădăcinarea rasismului”.
30. Vedeți Isaia 61:3. Să primim o cunună împărătească înseamnă să devenim împreună moștenitori cu Isus Hristos în împărăția lui Dumnezeu. Vedeți, de asemenea, Donald W. Parry, Jay A. Parry și Tina M. Peterson, *Understanding Isaiah* (1998), p. 541-543.

Vârstnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Călătoria personală a unui copil al lui Dumnezeu

În calitate de copii de legământ ai lui Dumnezeu, iubim, cinstim, hrănim, protejăm și întâmpinăm cu dragoste acele spirite care vin din viața premuritoare.

Fiecare dintre noi a fost afectat de această pandemie la nivel mondial, când membri ai familiei și prieteni au trecut, subit, dincolo de viața muritoare. Permiteți-mi să menționez trei care ne lipsesc mult, care-i reprezintă pe toți cei pe care-i iubim atât de mult.

Aceștia sunt fratele Philippe și sora Germaine Nsondi. Fratele Nsondi slujea în calitate de patriarh al țărușului Brazzaville, Republica Congo, când a decedat. El a fost un medic care le-a împărtășit altora, cu generozitate, talentele sale.[1]

Aceasta este sora Clara Elisa Ruano de Villareal din Tulcán, Ecuador. Ea a acceptat Evanghelia restaurată la vârsta de 34 de ani și a fost o conducătoare preaiubită. Familia ei și-a luat rămas bun de la ea interpretând imnul ei preferat: „Trăiește-al meu Mântuitor”[2].

Acesta este fratele Ray Tuineau din Utah, alături de frumoasa lui familie. Soția sa, Juliet, a spus: „Îmi doresc ca [băieții mei] să [își aducă aminte că

Philippe și Germaine Nsondi

Clara Elisa Ruano de Villareal

Ray Tuineau și membrii familiei

„Oricine primește pe unul din acești copilași, în Numele Meu”, a spus Salvatorul, „Mă primește pe Mine”.

tatăl lor] a încercat mereu să-L pună pe Dumnezeu pe primul loc”[3].

Domnul a spus: „Veți trăi împreună în dragoste, astfel încât veți plânge pierderea celor care mor”[4].

În timp ce plângem, ne și bucurăm datorită învierii glorioase a Salvatorului nostru. Datorită Lui, cei dragi ai noștri și prietenii noștri își continuă călătoria eternă. Președintele Joseph F. Smith a explicat: „Nu putem să-i uităm; nu încetăm să-i iubim… Ei au avansat; noi avansăm; noi progresăm la fel cum au progresat ei”[5]. Președintele Russell M. Nelson a spus: „Lacrimile noastre de tristețe… se vor transforma în lacrimi ale așteptării cu nerăbdare”[6].

Noi știm despre viața de dinainte de naștere

Perspectiva noastră eternă nu numai că ne mărește înțelegerea despre cei care își continuă călătoria dincolo de viața muritoare, dar ne și deschide înțelegerea despre cei care sunt la începutul călătoriei lor și își încep acum viața muritoare.

Fiecare persoană care vine pe pământ este un fiu unic al lui Dumnezeu sau o fiică unică a lui Dumnezeu.[7] Călătoria noastră personală nu a început la naștere. Înainte să ne naștem, am fost împreună într-o lume a pregătirii în care am „primit primele lecții în lumea spiritelor”[8]. Iehova i-a spus lui Ieremia: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte”[9].

Unii s-ar putea întreba dacă viața începe odată cu formarea embrionului sau când inima începe să bată ori când bebelușul poate trăi în afara pântecelui mamei, dar, pentru noi, nu există nicio îndoială că fiicele și fiii de spirit ai lui Dumnezeu sunt în călătoria lor personală venind pe pământ pentru a primi un trup și a trăi experiența vieții muritoare.

În calitate de copii de legământ ai lui Dumnezeu, iubim, cinstim, hrănim, protejăm și întâmpinăm cu dragoste acele spirite care vin din viața premuritoare.

Minunata contribuție a femeilor

Pentru o femeie, faptul de a avea un copil poate fi, fizic, emoțional și economic, un mare sacrificiu. Le iubim și le cinstim pe femeile minunate din această Biserică. Cu inteligență și înțelepciune, dumneavoastră purtați poverile familiei dumneavoastră. Dumneavoastră iubiți. Dumneavoastră slujiți. Dumneavoastră faceți sacrificii. Dumneavoastră întăriți credința, le slujiți celor la nevoie și aduceți o mare contribuție în cadrul societății.

Responsabilitatea sacră de a proteja viața

În urmă cu mai mulți ani, fiind profund îngrijorat din cauza numărului de avorturi din lume, președintele Gordon B. Hinckley s-a adresat femeilor din Biserică rostind cuvinte care sunt relevante și pentru noi, astăzi. El a spus: „Dumneavoastră, care sunteți soții și mame, sunteți ancore ale familiei. Dumneavoastră nașteți copii. Ce responsabilitate uriașă și sacră este aceasta… Ce se întâmplă cu aprecierea noastră față de caracterul sfânt al vieții umane? Avortul este un rău, brutal, real și respingător care se răspândește pe tot pământul. Implor femeile din această Biserică să-l evite, să se mențină deasupra lui, să stea departe de acele situații compromițătoare care-l fac să pară vrednic de dorit. Este posibil să existe anumite circumstanțe, puține, în care avortul poate fi făcut, dar acestea sunt foarte limitate…[10] Dumneavoastră sunteți mamele fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, ale căror vieți sunt sacre. Protejarea lor este o responsabilitate dată de Divinitate care nu poate fi ignorată sau pasată cu ușurință”[11].

Vârstnicul Marcus B. Nash mi-a împărtășit povestea unei femei dragi în vârstă de 84 de ani care, în timpul interviului ei pentru botez, „a recunoscut un avort [făcut în urmă cu mulți ani]”. Cu o trăire afectivă sinceră, ea a spus: „Am purtat povara avortării unui copil în fiecare zi a vieții mele, 46 de ani… Nimic din ce am făcut nu mi-a îndepărtat durerea și sentimentul de vină. Am fost deznădăjduită până când am fost învățată adevărata Evanghelie a lui Isus Hristos. Am învățat cum să mă pocăiesc… și, brusc, m-am umplut de speranță. Am ajuns, în cele din urmă, să știu că puteam fi iertată dacă mă pocăiam cu adevărat de păcatele mele”[12].

Cât de recunoscători suntem pentru darurile divine reprezentate de pocăință și iertare!

Ce putem face?

Care este responsabilitatea noastră în calitate de ucenici pașnici ai lui Isus Hristos? Fie ca noi să trăim potrivit poruncilor lui Dumnezeu, să ne învățăm copiii despre ele și să le împărtășim altora care sunt dornici să asculte![13] Fie ca noi să ne împărtășim sentimentele profunde despre caracterul sfânt al vieții celor care sunt factori decizionali în societate! Poate că nu vor aprecia în întregime ceea ce credem, dar noi ne rugăm ca ei să înțeleagă mai pe deplin de ce, pentru noi, aceste hotărâri au consecințe mult mai mari decât doar ce-și dorește cineva pentru viața sa.

Dacă se așteaptă un copil neplanificat, fie ca noi să ne întindem brațele cu dragoste, să încurajăm și, dacă este nevoie, să oferim ajutor financiar, întărind o mamă astfel încât să-i permită copilului ei să se nască și să-și continue călătoria în viața muritoare![14]

Frumusețea adopției

În familia noastră, am fost binecuvântați peste măsură când, în urmă cu două decenii, o tânără de 16 ani a aflat că era însărcinată. Ea și tatăl bebelușului nu erau căsătoriți și nici nu-și întrezăreau un viitor împreună. Tânăra fată a crezut că viața pe care o purta în ea era prețioasă. A dat naștere unei fetițe și a permis unei familii neprihănite s-o adopte. Pentru Bryce și Jolinne, ea a fost un răspuns la rugăciunile lor. I-au dat numele de Emily și au învățat-o să se încreadă în Tatăl ei Ceresc și în Fiul Său, Isus Hristos.

Emily a crescut. Cât de recunoscători suntem că Emily și nepotul nostru, Christian, s-au îndrăgostit și s-au căsătorit în casa Domnului! Emily și Christian au acum, la rândul lor, o fetiță.

Emily a scris recent: „De-a lungul acestor ultime nouă luni de sarcină, am avut timp să reflectez la evenimentele legate de propria mea naștere. M-am gândit la mama mea naturală, care avea doar 16 ani. În timp ce trăiam durerile și schimbările care vin odată cu sarcina, n-am putut să-mi imaginez cât de greu trebuie să-i fi fost la frageda vârstă de 16 ani… Îmi curg lacrimile chiar și acum când mă gândesc la mama mea naturală, care a știut că nu putea să-mi ofere viața [pe care o dorea pentru mine și, dând dovadă de altruism, m-a dat] spre adopție. Nu pot să înțeleg prin ce ar fi putut trece în acele nouă luni – era privită cu ochi care o judecau în timp ce trupul ei suferea schimbări, experiențele de adolescentă pe care nu le-a trăit, faptul de a ști că, la sfârșitul travaliului în care a dat dovadă de dragoste maternă, avea să-și pună copilul în brațele alteia. Sunt atât de recunoscătoare pentru alegerea ei altruistă, că nu a ales să-și folosească libertatea de a alege într-un mod în care să o ia pe a mea”. Emily încheie: „Sunt atât de recunoscătoare pentru planul divin al Tatălui Ceresc, pentru părinții mei incredibili care m-au [iubit și îngrijit] și pentru temple, unde putem fi pecetluiți cu familiile noastre pentru eternitate”[15].

Salvatorul „a luat un copilaș, și l-a așezat în mijlocul lor; apoi l-a luat în brațe, și le-a zis: «Oricine primește pe unul din acești copilași, în numele Meu, Mă primește pe Mine»”[16].

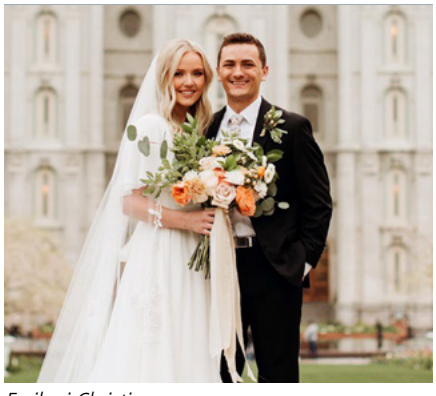

Emily și Christian

Emily împreună cu fetița ei, Haven

Când dorințe neprihănite nu sunt încă îndeplinite

Îmi exprim dragostea și compasiunea pentru cuplurile neprihănite care se căsătoresc și nu pot avea copiii pe care-i așteaptă cu atâta nerăbdare și pentru acele femei și acei bărbați care nu au avut ocazia de a se căsători potrivit legii lui Dumnezeu. Visurile neîmplinite ale vieții sunt greu de înțeles dacă sunt privite doar prin perspectiva vieții muritoare. În calitate de slujitor al Domnului, eu vă promit că, pe măsură ce sunteți credincioși lui Isus Hristos și legămintelor dumneavoastră, veți primi binecuvântări compensatoare în această viață, iar dorințele dumneavoastră neprihănite vi se vor împlini la timpul etern al Domnului.[17] Poate exista fericire în timpul călătoriei în viața muritoare, chiar și când niciuna dintre speranțele noastre neprihănite nu se îndeplinește.[18]

După naștere, copiii au în continuare nevoie de ajutorul nostru. Unii

Familia Laing

Brielle și Mia

au nevoie disperată de el. În fiecare an, prin intermediul episcopilor cărora le pasă și a contribuțiilor dumneavoastră generoase care constau în donații de post și fonduri pentru ajutor umanitar, viețile a milioane și milioane de copii sunt binecuvântate. Prima Președinție a anunțat recent un ajutor suplimentar de 20 de milioane de dolari americani pentru a sprijini UNICEF-ul în acțiunile sale la nivel mondial de a administra două miliarde de vaccinuri.[19] Copiii sunt iubiți de Dumnezeu.

Hotărârea sacră de a avea un copil

Este îngrijorător că, inclusiv în unele dintre cele mai prospere țări din lume, se nasc din ce în ce mai puțini copii.[20] „Porunca lui Dumnezeu către copiii Lui de a se înmulți și de a umple pământul este încă valabilă."[21] Când să ai un copil și câți copii să ai sunt hotărâri personale care trebuie luate între soț, soție și Domnul. Cu ajutorul credinței și rugăciunii, aceste hotărâri sacre pot fi experiențe frumoase și revelatoare.[22]

Împărtășesc povestea familiei Laing din partea de sud a Californiei. Sora Rebecca Laing a scris:

„În vara anului 2011, viața familiei noastre părea perfectă. Eram fericiți în căsnicia noastră, aveam patru copii – în vârstă de nouă, șapte, cinci și trei ani…

Sarcinile și nașterile mele [au reprezentat] un risc ridicat… [și] ne-am simțit [foarte] binecuvântați să avem patru copii, [crezând] că familia noastră era completă. În luna octombrie, în timp ce ascultam conferința generală, am avut un sentiment inconfundabil că trebuia să avem un alt copil. După ce LeGrand și cu mine am cugetat și ne-am rugat… am știut că Dumnezeu avea un plan diferit pentru noi față de cel pe care-l aveam noi.

După o altă sarcină și naștere grele, am fost binecuvântați cu o fetiță frumoasă. I-am dat numele de Brielle. Ea a fost un miracol. La câteva clipe după ce s-a născut, în timp ce încă eram în [sala de nașteri], am auzit glasul inconfundabil al Spiritului: «Mai este încă un copil».

Trei ani mai târziu, un alt miracol, Mia. Brielle și Mia sunt o bucurie uriașă pentru familia noastră". Ea a încheiat: „Faptul de a fi deschiși la îndrumarea Domnului și de a urma planul Său pentru noi va aduce mereu mai multă fericire decât… cel de a ne bizui pe propria înțelegere"[23].

Salvatorul iubește fiecare copil prețios.

„Iar El i-a luat pe pruncii lor, unul câte unul, și i-a binecuvântat…

Și… ei și-au aruncat ochii către cer… și au văzut îngeri pogorându-se din cer… în mijlocul focului; și [îngerii]… i-au înconjurat pe cei mici… iar îngerii le-au slujit lor."[24]

Depun mărturie că propria dumneavoastră călătorie în calitate de copii ai lui Dumnezeu nu a început pentru dumneavoastră când prima gură de aer de pe acest pământ v-a ajuns în plămâni și nu se va termina odată cu ultima suflare din viața muritoare.

Fie ca noi să ne aducem mereu aminte că fiecare copil de spirit al lui Dumnezeu vine pe pământ în călătoria sa personală![25] Fie ca noi să-i întâmpinăm cu dragoste, să-i protejăm și să-i iubim mereu! Pe măsură ce-i primiți pe acești copii prețioși în numele Salvatorului și îi ajutați în călătoria lor eternă, vă promit că Domnul vă va binecuvânta și Își va revărsa dragostea și aprobarea asupra dumneavoastră. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Corespondență personală.
2. Corespondență personală. Vedeți „Trăiește-al meu Mântuitor", *Imnuri*, nr. 86.
3. Corespondență personală.
4. Doctrină și legăminte 42:45.
5. Joseph F. Smith, în Conference Report, apr. 1916, p. 3.
6. În Trent Toone „«A Fulness of Joy»: President Nelson Shares Message of Eternal Life at His Daughter's Funeral", *Church News*, 19 ian. 2019, thechurchnews.com.

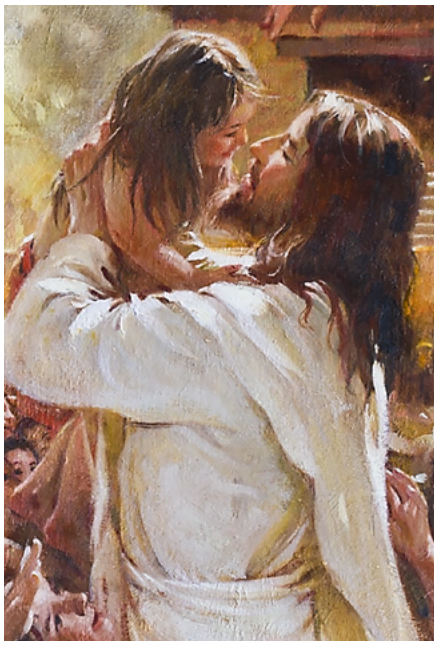

DETALIU DIN *ANGELS MINISTERED UNTO THEM* (ÎNGERII LE-AU SLUJIT), DE WALTER RANE

Salvatorul îl iubește pe fiecare copil prețios.

7. Vedeți „Familia: proclamație oficială către lume”, ChurchofJesusChrist.org.
8. Doctrină și legăminte 138:56.
9. Ieremia 1:5. Noul Testament relatează despre Ioan Botezătorul care sălta în pântec atunci când Elisaveta s-a întâlnit cu Maria, care era însărcinată cu pruncul Isus (vedeți Luca 1:41).
10. Poziția oficială a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă:

    „Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă crede în caracterul sacru al vieții umane. În consecință, Biserica se opune avortului electiv motivat de convenințe personale sau sociale și îi sfătuiește pe membri să nu accepte, să nu facă, să nu încurajeze, să nu plătească pentru sau să nu facă aranjamente pentru asemenea avorturi.

    Biserica ia în considerare excepții posibile pentru membrii ei în cazurile în care:

    sarcina este rezultatul unui incest sau al unui viol sau

    un medic competent stabilește că viața sau sănătatea mamei este în mare pericol sau

    un medic competent stabilește că fătul are malformații grave care nu-i vor permite bebelușului să supraviețuiască după naștere.

    Biserica îi învață pe membrii săi că și aceste rare excepții nu justifică în mod automat avortul. Avortul este o chestiune foarte serioasă și trebuie luat în considerare numai după ce persoanele implicate s-au consultat cu propriii conducători locali ai Bisericii și simt, în urma rugăciunii personale, că hotărârea lor este corectă.

    Biserica nu a susținut sau nu a respins propuneri legislative sau demonstrații publice cu privire la avort” („Avortul”, Redacția de știri, https://stiri-ro.bisericaisushristos.org/articol/Avortul; vedeți, de asemenea, *Manual general – Slujirea în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă*, 38.6.1, ChurchofJesusChrist.org).
11. Gordon B. Hinckley, „Walking in the Light of the Lord”, *Ensign*, nov. 1998, p. 99; *Liahona*, ian. 1999, p. 117.

    Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Avortul este un lucru urât, un lucru înjositor, un lucru care aduce, în mod inevitabil, remușcări, întristare și regret.

    Deși nu suntem de acord cu el, îl permitem în unele circumstanțe, cum ar fi atunci când sarcina este rezultatul incestului sau al violului, când se apreciază de către o autoritate medicală competentă că viața sau sănătatea mamei sunt în pericol sau dacă se apreciază de către o autoritate medicală competentă că fetusul va avea deficiențe severe care nu ar permite copilului să supraviețuiască după naștere.

    Dar astfel de situații sunt rare și există doar o probabilitate extrem de mică a apariției lor. În aceste circumstanțe, cei care își adresează această întrebare sunt rugați să se consulte cu propriii conducători ecleziastici locali și să se roage, cu sinceritate, pentru a primi o confirmare prin rugăciune înainte de a continua” („What Are People Asking about Us?”, *Ensign*, nov. 1998, p. 71; *Liahona*, ian. 1999, p. 83-84).
12. Vedeți Neil L. Andersen, *The Divine Gift of Forgiveness* (2019), p. 25.

    Odată, în Franța, în timpul unui interviu pentru botez, o femeie mi-a vorbit despre avortul pe care l-a făcut cu mulți ani înainte. Am fost recunoscător pentru bunătatea ei. Ea a fost botezată. După aproximativ un an, am fost sunat la telefon. Această femeie minunată fusese, de-a lungul anului care trecuse de la botezul ei, învățată de Duhul Sfânt. Ea m-a sunat plângând: „Vă aduceți aminte… că v-am spus despre un avort pe care l-am făcut în urmă cu mulți ani? Mi-a părut rău pentru ce făcusem. Dar, [acest] ultim an m-a schimbat. Inima mea s-a întors către Salvator… Sunt atât de îndurerată de gravitatea păcatului meu, că nu am nicio modalitate de a restaura”.

    Am simțit dragostea uriașă a Domnului pentru această femeie. Președintele Boyd K. Packer a spus: „Să restaurezi ceea ce nu poți restaura, să vindeci rana pe care nu o poți vindeca, să repari ce ai stricat și nu poți repara este întocmai scopul ispășirii lui Hristos. Când dorința dumneavoastră este fermă și sunteți dornici să plătiți «cel din urmă bănuț» [vedeți Matei 5:25-26], legea compensării este suspendată. Obligația dumneavoastră este transferată Domnului. El vă va regla conturile” („The Brilliant Morning of Forgiveness”, *Ensign*, nov. 1995, p. 19-20). Am încredințat-o de dragostea Salvatorului. Domnul nu doar că i-a ridicat păcatul; El i-a și întărit și rafinat spiritul”. (Vedeți Neil L. Andersen, *The Divine Gift of Forgiveness*, p. 154-156.)
13. Vedeți Dallin H. Oaks, „Protejați copiii”, *Liahona*, nov. 2012, p. 43-46.
14. Protejarea vieții unei fiice a lui Dumnezeu sau unui fiu al lui Dumnezeu este, de asemenea, responsabilitatea tatălui. Fiecare tată este responsabil din punct de vedere emoțional, spiritual și financiar să întâmpine cu dragoste, să iubească și să aibă grijă de copilul care vine pe lume.
15. Corespondență personală.
16. Marcu 9:36-37.
17. Vedeți Neil L. Andersen, „A Compensatory Spiritual Power for the Righteous” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 18 aug. 2015), speeches.byu.edu.
18. Vedeți Dallin H. Oaks, „The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, nov. 1993, p. 75; vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Choices”, *Ensign*, nov. 1990, p. 75.
19. Vedeți „Bishop Caussé Thanks UNICEF and Church Members for COVID-19 Relief”, Redacția de știri, 5 mart. 2021, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
20. De exemplu, dacă Statele Unite și-ar menține rata fertilității din anul 2008, din urmă cu doar 13 ani, ar fi cu 5,8 milioane mai mulți copii în viață în prezent (vedeți Lyman Stone, „5,8 Million Fewer Babies: America’s Lost Decade in Fertility”, Institute for Family Studies, 3 febr. 2021, ifstudies.org/blog).
21. „Familia: proclamație oficială către lume”, ChurchofJesusChrist.org. În scripturi este consemnat: „[Copiii] sunt o moștenire de la Domnul” (Psalmul 127:3). Vedeți Russell M. Nelson, „Ce trainică temelie”, *Liahona*, iul. 2002, p. 83-84; vedeți, de asemenea, Dallin H. Oaks, „Adevărul și planul”, *Liahona*, nov. 2018, p. 27.
22. Vedeți Neil L. Andersen, „Copiii”, *Liahona*, nov. 2011, p. 28.
23. Corespondență personală, 10 mart. 2021.
24. 3 Nefi 17:21, 24.
25. „În realitate, noi, toți, suntem călători – chiar exploratori ai vieții muritoare. Nu beneficiem de experiența personală anterioară. Trebuie să trecem peste prăpăstii adânci și peste ape agitate în timpul călătoriei noastre aici, pe pământ” (Thomas S. Monson, „Constructorul de poduri”, *Liahona*, nov. 2003, p. 67).

Vârstnicul Thierry K. Mutombo
din Cei Șaptezeci

Veți fi liberi

Isus Hristos este lumina pe care trebuie să o ținem sus chiar și în timpul momentelor întunecate ale vieții noastre muritoare.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, sunt atât de recunoscător pentru privilegiul de a vă vorbi din Africa. Este o binecuvântare să avem mijloacele tehnice de astăzi și să le folosim în cel mai eficient mod pentru a ajunge la dumneavoastră, oriunde vă aflați.

În luna septembrie a anului 2019, sora Mutombo și cu mine, în timp ce slujeam în calitate de conducători ai Misiunii Maryland, Baltimore, am avut privilegiul să vizităm câteva locuri istorice ale Bisericii în Palmyra, New York, în timp ce participam la un seminar pentru conducători de misiuni. Am încheiat vizita noastră în Dumbrava Sacră. Intenția noastră când am vizitat Dumbrava Sacră nu era de a simți o manifestare specială sau a avea o viziune, dar am simțit, într-adevăr, prezența lui Dumnezeu în acest loc sacru. Inimile noastre s-au umplut de recunoștință pentru profetul Joseph Smith.

Mexic

Pe drumul de întoarcere, sora Mutombo a observat că eu aveam un zâmbet mare pe față în timp ce conduceam, așa că a întrebat: „Care este motivul entuziasmului tău?”.

Eu am răspuns: „Draga mea Nathalie, adevărul va triumfa întotdeauna în fața greșelii și, datorită Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos, întunericul nu va continua să se răspândească pe pământ”.

Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos l-au vizitat pe tânărul Joseph Smith pentru a aduce la lumină ceea ce era ascuns, astfel încât noi să putem primi „cunoașterea lucrurilor așa cum sunt… așa cum au fost, și așa cum o să fie” (Doctrină și legăminte 93:24).

După mai mult de două sute de ani, mulți caută încă adevărurile necesare pentru a se elibera de unele dintre tradițiile și minciunile pe care dușmanul le răspândește în întreaga lume. Mulți sunt „orbiți de subtila viclenie a oamenilor” (Doctrină și legăminte 123:12). În epistola sa către efeseni, Pavel ne-a învățat: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina” (Efeseni 5:14). Salvatorul a promis că El va fi lumina tuturor celor care ascultă cuvintele Sale (vedeți 2 Nefi 10:14).

Uruguay

Acum treizeci și cinci de ani, părinții mei au fost, de asemenea, orbiți și au căutat cu disperare să cunoască adevărul și au fost preocupați unde să se îndrepte pentru a-l găsi. Ambii mei părinții s-au născut la sat, unde tradițiile erau înrădăcinate în viața persoanelor și a familiilor. Amândoi și-au părăsit satul când erau tineri și au venit la oraș, căutând o viață mai bună.

S-au căsătorit și și-au început viața de familie într-un mod foarte modest. Eram multe persoane care locuiam într-o casă mică – părinții mei, două dintre surorile mele și cu mine și un văr care obișnuia să locuiască cu noi. Mă întrebam dacă eram cu adevărat o familie, deoarece nu ni se permitea să luăm cina la aceeași masă cu părinții noștri. Când tata se întorcea de la muncă, imediat ce intra în casă, nouă, copiilor, ni se cerea să plecăm și să mergem afară. Nopțile dormeam puțin, somnul nostru fiind tulburat din cauza lipsei de armonie și dragoste adevărată în căsnicia părinților noștri. Casa noastră nu doar că era mică, ci era și un loc întunecat. Înainte să ne întâlnim cu misionarii, am mers la biserici diferite în fiecare duminică. Era clar că părinții noștri căutau ceva pe care lumea nu putea să-l ofere.

Acest lucru a continuat până când ne-am întâlnit cu vârstnicul și sora Hutchings, primul cuplu de misionari în vârstă care a fost chemat să slujească în Zair (cunoscut astăzi ca Republica Democrată Congo sau Congo-Kinshasa). Când am început să ne întâlnim cu acești misionari minunați, care au fost precum îngeri veniți de la Dumnezeu, am observat că ceva a început să se schimbe în familia noastră. După botezul nostru, am început cu adevărat, în mod treptat, să avem un stil nou de viață datorită Evangheliei restaurate. Cuvintele lui Hristos au început să ne lărgească sufletele. Ele au început să ne lumineze înțelegerea și să devină delicioase pentru noi, pe măsură ce adevărurile pe care le primeam erau perceptibile și puteam vedea lumina, iar această lumină a devenit mai luminoasă și mai luminoasă în fiecare zi.

Această înțelegere a *scopului* Evangheliei ne-a ajutat să devenim mai asemănători Salvatorului. Dimensiunea casei noastre nu s-a schimbat; și nici condiția noastră socială. Dar am fost martor la o schimbare în inima părinților mei, în timp ce ne rugam zilnic, dimineața și seara. Am studiat Cartea lui Mormon; am ținut seara în familie; am devenit, cu adevărat, o familie. În fiecare duminică, ne trezeam la ora 6:00 dimineața pentru a ne pregăti să mergem la biserică și călătoream multe ore pentru a participa la adunările Bisericii în fiecare săptămână, fără să ne plângem. A fost o experiență minunată pe care am trăit-o. Noi, care înainte mergeam în întuneric, am alungat întunericul din mijlocul nostru (vedeți Doctrină și legăminte 50:25) și am văzut „o mare lumină” (2 Nefi 19:2).

Îmi amintesc că, într-o zi, când nu doream să mă trezesc dimineața devreme pentru rugăciunea noastră în familie, le-am șoptit surorilor mele: „Nu putem să facem altceva în casa aceasta decât să ne rugăm, să ne rugăm, să ne rugăm”. Tatăl meu a auzit comentariile mele. Îmi amintesc reacția lui, reflectată în modul în care m-a învățat cu dragoste, dar ferm: „Cât timp vei fi în casa asta, te vei ruga, te vei ruga, te vei ruga”.

Cuvintele tatălui meu mi-au răsunat în urechi zilnic. Ce credeți că facem astăzi eu și sora Mutombo împreună cu copiii noștri? Ne rugăm, ne rugăm și ne rugăm. Aceasta este moștenirea noastră.

Omul care s-a născut orb și a fost vindecat de Isus Hristos, după ce a fost constrâns de apropiații săi și de farisei, a spus:

„Omul acela, căruia I se zice Isus, a făcut tină, mi-a uns ochii, și mi-a zis: «Du-te la scăldătoarea Siloamului, și spală-te». M-am dus, m-am spălat, și mi-am căpătat vederea…

Eu una știu: că eram orb și acum [pot să] văd” (Ioan 9:11, 25).

Noi, de asemenea, eram orbi și puteam acum să vedem. De atunci, Evanghelia restaurată a avut o mare influență în familia noastră. Înțelegerea *scopului* Evangheliei a binecuvântat trei generații ale familiei mele și va continua să binecuvânteze multe generații care vor veni.

Isus Hristos este lumina care strălucește în întuneric. Cel care Îl urmează „nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

Timp de aproape un an, între 2016 și 2017, oamenii din regiunea Kasai s-au confruntat cu o tragedie teribilă. A fost o perioadă foarte grea pentru oameni, din cauza unui conflict dintre un grup tradițional de luptători și forțele guvernului. Violența s-a răspândit din orașele aflate în provincia

Anglia

Kasai Central spre regiunea mai extinsă Kasai. Mulți oameni au fugit din casele lor pentru a fi în siguranță și s-au ascuns în zonele nelocuite. Ei nu au avut mâncare sau apă, de fapt, nu au avut nimic, și printre acești oameni au fost și unii membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă din zona Kananga. Unii membri ai Bisericii au fost uciși de miliție.

Fratele Honoré Mulumba, din Episcopia Nganza, din Kananga, și familia lui au fost unii dintre puținii oameni care au rămas ascunși în casa lor, fără să știe unde să meargă, pentru că toate străzile au fost transformate în poligoane de tragere. Într-o zi, unii bărbați, care făceau parte din miliția din vecinătate, au observat prezența fratelui Mulumba și a familiei sale, deoarece, într-o seară, au ieșit să încerce să găsească câteva legume în grădina familiei pentru a le mânca. Un grup de milițieni a venit la casa lor și i-a scos cu forța din casă spunându-le să aleagă între a adera la practicile miliției sau a fi uciși.

Fratele Mulumba le-a spus, cu curaj: „Eu sunt membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Familia mea și cu mine L-am acceptat pe Isus Hristos și avem credință în El. Noi vom rămâne credincioși legămintelor noastre și vom accepta să murim”.

Membrii miliției le-au spus: „Deoarece L-ați ales pe Isus Hristos, trupurile voastre vor fi mâncate de câini” și au promis că se vor întoarce. Dar nu s-au întors niciodată și familia a stat acolo timp de două luni și nu i-a mai văzut vreodată. Fratele Mulumba și familia sa au ținut aprinsă torța credinței lor. Ei și-au amintit de legămintele lor și au fost protejați.

Isus Hristos este lumina pe care trebuie să o ținem sus chiar și în timpul momentelor întunecate ale vieții noastre muritoare (vedeți 3 Nefi 18:24). Când alegem să-L urmăm pe Hristos, alegem să fim schimbați. O persoană care s-a schimbat pentru Hristos va fi condusă de Hristos și, asemenea lui Pavel, va întreba: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 9:6). Noi vom „[călca] pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). Noi vom „[trăi] cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). [Vedeți Ezra Taft Benson, „Born of God (Născut din Dumnezeu)”, *Tambuli*, oct. 1989, p. 2, 6.]

Eu depun mărturie despre Cel Care a murit, a fost îngropat și S-a ridicat din nou a treia zi și a urcat la cer, astfel încât dumneavoastră și cu mine să primim binecuvântările vieții veșnice și ale exaltării. El este „lumina… viața și adevărul” (Eter 4:12). El este antidotul și remediul confuziei din lume. El este exemplul nostru ideal pentru modul în care putem dobândi exaltarea, chiar Isus Hristos. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele M. Russell Ballard
președintele în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Speranță în Hristos

Dorim să-i ajutăm pe toți aceia care se simt singuri sau simt că nu aparțin. Permiteți-mi să-i menționez, în special, pe cei care, în prezent, sunt necăsătoriți.

Dragi frați și surori, în această perioadă a Paștelui, ne concentrăm asupra învierii glorioase a Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos. Ne aducem aminte de invitația Sa plină de dragoste: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun și sarcina mea este ușoară”[1].

Invitația Salvatorului de a veni la El este o invitație pentru toți, nu numai de a veni la El, ci, de asemenea, de a face parte din Biserica Sa.

În versetul care precede această invitație plină de dragoste, Isus ne învață că modul de a realiza acest lucru este să căutăm să-L urmăm. El a declarat: „Nimeni [bărbat sau femeie] nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni [bărbat sau femeie] nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere”[2].

Isus dorește ca noi să știm că Dumnezeu este un Tată Ceresc iubitor.

Faptul de a ști că suntem iubiți de Tatăl nostru Ceresc ne va ajuta să știm cine suntem și să știm că facem parte din măreața Sa familie eternă.

Mayo Clinic a menționat de curând: „Să avem un sentiment de apartenență este atât de important… Aproape fiecare aspect al vieții noastre este organizat în jurul apartenenței la ceva”. Acest raport adaugă: „Nu putem separa importanța sentimentului de apartenență de sănătatea noastră fizică și mintală”[3] – și, aș adăuga eu, sănătatea noastră spirituală.

În seara dinainte de suferința Sa în Ghetsimani și moartea Sa pe cruce, Salvatorul a participat alături de ucenicii Săi la Cina cea de taină. El le-a spus: „În lume *veți avea necazuri*; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”[4]. Înainte de apusul următoarei zile, Isus Hristos a suferit și „a murit [pe cruce] pentru păcatele noastre”[5].

Mă întreb cât de singuri trebuie să se fi simțit în Ierusalim credincioșii bărbați și femei care L-au urmat, când soarele a apus și întunericul și teama i-au cuprins.[6]

Precum acești ucenici din vechime, de acum aproape 2.000 de ani, mulți dintre dumneavoastră vă puteți simți, uneori, singuri. Eu am simțit această singurătate de când scumpa mea soție, Barbara, a decedat, cu peste doi ani și jumătate în urmă. Știu cum este să fii înconjurat de membrii familiei, prieteni și asociați, dar, totuși, să te simți singur – pentru că dragostea vieții mele nu mai este aici, alături de mine.

Pandemia de COVID-19 a accentuat aceste sentimente de izolare și singurătate pentru mulți. Cu toate acestea, în pofida încercărilor cu care ne confruntăm în viață, putem, precum în acea primă dimineață de Paște, să ne trezim la o nouă viață în Hristos, cu noi și minunate posibilități și noi realități, când ne întoarcem spre Domnul pentru a avea speranță și sentimentul de apartenență.

Eu simt durerea celor cărora le lipsește sentimentul de apartenență. Când urmăresc știri din lume, văd mulți oameni care par să simtă această singurătate. Mă gândesc că, pentru mulți dintre ei, acest lucru se întâmplă din cauză că s-ar putea să nu știe că sunt iubiți de Tatăl Ceresc și că toți facem parte din familia Sa eternă. Faptul de a crede că Dumnezeu ne iubește și că suntem copiii Săi ne alină și ne oferă siguranță.

Deoarece suntem copiii de spirit ai lui Dumnezeu, toți avem o origine, natură și un potențial divine. Fiecare dintre noi „este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor Părinți Cerești”[7]. Aceasta este identitatea noastră! Aceştia suntem cu adevărat!

Identitatea noastră spirituală este consolidată când înțelegem care sunt multele noastre identități din viața muritoare, incluzând moștenirea noastră culturală, etnică sau națională.

Acest sentiment de identitate spirituală și culturală, dragoste și apartenență ne poate inspira speranță și dragoste pentru Isus Hristos.

Vorbesc despre speranța în Hristos, dar nu dintr-un optimism fără legătură cu realitatea. Ci, vorbesc despre speranța care este o așteptare care va fi îndeplinită. Asemenea speranță este

esențială pentru a birui adversitatea, a încuraja rezistența și tăria spirituale și a ajunge să știm că suntem iubiți de Tatăl nostru Etern și că suntem copiii Săi, care fac parte din familia Sa.

Când avem speranță în Hristos, ajungem să știm că, atunci când facem și ținem legăminte sacre, dorințele și visurile noastre cele mai mari pot fi îndeplinite prin El.

Membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli s-au sfătuit împreună în spiritul rugăciunii și cu dorința de a înțelege cum să-i ajute pe

Norvegia

Germania

toți cei care se simt singuri sau care nu au un sentiment de apartenență. Dorim să-i ajutăm pe toți aceia care se simt astfel. Permiteți-mi să-i menționez, în special, pe cei care, în prezent, sunt necăsătoriți.

Dragi frați și surori, mai mult de jumătate dintre adulții care fac parte, astăzi, din Biserică sunt văduvi, divorțați sau încă nu sunt căsătoriți. Unii se întreabă care sunt ocaziile și locul lor în planul întocmit de Dumnezeu și în Biserică. Trebuie să înțelegem că viața eternă nu este doar o problemă a situației maritale curente, ci a uceniciei și a faptului de a fi „curajoși în mărturia despre Isus”[8]. Speranța tuturor celor care sunt necăsătoriți este aceeași pentru toți membrii Bisericii restaurate a Domnului – să aibă parte de harul lui Hristos „supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei”[9].

Eu sugerez că sunt câteva principii importante pe care trebuie să le înțelegem.

În primul rând, scripturile și profeții din zilele din urmă confirmă că

fiecare om credincios în a ține legămintele Evangheliei va avea ocazia să fie exaltat. Președintele Russell M. Nelson ne-a învățat: „În felul și la timpul Domnului, nicio binecuvântare nu le va fi refuzată sfinților Săi credincioși. Domnul va judeca și va răsplăti fiecare persoană în acord cu dorințele inimii, precum și cu faptele ei”[10].

În al doilea rând, timpul și modul exacte în care binecuvântările exaltării le vor fi oferite nu au fost toate revelate, dar ei sunt, cu toate acestea, încredințați că se vor îndeplini.[11] Președintele Dallin H. Oaks a explicat că unele dintre circumstanțele „vieții muritoare vor fi stabilite chiar în mileniu, care este timpul când se va împlini tot ceea ce este incomplet în marele plan al fericirii pentru toți copiii demni ai Tatălui nostru”[12].

Aceasta nu înseamnă că fiecare binecuvântare va fi amânată până în mileniu; unele au fost deja primite și altele vor continua să fie primite până în acea zi.[13]

În al treilea rând, să așteptăm timpul Domnului înseamnă să dăm dovadă de supunere continuă față de El și să progresăm spiritual continuu spre El. Să-L așteptăm pe Domnul nu înseamnă să nu facem nimic. Nu trebuie să vă simțiți niciodată ca într-o sală de *așteptare*.

Să-L așteptăm pe Domnul: înseamnă să acționăm. Am învățat de-a lungul anilor că speranța noastră în Hristos crește atunci când le slujim altora. Faptul de a sluji așa cum a slujit Isus face ca speranța noastră în El să crească în mod firesc.

Progresul personal pe care cineva îl poate realiza acum, în timp ce așteaptă timpul Domnului și promisiunile Sale, este un element neprețuit, sacru al planului Său pentru fiecare dintre noi. Contribuția pe care cineva o poate aduce acum pentru a ajuta la clădirea Bisericii pe pământ este necesară. Statutul marital nu are nimic de-a face cu acea capacitate a unei persoane de a sluji. Domnul îi onorează pe cei care Îl slujesc și Îl așteaptă cu răbdare și credință.[14]

În al patrulea rând, Dumnezeu oferă viață eternă tuturor copiilor Săi. Toți cei care acceptă minunatul dar al pocăinței, oferit de Salvator, și trăiesc conform poruncilor Sale vor primi viață eternă, chiar dacă nu obțin toate caracteristicile și perfecțiunile acesteia în viața muritoare. Cei care se pocăiesc vor avea parte de bunăvoința Domnului de a ierta, pentru că El ne-a asigurat: „Da, și după cât de des se pocăiește poporul Meu, tot așa îi voi ierta Eu greșelile față de Mine”[15].

Luând în considerare toate aceste lucruri, capacitatea, dorințele și ocaziile unei persoane în ceea ce privește libertatea sa de a alege, inclusiv pregătirea sa pentru a primi binecuvântările eterne, sunt probleme pe care numai Domnul poate să le judece.

În al cincilea rând, încrederea noastră în aceste asigurări își are rădăcina în credința noastră în Isus Hristos, prin al Cărui har toate lucrurile care țin de viața muritoare sunt puse în ordine.[16] Toate binecuvântările promise sunt făcute posibile prin El, Care, prin ispășirea Sa, „a coborât sub toate lucrurile”[17] și a „biruit lumea”[18]. El „S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu ca să-I ceară Tatălui dreptul Lui la îndurare pe care El a arătat-o copiilor oamenilor… prin urmare, El apără cauza copiilor oamenilor”[19]. În ultimul rând, „sfinții vor fi umpluți cu slava Sa și vor primi moștenirea lor”[20], în calitate de „împreună moștenitori cu Hristos”[21].

Dorința noastră este ca aceste principii să-i ajute pe toți să aibă mai multă speranță în Hristos și un sentiment de apartenență la Biserica Sa.

Nu uitați niciodată că sunteți un copil al lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, acum și pentru totdeauna. El vă iubește și membrii Bisericii vă doresc și au nevoie de dumneavoastră. Da, avem nevoie de dumneavoastră! Avem nevoie de glasurile, talentele, capacitățile, bunătatea și neprihănirea dumneavoastră.

Timp de mulți ani, am vorbit despre „tineri adulți necăsătoriți”, „tineri adulți” și „adulți”. Aceste denumiri pot fi, *uneori*, utile din punct de vedere administrativ, dar pot schimba, în mod neintenționat, modul în care îi percepem pe alții.

Există o cale de a evita această tendință umană care poate să ne separe unul de altul?

Președintele Nelson ne-a rugat să ne referim la noi înșine ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Aceasta pare să ne cuprindă pe noi toți, nu-i așa?

Evanghelia lui Isus Hristos are puterea să ne unească. În cele din urmă, între noi, există mai multe asemănări decât diferențe. În calitate de membri ai familiei lui Dumnezeu, suntem, cu adevărat, frați și surori. Pavel a spus: „[Dumnezeu] a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului”[22].

Pe dumneavoastră, președinți de țăruși, episcopi și conducători ai cvorumurilor și conducătoare ale surorilor, vă rog să vă gândiți la fiecare membru al țărușului, episcopiei, cvorumului sau organizației dumneavoastră ca la un membru care poate contribui și sluji în chemări și poate participa în multe moduri.

Fiecare membru din cvorumurile, organizațiile, episcopiile și țărușii noștri are daruri și talente oferite de

Vârstnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Episcopii – păstori ai turmei Domnului

În slujirea sa ca păstor, episcopul are rolul crucial de a îndruma generația care se ridică să vină la Hristos.

Dragii mei frați în preoție, unul dintre cele mai memorabile versuri dintr-un imn preaiubit adresează întrebarea: „Tineri din Sion, șovăiți voi?”[1]. Declarația mea sinceră și răsunătoare ca răspuns la acea întrebare este: „Nu!”.

Pentru a mă asigura că acest răspuns rămâne adevărat, depun azi mărturie că sprijinirea generației care se ridică, într-o perioadă plină de provocări și ispite ieșite din comun, este o responsabilitate esențială dată de Tatăl Ceresc părinților și episcopatelor.[2] Permiteți-mi să vă ilustrez importanța unui episcopat printr-o experiență personală.

Când eram diacon, familia mea s-a mutat într-o nouă casă, într-o altă episcopie. Tocmai începeam clasa a VII-a, așadar și școala la care mă duceam era nouă. Era un grup minunat de tineri băieți în cvorumul diaconilor. Cei mai mulți dintre părinții lor erau membri activi. Mama mea a fost în totalitate activă. Tatăl meu a fost excepțional din toate punctele de vedere, dar nu era membru activ.

Al doilea consilier în episcopat[3], fratele Dean Eyre, era un conducător devotat. Pe când eu încă mă obișnuiam cu noua episcopie, a fost anunțată o activitate tată-fiu la Bear

Madagascar

Dumnezeu, care pot ajuta, acum, la clădirea împărăției Sale.

Haideți să-i chemăm pe membrii noștri necăsătoriți să slujească, să înalțe spiritual și să predea. Faceți abstracție de noțiunile și ideile vechi care au contribuit, uneori, neintenționat, la sentimentele lor de singurătate, la cele că nu pot sluji și la absența sentimentului de apartenență.

În acest sfârșit de săptămână de Paște, îmi depun mărturia despre Salvatorul nostru, Isus Hristos, și despre speranța eternă pe care El mi-o oferă mie și tuturor celor care cred în numele Său. Și depun umil această mărturie, în numele Său sacru, chiar în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 11:28-30.
2. Matei 11:27.
3. Jennifer Wickham, „Is Having a Sense of Belonging Important?”, *Speaking of Health* (blog), Mayo Clinic Health System, 8 mart. 2019, mayoclinichealthsystem.org.
4. Ioan 16:33; subliniere adăugată.
5. 1 Corinteni 15:3.
6. Vedeți Ioan 20:19.
7. „Familia: proclamație oficială către lume”, ChurchofJesusChrist.org.
8. Doctrină și legăminte 76:79; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 121:29.
9. Articolele de credință 1:3.
10. Russell M. Nelson, „Căsătoria celestă”, *Liahona*, nov. 2008, p. 94.
11. Vedeți Mosia 2:41.
12. Dallin H. Oaks, „The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, nov. 1993, p. 75.
13. Vedeți Evrei 11:13; 2 Nefi 26:33; Alma 32:21; Eter 12:6; Articolele de credință 1:3.
14. Vedeți Isaia 64:4; Doctrină și legăminte 133:45.
15. Mosia 26:30.
16. Vedeți Alma 7:11-13.
17. Doctrină și legăminte 88:6.
18. Ioan 16:33; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 19:3.
19. Moroni 7:27-28.
20. Doctrină și legăminte 88:107.
21. Romani 8:17.
22. Faptele apostolilor 17:26.

Lake – la aproximativ 65 de kilometri depărtare. M-am gândit că, fără tata, nu voi participa. Însă fratele Eyre mi-a făcut o invitație specială să mă duc cu el. A vorbit frumos și cu mult respect despre tata și a subliniat cât de important este ca eu să am ocazia să fiu alături de ceilalți membri ai cvorumului diaconilor. Așadar, am hotărât să mă duc cu fratele Eyre și am trăit o experiență minunată.

Fratele Eyre a fost un exemplu minunat de dragoste asemănătoare celei a lui Hristos în îndeplinirea responsabilității sale din episcopat de a sprijini părinții în vegherea asupra tinerilor și hrănirea lor spirituală. M-a ajutat să pornesc cu dreptul în această nouă episcopie și mi-a fost mentor.

Cu câteva luni înainte ca eu să plec în misiune în anul 1960, fratele Eyre a murit de cancer, la vârsta de 39 de ani. În urma lui, au rămas soția sa și cei cinci copii ai lor, toți sub 16 ani. Fiii lor mai mari, Richard și Chris Eyre, m-au asigurat că, în absența tatălui lor, episcopatele i-au sprijinit și au vegheat asupra lor și asupra fraților și surorilor lor mai mici cu dragoste asemănătoare celei a lui Hristos, fapt pentru care eu sunt recunoscător.

Responsabilitatea principală pentru familiile lor va reveni mereu părinților.[4] Președințiile cvorumurilor oferă, de asemenea, sprijin și îndrumare esențiale pentru membrii cvorumurilor ajutându-i să facă din îndatoririle și puterea Preoției aaronice elementul central al vieții lor.[5]

Astăzi, scopul meu este să mă concentrez asupra episcopilor și

consilierilor lor, care pot fi numiți, în mod justificat, „păstori ai turmei Domnului" – cu accentul pe faptul că sunt păstori ai generației care se ridică.[6] Este interesant că apostolul Petru s-a referit la Isus Hristos ca fiind „Păstorul și Episcopul sufletelor voastre"[7].

Episcopul are cinci responsabilități principale în ceea ce privește faptul de a prezida episcopia.

1. El este înaltul preot care prezidează în episcopie.[8]
2. El este președintele Preoției aaronice.[9]
3. El este judecător general.[10]
4. El coordonează lucrarea de salvare și exaltare, care include faptul de a se îngriji de cei aflați la nevoie.[11]
5. El supraveghează înregistrările, aspectele financiare și folosirea casei de întruniri.[12]

În rolul său de înalt preot care prezidează, episcopul este „conducătorul spiritual"[13] al episcopiei. El este un „ucenic credincios al lui Isus Hristos"[14].

Mai mult, „episcopul coordonează lucrarea de salvare și exaltare în cadrul episcopiei"[15]. Episcopul trebuie să le desemneze președinților cvorumului vârstnicilor și Societății de Alinare ca responsabilități zilnice împărtășirea Evangheliei, întărirea membrilor noi și a celor care revin, slujirea și munca din templu și de întocmire a istoriei familiei.[16] Episcopul coordonează această lucrare în consiliul episcopiei și consiliul tinerilor la nivel de episcopie.

În slujirea sa ca păstor, episcopul are rolul crucial de a îndruma generația care se ridică, inclusiv tinerii adulți necăsătoriți, să vină la Hristos.[17] Președintele Russell M. Nelson a subliniat rolul determinant al episcopului și al consilierilor săi. Dânsul ne-a învățat că „prima și cea mai importantă responsabilitate [a lor] este de a avea grijă de tinerii băieți și de tinerele fete din episcopia [lor]".[18] Episcopatul sprijină părinții în vegherea asupra copiilor și tinerilor din episcopie și hrănirea lor spirituală. Episcopul și președinta Tinerelor Fete la nivel de episcopie se sfătuiesc împreună. Ei se străduiesc să-i ajute pe tineri să trăiască potrivit standardelor din broșura *Pentru întărirea tineretului*, să se pregătească pentru a primi rânduieli și să facă și să țină legăminte sacre.

Poate vă întrebați: „De ce este episcopul îndrumat să petreacă atât de mult timp cu tinerii?". Domnul a organizat Biserica Sa pentru a duce la îndeplinire priorități cruciale. Drept urmare, modul de organizare a Bisericii Sale are o structură în care episcopul are o dublă responsabilitate. El are responsabilitate doctrinară în ceea ce privește episcopia ca întreg, dar și o responsabilitate doctrinară concretă în ceea ce privește cvorumul preoților.[19]

Tinerii băieți care sunt preoți și tinerele fete de aceeași vârstă cu ei sunt într-o fază foarte importantă a vieții și dezvoltării lor. Într-o perioadă scurtă, ei iau hotărâri care au implicații semnificative pentru toată viața lor. Acestea determină dacă ei vor fi pregătiți pentru templu, pentru a sluji în misiune[20], dacă se vor strădui să se căsătorească în templu și dacă vor fi pregătiți pentru lucrarea vieții lor. Aceste hotărâri, odată luate, au implicații spirituale și practice profunde pentru tot restul vieții lor. Stimați episcopi, vă rog să fiți conștienți că un timp relativ scurt petrecut cu un tânăr preot, o tânără fată sau un tânăr adult îi poate ajuta să înțeleagă puterea care le este disponibilă prin ispășirea lui Isus Hristos. Le poate oferi o viziune care va avea o influență profundă asupra întregii lor vieți.

Unul dintre cele mai bune exemple pe care le-am văzut de episcop care a ajutat la oferirea unei asemenea viziuni tinerilor lui a fost episcopul Moa Mahe. El a fost chemat să fie primul episcop al Episcopiei Tongane San Francisco.[21] El era un imigrant din Vava'u, Tonga. Episcopia lui se afla în apropierea aeroportului din San Francisco, California, unde lucra.[22]

Episcopia avea un număr mare de tineri, cei mai mulți fiind din familii care imigraseră recent în Statele Unite. Episcopul Mahe nu numai că i-a învățat, prin cuvânt și exemplu, cum să fie ucenici neprihăniți ai lui Isus Hristos, dar le-a și oferit o viziune a ceea ce puteau deveni și i-a ajutat să se pregătească pentru templu, misiune, educație și angajare. A slujit aproape opt ani, iar visurile și dorințele sale pentru acești tineri au devenit realitate.

Aproape 90% dintre tinerii băieți din cvorumurile Preoției aaronice au slujit în misiune. Cincisprezece tineri, băieți și fete, au fost primii membri din familiile lor care au mers la facultate.[23] S-a întâlnit cu directorul liceului local (care nu este de credința noastră) și au făurit o prietenie și au colaborat în privința ajutorului dat fiecărei persoane tinere pentru a realiza obiective demne și a birui probleme. Directorul mi-a spus că episcopul Mahe l-a ajutat în munca sa cu imigranți, de toate religiile, care întâmpinau greutăți. Tinerii știau că episcopul îi iubea.

Din nefericire, episcopul Mahe a decedat în timpul slujirii sale în calitate de episcop. Nu voi uita niciodată impresionanta și emoționanta

ceremonie funerară în memoria sa. Au participat foarte mulți oameni. Corul era compus din peste 35 de membri tineri credincioși care slujiseră în misiune sau care mergeau la facultate și care fuseseră tineri în perioada slujirii lui în calitate de episcop. Unul dintre vorbitori a exprimat sentimentul intens de apreciere din partea tinerilor și tinerilor adulți din episcopia sa. I-a adus un omagiu episcopului Mahe pentru viziunea pe care le-a oferit-o pregătindu-i pentru viață și pentru slujire neprihănită. Dar cel mai important, episcopul Mahe i-a ajutat să-și clădească credința în Domnul Isus Hristos ca temelie a vieții lor.

Acum, stimați episcopi, oriunde ați sluji, în interviurile dumneavoastră și în alte interacțiuni, puteți oferi o asemenea viziune și puteți clădi credință în Isus Hristos. Puteți adresa invitații puternice pentru schimbarea comportamentului, pentru a-i pregăti pentru viață și pentru a-i inspira să stea pe cărarea legămintelor.

Mai mult, puteți ajuta unii tineri care sunt în conflict cu părinții lor din cauza unor lucruri relativ neimportante.[24] Într-o perioadă în care tinerii par să aibă cele mai mari conflicte cu părinții lor, cel care le prezidează cvorumul, cel față de care răspund pe plan ecleziastic este și cel la care părinții lor se duc pentru recomandări pentru templu. Acest lucru îl pune pe episcop într-o situație unică de a-i sfătui atât pe tineri, cât și pe părinții lor în momentul în care certurile au provocat o ruptură. Episcopii pot ajuta ambele părți să vadă lucrurile într-o perspectivă eternă și să rezolve problemele importante și mai puțin importante. Noi recomandăm ca episcopii să nu aibă desemnate familii cărora să le slujească, pentru a-și putea concentra timpul și energia

Tonga

asupra slujirii tinerilor și familiilor lor în asemenea situații.[25]

Știu de un episcop care a reușit să rezolve o ceartă dusă la extrem între un fiu și părinții lui, aducând armonie în căminul lor și un devotament sporit față de Evanghelie. Acest episcop i-a ajutat pe părinți să înțeleagă faptul că a ne strădui să fim ucenici ai lui Isus Hristos este mai important decât modul și timpul exact în care treburile casnice ale familiei sunt îndeplinite.

Pentru a petrece mai mult timp cu tinerii, oriunde ar fi ei, inclusiv la activități sau evenimente școlare, episcopii au fost sfătuiți să delege întâlnirile și timpul de sfătuire cu adulții care pot fi delegate. În timp ce episcopii pot sfătui în cazul problemelor critice și urgente, noi recomandăm ca delegarea sfătuirii constante în cazul problemelor cronice, mai puțin urgente, care nu au de a face cu stabilirea demnității, să fie desemnată membrilor cvorumului vârstnicilor sau membrelor Societății de Alinare – de obicei președinților sau fraților, respectiv surorilor care slujesc. Spiritul va îndruma conducătorii[26] să aleagă membrii potriviți pentru a se ocupa de această sfătuire. Cei care primesc această însărcinare delegată de sfătuire sunt îndreptățiți să primească revelație. Ei, desigur, trebuie să păstreze mereu totul strict confidențial.

Conducătorii plini de considerație au făcut mereu sacrificii pentru generația care se ridică. Cu acest lucru își petrec membrii episcopatului cea mai mare parte din timpul lor de slujire în Biserică.

Aș dori acum să le spun câteva lucruri, în mod expres, tinerilor, iar apoi episcopilor noștri.

S-ar putea ca mulți dintre voi, tineri prețioși, să nu aveți o viziune clară despre cine sunteți și cine puteți deveni. Dar vă aflați în pragul luării celor mai importante hotărâri din viața voastră. Vă rog să vă sfătuiți atât cu părinții voștri, cât și cu episcopul vostru despre alegerile importante care vă așteaptă. Permiteți-i episcopului să vă fie prieten și sfătuitor.

Noi suntem conștienți că aveți parte de încercări și ispite care vă

asaltează din toate direcțiile. Noi, toți, trebuie să ne pocăim zilnic, așa cum ne-a învățat președintele Nelson. Vă rog, vorbiți cu episcopul vostru despre orice lucru în care un judecător general vă poate ajuta să vă puneți viața în ordine cu Domnul, ca pregătire pentru acea „[lucrare măreață]" pe care El o are pentru voi în această ultimă dispensație.[27] Așa cum președintele Nelson v-a invitat, vă rog să vă alăturați batalionului tinerilor Domnului![28]

Iar acum, mă adresez dumneavoastră, dragi episcopi, în numele conducerii și membrilor Bisericii. Ne exprimăm recunoștința profundă față de dumneavoastră. Cu toate modificările care vi s-a cerut să le faceți în ultimii ani, dragi episcopi, dorim să știți cât de mult vă iubim și vă apreciem. Contribuția dumneavoastră la împărăție este aproape de nedescris. Biserica are 30.900 de episcopi și președinți de ramuri care slujesc în toată lumea.[29] Vă cinstim pe fiecare!

Unele cuvinte și chemările sacre pe care le descriu sunt îmbibate cu o semnificație aproape spirituală, transcendentală. Chemarea de *episcop* se află, cu siguranță, printre cele mai importante astfel de cuvinte. A-L sluji pe Domnul în această calitate este un lucru remarcabil din atât de multe puncte de vedere. Chemarea, susținerea și punerea deoparte a unui episcop este o experiență de neuitat. Pentru mine, se încadrează în numărul mic de evenimente sublime, când vine vorba de gama largă de sentimente și profunzimea sentimentelor pe care le provoacă. Este așezat în mod confortabil în ierarhia evenimentelor prețioase, precum căsătoria și momentul în care cineva devine tată, care nu pot fi descrise în câteva cuvinte.[30]

Stimați episcopi, noi vă susținem! Stimați episcopi, noi vă iubim! Sunteți cu adevărat păstorii Domnului care au grijă de turma Sa. Domnul nu vă va părăsi în aceste chemări sacre. Despre aceasta depun mărturie, în acest sfârșit de săptămână de Paște, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Fideli credinței", *Imnuri*, nr. 163.
2. Conducătorii tinerilor, președințiile cvorumurilor și claselor și alți conducători ai Bisericii împărtășesc această responsabilitate.
3. Episcopul este președintele cvorumului preoților. Primul său consilier răspunde de cvorumul învățătorilor, iar al doilea său consilier de cvorumul diaconilor. (Vedeți *Manual general – Slujirea în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă*, 10.3, https://www.churchofjesuschrist.org/study/manual/general-handbook/10-aaronic-priesthood?lang=ron#title_number22.)
4. Vedeți Doctrină și legăminte 68:25-28.
5. Vedeți Quentin L. Cook, „Modificări pentru întărirea tinerilor", *Liahona*, nov. 2019, p. 40-43.
6. Ceea ce face referire la cuvântul *episcop* este la fel de valabil și pentru președinții noștri de ramuri credincioși.
7. 1 Petru 2:25.
8. Vedeți *General Handbook (Manual general)*, 6.1.1.
9. Vedeți *General Handbook (Manual general)*, 6.1.2.
10. Vedeți *General Handbook (Manual general)*, 6.1.3.
11. Vedeți *General Handbook (Manual general)*, 6.1.4.
12. Vedeți *General Handbook (Manual general)*, 6.1.5.
13. *General Handbook (Manual general)*, 6.1.1; vedeți, de asemenea, *General Handbook (Manual general)*, 6.1.1.1-6.1.1.4.
14. *General Handbook (Manual general)*, 6.1.1.
15. *General Handbook (Manual general)*, 6.1.4.
16. Vedeți *General Handbook (Manual general)*, 21.2; 23.5; 25.2.
17. Vedeți *General Handbook (Manual general)*, 6.1; 14.3.3.1; vedeți, de asemenea, Quentin L. Cook, „Modificări pentru întărirea tinerilor", p. 40-43. Episcopul a fost, de asemenea, încurajat să petreacă mai mult timp cu soția și familia lui. Acest lucru devine posibil pe măsură ce sfătuitori și specialiști adulți capabili sunt chemați să ajute președințiile cvorumurilor Preoției aaronice și episcopatul în îndeplinirea îndatoririlor lor.
18. Russell M. Nelson, „Martori, cvorumurile Preoției aaronice și clasele Tinerelor Fete", *Liahona*, nov. 2019, p. 39.
19. Vedeți Doctrină și legăminte 107:87-88.
20. „Domnul Se așteaptă ca fiecare tânăr băiat apt să se pregătească pentru a sluji [în misiune] (vedeți Doctrină și legăminte 36:1, 4-7). Tinerele fete și membrii seniori care doresc să slujească trebuie, de asemenea, să se pregătească. O parte esențială a pregătirii este să se străduiască să devină convertiți la Isus Hristos și la Evanghelia Sa restaurată. Cei care doresc să slujească se pregătesc, de asemenea, fizic, mintal, emoțional și financiar" [*General Handbook (Manual general)*, 24.0].
21. Episcopia a fost organizată la data de 17 decembrie 1980. Vârstnicul John H. Groberg, din Primul Cvorum al celor Șaptezeci, a ajutat la organizarea acestei episcopii în care se vorbește limba tongană. [Vedeți Gordon Ashby, președinte, și Donna Osgood, redactor, *The San Francisco California Stake: The First 60 Years, 1927-1987* (1987), p. 49-52.]
22. Episcopul Mahe a fost promovat la o poziție de conducere în cadrul companiei Pan American Airways la aeroportul internațional din San Francisco, California.
23. Vedeți *The San Francisco California Stake*, p. 49.
24. Este posibil ca ei să se răzvrătească și împotriva lucrurilor care au o semnificație eternă.
25. Vedeți *General Handbook (Manual general)*, 21.2.1.
26. Episcopul va coordona cu președințiile cvorumului vârstnicilor și Societății de Alinare în legătură cu cine să fie desemnat și cum se poate urmări progresul într-un mod plin de dragoste și grijă.
27. Doctrină și legăminte 64:33.
28. Vedeți Russell M. Nelson „Speranța lui Israel" (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iun. 2018), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.
29. În data de 19 februarie 2021, erau 24.035 de episcopi și 6.865 de președinți de ramuri care slujesc în toată lumea.
30. Am fost chemat episcop al Episcopiei Burlingame din California, în anul 1974, de președintele David B. Barlow și pus deoparte, în data de 15 septembrie 1974, de vârstnicul Neal A. Maxwell, care fusese chemat recent în calitate de asistent al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

Ahmad S. Corbitt
primul consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

Îl puteți aduna pe Israel!

Sunt absolut sigur că voi, tinerii, puteți face aceasta datorită a ceva ce ține de identitatea voastră și unei puteri imense din interiorul vostru.

În urmă cu aproape trei ani, președintele Russell M. Nelson a invitat toți tinerii din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă „să [se înroleze] în batalionul tinerilor Domnului pentru a aduna poporul lui Israel" de ambele părți ale vălului. Dânsul a spus: „Această adunare este cel mai important lucru care se petrece pe pământ astăzi"[1]. Sunt absolut sigur că voi, tinerii, puteți face aceasta – și s-o faceți foarte bine – datorită 1) a ceva ce ține de identitatea voastră și 2) unei puteri imense din interiorul vostru.

În urmă cu patruzeci și unu de ani, doi misionari din Biserica noastră s-au simțit conduși la o casă din New Jersey, în Statele Unite. Cu timpul, în mod miraculos, ambii părinți și toți cei zece copii au fost botezați. Folosind cuvintele profetului, ei „L-au lăsat pe Dumnezeu să aibă întâietate"[2] în viața lor. Mai bine zis „viața noastră". Am fost al treilea copil. Aveam 17 ani când am hotărât să fac un legământ permanent de a-L urma pe Isus Hristos. Dar ghiciți ce altceva am mai hotărât?! Nu aveam să slujesc în misiune cu timp deplin. Aceasta era prea mult. Și nu se putea aștepta aceasta de la mine, nu-i așa?! Eram membru nou-nouț al Bisericii. Nu aveam bani. În plus, deși tocmai absolvisem unul dintre cele mai grele licee din vestul orașului Philadelphia și biruisem câteva încercări periculoase, eram, în secret, îngrozit de ideea de a pleca de acasă pentru doi ani.

Zambia

Adevărata voastră identitate

Dar tocmai ce învățasem că, înainte de naștere, eu și toată omenirea am trăit alături de Tatăl nostru Ceresc în calitate de fii și fiice de spirit ai Săi. Și alții trebuiau să știe, așa cum știam eu, că El Își dorește mult ca toți copiii Săi să se bucure de viața eternă alături de El. Așadar, înainte să fie cineva pe pământ, El ne-a prezentat tuturor planul Său perfect al salvării și fericirii, având-L pe Isus Hristos ca Salvator al nostru. Cu rezultate tragice, Satana s-a opus planului lui Dumnezeu.[3] Potrivit cărții Apocalipsa, „în cer s-a făcut un război"[4]! Satana a păcălit cu viclenie a treia parte dintre copiii de spirit ai Tatălui Ceresc să îi dea lui întâietate și nu lui Dumnezeu.[5] Dar nu și pe voi! Apostolul Ioan a văzut că l-ați biruit pe Satana „prin cuvântul mărturisirii [voastre]"[6].

Cunoașterea identității mele adevărate, fiind ajutat de binecuvântarea mea patriarhală, mi-a dat curaj și credință să accept invitația președintelui Spencer W. Kimball de a-l aduna pe Israel.[7] Va fi la fel cu voi, dragi prieteni. Cunoașterea că, anterior, l-ați biruit pe Satana prin cuvântul mărturisirii voastre vă va ajuta să iubiți, să împărtășiți și să invitați[8] acum și mereu – să-i invitați pe alții să vină și să vadă, să vină și să ajute și să vină și să aparțină pe măsură ce același război pentru sufletele copiilor lui Dumnezeu este în plină dezlănțuire.

Credința puternică din interiorul vostru

Dar puterea imensă din interiorul vostru? Gândiți-vă la aceasta: ați strigat

de bucurie[9] că veniți într-o lume decăzută în care toți aveau să înfrunte moartea fizică și spirituală. Noi nu am fi putut birui niciodată vreuna dintre acestea singuri. Aveam să suferim nu doar din cauza păcatelor noastre, ci și din cauza păcatelor altora. Omenirea avea să sufere practic fiecare tip de întristare și dezamăgire imaginabilă[10] – toate cu un văl al uitării peste mintea noastră și cu cel mai mare dușman al lumii continuând să ne atace și să ne ispitească. Toată speranța de a ne întoarce în prezența sfântă a lui Dumnezeu înviați și curați depindea în totalitate de ținerea promisiunii de către o singură Ființă.[11]

Ce v-a dat putere să înaintați? Președintele Henry B. Eyring ne-a învățat: „A fost nevoie de credință în Isus Hristos pentru a susține planul fericirii și rolul lui Isus Hristos în cadrul lui când cunoșteați atât de puțin despre încercările pe care aveați să le înfruntați în viața muritoare”[12]. Când Isus Hristos a promis că avea să vină în viața muritoare și să-Și dea viața pentru a ne aduna[13] și a ne salva, voi nu doar că L-ați crezut. Voi, „spirite nobile”[14], ați avut „nespus de mare credință”, încât ați considerat promisiunea Sa o certitudine.[15] El nu putea minți, așa că L-ați văzut de parcă Și-ar fi vărsat deja sângele pentru voi, cu mult timp înainte să Se nască.[16]

Folosind cuvintele pline de simboluri ale lui Ioan, voi „[l-ați] biruit [pe Satana] prin sângele Mielului”[17]. Președintele Dallin H. Oaks ne-a învățat că, în acea lume, „[ați văzut] de la început sfârșitul”[18].

Imaginați-vă că, într-o zi, înainte să plecați la școală, unul dintre părinții voștri vă face o promisiune adevărată că veți putea mânca felul vostru preferat de mâncare când vă întoarceți acasă! Sunteți entuziasmați! Cât timp sunteți la școală, vă imaginați cum mâncați acea mâncare și-i puteți simți deja gustul. În mod firesc, le împărtășiți vestea cea bună altora. Gândul de a merge acasă vă bucură atât de mult, încât testele și încercările de la școală par ușoare. Nimic nu vă poate umbri bucuria sau face să vă îndoiți pentru că promisiunea este atât de sigură! În mod asemănător, înainte ca voi, spirite nobile, să vă fi născut, ați învățat să vedeți promisiunile lui Hristos în acest mod sigur și ați gustat[19] din salvarea Sa. Credința voastră mare este precum mușchii care devin mai puternici și mai mari cu cât îi exersați mai mult, dar aceștia sunt deja în interiorul vostru.

Cum puteți trezi credința voastră imensă în Hristos și cum o puteți folosi să îl adunați pe Israel acum și să triumfați din nou asupra lui Satana? Învățând din nou să priviți înainte și să vedeți, astăzi, cu aceeași certitudine promisiunea Domnului de a aduna și a salva. El folosește, în principal, Cartea lui Mormon și pe profeții Săi pentru a ne învăța cum. Cu mult timp înaintea lui Hristos, „profeții și preoții și învățătorii [nefiți] i-au convins [pe oameni] să-L aștepte cu bucurie pe Mesia și să creadă în venirea Lui ca și cum El deja ar fi venit”[20]. Profetul Abinadi ne-a învățat: „Și acum, dacă Hristos nu ar fi venit pe lume, vorbind despre lucrurile care vor veni ca și cum ele ar fi fost deja venite, atunci n-ar fi fost nicio mântuire”[21]. Precum Alma, Abinadi „[s-a uitat] cu ochiul credinței”[22] și a văzut promisiunea sigură a lui Dumnezeu de salvare ca fiind deja împlinită. Ei „l-au biruit [pe Satana] prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor” cu mult înainte ca Hristos să Se fi născut, exact așa cum ați făcut și voi. Și Domnul le-a dat putere să-l invite și să-l adune pe Israel. El va face la fel pentru voi pe măsură ce priviți înainte cu credință, îl vedeți pe Israel adunat – la nivel mondial și în propriile voastre „cercuri”[23] – și îi invitați pe toți!

Sute de misionari au clădit pe credința lor puternică în Hristos din viața premuritoare imaginându-și-i, îmbrăcați în haine de botez și templu, pe cei pe care îi contactau sau cărora le predau. Într-o cuvântare numită „Begin with the End in Mind (Începeți având sfârșitul în gând)”[24], președintele Nelson a împărtășit un exemplu personal despre aceasta și a instruit conducătorii de misiuni să-i învețe pe misionarii noștri să facă același lucru. Cunoașterea că au exercitat această mare credință în Isus Hristos în viața premuritoare i-a ajutat foarte mult pe dragii noștri misionari să „[Îl asculte]”[25] și să-și activeze imensa credință pentru a-l aduna pe Israel așa cum a promis Domnul.

Desigur, faptul de a ne imagina minciuni ne rănește credința.[26] Dragii mei prieteni, faptul de a vă imagina sau a viziona, în mod intenționat, lucruri care sunt în contradicție cu cine sunteți cu adevărat, în special materiale pornografice, vă va slăbi credința în Hristos și, fără pocăință, poate să o distrugă. Vă rog să vă folosiți imaginația pentru a vă mări credința în Hristos, nu pentru a o distruge.

Programul Copiii și tinerii

Programul Copiii și tinerii este un instrument de inspirație profetică pentru a vă ajuta pe voi, tinerii, să vă întăriți credința voastră mare. Președintele Oaks ne-a învățat: „Acest program este menit să vă ajute să deveniți mai asemănători Salvatorului în patru aspecte: spiritual, social, fizic și intelectual”[27]. Pe măsură ce voi, tinerii, dați exemplu – *dați exemplu* – în a trăi

Madagascar

potrivit Evangheliei, în a-i îngriji pe alții, în a-i invita pe toți să primească Evanghelia, în a uni familii pentru eternitate și în a organiza activități distractive[28], marea credință în Hristos pe care ați avut-o în viața premuritoare va ieși la suprafață și vă va oferi putere să faceți lucrarea Sa în viața voastră!

De asemenea, obiectivele personale, „în special, obiectivele pe termen scurt”[29], vă vor ajuta să reaprindeți credința voastră puternică. Când stabiliți un obiectiv bun, priviți înainte așa cum ați făcut anterior și vedeți ce dorește Tatăl vostru Ceresc ca voi sau alții să deveniți.[30] Apoi, planificați și lucrați din greu pentru a face aceasta. Vârstnicul Quentin L. Cook ne-a învățat: „Nu subestimați niciodată importanța planificării, stabilirii de obiective… și [invitării altora] – toate cu ochiul credinței”[31].

Alegerea vă aparține! Domnul a spus despre voi: „Ei au în ei puterea de a [alege]”[32]. Vârstnicul Neil L. Andersen a explicat: „Felul în care va evolua credința dumneavoastră nu este o întâmplare, ci o alegere”[33]. Dânsul a spus, de asemenea: „[Orice întrebare sinceră ați avea își va] găsi [răspunsul] prin răbdare și ochiul credinței”[34].

Depun mărturie că 1) identitatea voastră adevărată și 2) puterea imensă a credinței în Hristos din interiorul vostru vă vor permite să „[ajutați] la pregătirea lumii pentru întoarcerea Salvatorului invitând pe toată lumea să vină la Hristos și să primească binecuvântările ispășirii Sale”[35]. Fie ca noi, toți, să împărtășim bucuria promisiunii sigure a Cărții lui Mormon:

„Cei drepți [care] vor asculta de [profeți] și… vor aștepta, neclintiți în Hristos… în ciuda tuturor persecuțiilor… nu vor pieri.

Dar [Hristos]… îi va vindeca, iar ei vor avea pace cu El”[36].

În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iun. 2018), HopeofIsrael.lds.org.
2. Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, *Liahona*, nov. 2020, p. 92-95.
3. Vedeți Gospel Topics, „Plan of Salvation”, topics.ChurchofJesusChrist.org; vedeți, de asemenea, Henry B. Eyring, „Puterea credinței care susține”, *Liahona*, mai 2019, p. 58.
4. Vedeți Apocalipsa 12:7-8.
5. Vedeți Doctrină și legăminte 29:36-37.
6. Apocalipsa 12:11.
7. Vedeți Spencer W. Kimball, „It Becometh Every Man”, *Ensign*, oct. 1977, p. 2-7.
8. „Sharing the Gospel”, ChurchofJesusChrist.org/share.
9. Vedeți Iov 38:4-7.
10. Vedeți Gospel Topics, „Plan of Salvation”; vedeți, de asemenea, „Fii liniștit, sufletul meu”, *Imnuri*, nr. 78, strofa 3.
11. Vedeți Gospel Topics, „Plan of Salvation”; vedeți, de asemenea, Dallin H. Oaks, „Marele plan”, *Liahona*, mai 2020, p. 93-94, 96.
12. Henry B. Eyring, „Puterea credinței care susține”, p. 58.
13. Vedeți 3 Nefi 27:14.
14. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel”, HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 138:55-56.
15. Vedeți Alma 13:2-4; vedeți, de asemenea, Apocalipsa 12:11; Articolele de credință 1:5. Cartea lui Mormon clarifică faptul că cei care au „nespus de mare credință” văd promisiunile lui Dumnezeu ca fiind deja împlinite. Vedeți 1 Nefi 5:5; Mosia 3:11-13; 4:1-3; Alma 27:28; 28:12 (*„sunt* înălțați” în 77-76 î.H., subliniere adăugată); vedeți, de asemenea, Exodul 3:13; Isaia 53; Doctrină și legăminte 130:7; Moise 7:47.
16. Vedeți 2 Nefi 31:15; Eter 3:6-9, 11-13. Credința de a vedea promisiunea lui Hristos de a aduce salvarea ca fiind deja împlinită necesită neapărat cunoașterea că Hristos nu poate minți. Asemenea credință este o trăsătură definitorie a celor credincioși în viața premuritoare, în

special a tinerilor noștri. „Tatăl nostru Ceresc a pus deoparte multe dintre cele mai nobile spirite ale Sale – poate, aș putea spune, cea mai bună echipă a Sa – pentru această etapă finală. Aceste spirite nobile – acești cei mai buni jucători, acești eroi – sunteți *voi*!” (Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel”, HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org). Vedeți, de asemenea, Ioan 1:1; 14:6, 17.

17. Apocalipsa 12:11; vedeți, de asemenea, Eter 3:6-9.
18. Dallin H. Oaks, „Marele plan”, p. 93.
19. Vedeți Alma 36:24-26; vedeți, de asemenea, Psalmii 34:8; Iacov 3:2; Mosia 4:11.
20. Iarom 1:11.
21. Mosia 16:6.
22. Alma 5:15.
23. Vedeți „Gospel Living: Circles”, *New Era*, oct. 2020, p. 15.
24. Vedeți Russell M. Nelson, „Begin with the End in Mind” (cuvântare rostită în cadrul seminarului pentru noii președinți de misiuni, 22 iun. 2014).
25. Vedeți Russell M. Nelson, „Ascultă-L!”, *Liahona*, mai 2020, p. 88-92.
26. De exemplu, Alma a vorbit poporului său despre faptul de a aștepta cu nerăbdare, cu ochiul credinței, momentul în care aveau să stea înaintea lui Dumnezeu, dar i-a avertizat să nu își imagineze că ar putea face aceasta cu încredere și pace dacă nu se pocăiesc de păcatele lor (vedeți Alma 5:15-17).
27. Face to Face with President and Sister Oaks (transmisiune pentru tinerii și copiii din întreaga lume, 23 febr. 2020), facetoface.ChurchofJesusChrist.org.
28. Vedeți *Manual general – Slujirea în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă*, 1.2; 10.2.1.3; 11.2.1.3, ChurchofJesusChrist.org.
29. Face to Face with President and Sister Oaks, facetoface.ChurchofJesusChrist.org.
30. Vedeți *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2018), p. 168, ChurchofJesusChrist.org; vedeți, de asemenea, Alma 5:15-17.
31. Quentin L. Cook, „Purpose and Planning” (cuvântare rostită în cadrul seminarului pentru noii președinți de misiuni, 25 iun. 2019).
32. Doctrină și legăminte 58:28.
33. Neil L. Andersen, „Credința nu este o întâmplare, ci o alegere”, *Liahona*, nov. 2015, p. 66.
34. Neil L. Andersen, „Ochiul credinței”, *Liahona*, mai 2019, p. 36.
35. „Crezul Cvorumului Preoției aaronice”, ChurchofJesusChrist.org.
36. 2 Nefi 26:8-9.

Vârstnicul S. Gifford Nielsen
din Cei Șaptezeci

Acesta este timpul nostru!

Dumnezeu ne-a trimis chiar aici, chiar acum, în această perioadă decisivă din istorie.

În anul 1978, eram pe un teren de fotbal american într-un stadion arhiplin, cu 65.000 de fani. În fața mea erau câțiva adversari foarte mari, care păreau că vor să mă decapiteze. Era primul meu meci ca fundaș de bază în Liga Națională de Fotbal American și jucam împotriva campioanei Super Bowl din anul precedent. Să fiu sincer, mă întrebam dacă eram suficient de bun pentru a fi pe teren. Am făcut câțiva pași înapoi pentru a arunca prima mea pasă și, în momentul în care am dat drumul mingii, am fost lovit mai puternic decât fusesem lovit vreodată. În acel moment, zăcând sub o grămadă de sportivi masivi, m-am întrebat ce căutam eu acolo. Trebuia să iau o hotărâre. Aveam să las îndoielile să pună stăpânire pe mine sau aveam să găsesc curaj și tărie să mă ridic și să merg mai departe?

La momentul respectiv, nu mi-am dat seama cum avea această experiență să mă pregătească pentru ocazii viitoare. A trebuit să învăț că puteam

Zambia

Statele Unite

fi puternic și curajos în fața situațiilor dificile.

Un meci de fotbal american probabil că nu este la fel de important ca încercările pe care le veți întâmpina. În majoritatea cazurilor, nu va exista un stadion plin de oameni care vă urmăresc. Dar hotărârile dumneavoastră curajoase vor avea o însemnătate eternă.

Poate că nu ne simțim întotdeauna pregătiți să facem față încercărilor. Dar Tatăl nostru Ceresc ne vede ca făuritori neînfricați ai împărăției Sale. De aceea ne-a trimis aici în această cea mai decisivă perioadă din istoria lumii. Acesta este timpul nostru!

Ascultați ce a spus președintele Russell M. Nelson la scurt timp după ce a devenit președintele Bisericii: „Salvatorul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos, va înfăptui unele dintre cele mai mărețe lucrări ale Sale, începând de acum și până când va veni din nou. Vom vedea semne miraculoase că Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos, prezidează asupra acestei Biserici cu măreție și slavă" („Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră", *Liahona*, mai 2018, p. 96).

Cele mai mărețe lucrări? Semne miraculoase? Cum vor fi acestea? Ce rol vom avea noi și cum vom înțelege ce să facem? Nu cunosc toate răspunsurile, dar știu că Domnul are nevoie ca noi să fim pregătiți! Exercitarea în mod demn a puterii preoției nu a fost niciodată mai crucială.

Îl credem noi pe profetul lui Dumnezeu? Ne putem găsi și împlini destinul? Da, putem, și da, trebuie, pentru că acesta este timpul nostru!

Când auzim istorisiri despre slujitorii puternici ai lui Dumnezeu care au trăit înaintea noastră – cum ar fi Moise, Maria, Moroni, Alma, Estera, Iosif și mulți alții – acestea par extraordinare. Dar ei nu au fost atât de diferiți de noi. Au fost oameni obișnuiți care s-au confruntat cu încercări. Au avut încredere în Domnul. Au făcut alegerile drepte în momente decisive. Și, cu credință în Isus Hristos, au îndeplinit lucrările care le-au fost cerute în timpul lor.

Gândiți-vă la Iosua, eroul din Vechiul Testament. El l-a urmat cu dedicare pe Moise, unul dintre cei mai mari conducători din istorie. După plecarea lui Moise, a venit vremea lui Iosua. El era menit să-i conducă pe copiii lui Israel pe pământul făgăduit. Cum avea să facă el aceasta? Iosua se născuse și crescuse în robie în Egipt. El nu a avut un manual sau o prezentare video cu instrucțiuni care să-l ajute. N-a avut nici măcar un telefon inteligent! Dar a avut această promisiune din partea Domnului:

„Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.

Întărește-te și îmbărbătează-te" (Iosua 1:5-6).

Pe când eram proaspăt chemat în oficiul de Cei Șaptezeci și nu aveam experiență în acest oficiu, am primit un apel telefonic urgent de la Biroul Primei Președinții, în care am fost întrebat dacă aș putea să-l reprezint pe profet vizitând imediat un tânăr care se afla la spital. Numele tânărului era Zach. El se pregătea să fie misionar, dar suferise un accident și avea un traumatism cranian grav.

În timp ce conduceam spre spital, mintea mea se frământa. O însărcinare în numele profetului – glumești? Cu ce mă voi confrunta? Cum îl voi ajuta pe acest tânăr? Am suficientă credință? Rugăciunea fierbinte și cunoașterea faptului că dețineam autoritatea sfintei preoții au devenit ancorele mele.

Când am ajuns, Zach zăcea pe un pat de spital. Un infirmier era pregătit să-l ducă în grabă în sala de operații, ca medicii să-i poată reduce presiunea intracraniană. M-am uitat la mama lui înlăcrimată și la un tânăr prieten speriat care stătea lângă ea și am știut clar că Zach avea nevoie de o binecuvântare a preoției. Prietenul lui primise recent Preoția lui Melhisedec, așadar l-am rugat să mă ajute. Am simțit puterea preoției în timp ce, cu umilință, i-am dat lui Zach o binecuvântare. Apoi, a fost dus în grabă la operație și un sentiment de pace a confirmat că

Salvatorul va gestiona lucrurile potrivit înțelepciunii Sale.

Personalul medical a făcut o ultimă radiografie înainte de a efectua prima incizie. Ei au descoperit, spre uimirea lor, că nu mai era necesară nicio operație.

După multă terapie, Zach a învățat să meargă și să vorbească din nou. A slujit cu succes în misiune și, acum, are o familie frumoasă.

Desigur, rezultatul nu este întotdeauna acesta. Am dat alte binecuvântări ale preoției cu aceeași credință și Domnul nu a oferit vindecare completă în această viață. Avem încredere în scopurile Sale și lăsăm rezultatele în seama Sa. Nu putem alege întotdeauna rezultatul acțiunilor noastre, dar putem alege să fim pregătiți să acționăm.

Este posibil ca Prima Președinție să nu vă ceară niciodată să-i reprezentați într-o situație în care viața cuiva este în pericol. Dar, în calitate de reprezentanți ai Domnului, ni se cere tuturor să facem lucruri care schimbă viața. El nu ne va părăsi. Acesta este timpul nostru!

Petru, apostolul senior al Salvatorului, se afla într-o corabie pe mare când L-a văzut pe Isus mergând pe apă. A vrut să I se alăture și Salvatorul a spus: „Vino!". În mod miraculos și având curaj, Petru a renunțat la siguranța bărcii și a început să meargă către Salvator. Dar, când Petru s-a concentrat asupra vântului care era tare, credința lui s-a clătinat. „S-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: «Doamne, scapă-mă!». Îndată, Isus a întins mâna și l-a apucat." (Vedeți Matei 14:22-33.)

Când vânturile bat în viața noastră, asupra a ce ne concentrăm? Aduceți-vă aminte, întotdeauna există o sursă sigură de tărie și curaj. Brațele lui Isus se întind spre noi, la fel cum s-au întins către Petru. Pe măsură ce ne întindem brațele spre El, El ne va salva cu dragoste. Noi suntem ai Săi. El a spus: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu" (Isaia 43:1). El va avea întâietate în viața dumneavoastră dacă Îi permiteți. Alegerea vă aparține. (Vedeți Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră", *Liahona*, nov. 2020, p. 92-95.)

La sfârșitul vieții sale, Iosua și-a îndemnat poporul: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți… cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului" (Iosua 24:15). Datorită alegerilor pe care le-a făcut să-I slujească Domnului, Iosua a devenit un mare conducător în vremea sa. Dragii mei prieteni, acesta este timpul nostru! Iar alegerile pe care le facem ne vor hotărî destinul [vedeți Thomas S. Monson, „Decisions Determine Destiny" (seară la gura sobei organizată în cadrul Universității Brigham Young, 6 nov. 2005), speeches.byu.edu].

În timp ce slujeam în calitate de episcop, am avut un motto în episcopia noastră: Alegerile bune înseamnă fericire – eternă. Tinerii treceau pe lângă mine pe hol spunând: „Stimate episcop, eu fac alegeri bune!". Acesta este visul unui episcop!

Ce înțelegem prin „alegeri bune"? Cineva L-a întrebat odată pe Isus: „Care este cea mai mare poruncă din Lege?". El a răspuns:

„«Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău».

Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți»" (Matei 22:36-39).

Nu știu ce părere aveți, dar eu, când citesc aceste două mari porunci, identific o a treia poruncă: să te iubești pe tine însuți.

V-ați gândit vreodată la iubirea de sine ca fiind o poruncă? Îi putem iubi cu adevărat pe Dumnezeu și pe copiii Săi dacă nu ne iubim pe noi înșine?

Un conducător înțelept a sfătuit recent un bărbat care încerca să învingă efectele alegerilor distructive făcute pe parcursul anilor. Bărbatului îi era rușine, îndoindu-se că era demn de dragostea cuiva.

Conducătorul lui i-a spus: „Domnul te cunoaște, te iubește și este mulțumit [de] tine și de pașii curajoși pe care îi faci". Dar, apoi, a adăugat: „[Tu] ai nevoie să auzi porunca de a te iubi pe tine însuți, ca să poți simți dragostea [lui Dumnezeu] și să-i poți iubi pe alții".

Când acest frate a auzit acel sfat, a privit viața cu alți ochi. Ulterior, el a spus: „Mi-am petrecut întreaga viață încercând să găsesc pace și acceptare. Am căutat aceste lucruri în multe locuri greșite. Numai în dragostea Tatălui Ceresc și în Salvator pot găsi alinare. Știu că Ei doresc ca eu să mă iubesc pe mine însumi; chiar este singurul mod în care pot simți dragostea Lor pentru mine".

Tatăl nostru Ceresc dorește ca noi să ne iubim pe noi înșine – nu pentru a deveni mândri sau egoiști, ci pentru a ne vedea pe noi înșine așa cum ne vede El: noi suntem copiii Săi prețioși. Când acest adevăr ne pătrunde adânc în inimă, dragostea noastră pentru Dumnezeu crește. Când ne privim cu respect sincer, inima ne este deschisă să-i tratăm și pe alții în același fel. Cu cât ne recunoaștem mai mult valoarea divină, cu atât înțelegem mai bine următorul adevăr divin: Dumnezeu ne-a trimis chiar aici, chiar acum, în această perioadă decisivă din istorie, ca să putem face cel mai mult bine

posibil cu talentele și darurile pe care le avem. Acum este timpul nostru! [Vedeți Russell M. Nelson, „Să devenim oameni ai mileniului adevărați” (adunare de devoțiune pentru tineri adulți din întreaga lume, 10 ian. 2016), broadcasts.ChurchofJesusChrist.org.]

Joseph Smith ne-a învățat că toți profeții, din toate veacurile, „au privit înainte anticipând cu bucurie ziua în care trăim noi… ei au cântat, au scris și au profețit despre aceste vremuri ale noastre… noi suntem poporul favorizat, pe care Dumnezeu l-a ales să ducă la împlinire slava zilelor din urmă” [*Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 195].

Pe măsură ce vă confruntați cu încercări zilnice, aduceți-vă aminte această asigurare oferită de vârstnicul Jeffrey R. Holland: „Avem atât de multe pe umeri, dar va fi o experiență glorioasă și de succes… Victoria din această ultimă confruntare a fost deja declarată. Victoria este deja consemnată în cărți… în scripturi!” [„Be Not Afraid, Only Believe” (cuvântare adresată învățătorilor de religie din cadrul Sistemului Educațional al Bisericii, 6 febr. 2015), broadcasts.ChurchofJesusChrist.org].

În acest frumos sfârșit de săptămână de Paște, permiteți-mi să fac o invitație de a ne ruga cu toții să ne recunoaștem și să ne acceptăm rolurile individuale pe măsură ce ne pregătim pentru ziua glorioasă în care Salvatorul va veni din nou. Domnul ne iubește mai mult decât putem înțelege și va răspunde la rugăciunile noastre! Fie că suntem pe un teren de fotbal american, într-o cameră de spital sau în oricare alt loc, putem fi o parte importantă a acestor evenimente remarcabile – pentru că acesta este timpul nostru! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Africa de Sud

Președintele Henry B. Eyring
al doilea consilier în Prima Președinție

Binecuvântați în numele Său

Scopul pentru care primim preoția este de a ne permite să binecuvântăm oamenii pentru Domnul, făcând astfel în numele Său.

Dragii mei frați, slujitori ca și mine în cadrul preoției lui Dumnezeu, este o onoare pentru mine să vă vorbesc în această seară. Îmi exprim profundul respect și recunoștința față de dumneavoastră. Când vorbesc cu dumneavoastră și aud despre marea dumneavoastră credință, cred că există în lume mai multă putere a preoției decât a existat vreodată, cu cvorumuri tot mai puternice și deținători ai preoției tot mai credincioși.

În puținele mele momente din această seară, voi vorbi pentru aceia dintre dumneavoastră care doresc să fie *chiar* și mai eficienți în slujirea personală din cadrul preoției. Cunoașteți porunca potrivit căreia trebuie să vă îndepliniți cu credință și sârguință chemarea de a sluji.[1] Dar, poate vă întrebați ce poate însemna pentru dumneavoastră să vă îndepliniți cu credință și sârguință chemarea.

Voi începe cu cei mai noi diaconi, pentru că, probabil, ei sunt cei mai nesiguri cu privire la ce poate însemna îndeplinirea cu credință și sârguință a slujirii în cadrul preoției. Poate vor dori să asculte și vârstnicii care au fost rânduiți de curând. Și un episcop în primele sale săptămâni de slujire poate fi, de asemenea, interesat.

Pentru mine, este instructiv să-mi amintesc de zilele petrecute ca diacon. Aș vrea ca cineva să-mi fi spus atunci ceea ce voi sugera acum. Ar fi putut să mă ajute în toate însărcinările din cadrul preoției pe care le-am primit de atunci – chiar și în cele pe care le primesc în prezent.

Am fost rânduit în calitate de diacon într-o ramură atât de mică, încât eram singurul diacon și fratele meu Ted era singurul învățător. Eram singura familie din ramură. Întreaga ramură se întâlnea în casa noastră. Conducătorul preoției pentru fratele meu și pentru mine era un nou convertit, care tocmai primise preoția. Credeam, atunci, că singura mea îndatorire în cadrul preoției era să distribui împărtășania în propria sufragerie.

Când familia mea s-a mutat în Utah, m-am pomenit într-o episcopie mare, cu mulți diaconi. Când am participat la prima mea adunare de împărtășanie acolo, i-am văzut pe diaconi – o armată, după cum mi s-a părut mie – mișcându-se cu precizie în timp ce distribuiau împărtășania, ca o echipă antrenată.

Mi-a fost atât de teamă încât, următoarea duminică, m-am dus devreme la clădirea episcopiei, pentru a fi singur și nevăzut de nimeni. Îmi amintesc că era Episcopia Yalecrest, din orașul Salt Lake, și avea o statuie în curte. M-am dus în spatele statuii și m-am rugat cu ardoare să știu cum să evit să fac vreo greșeală, în timp ce îmi luam locul la distribuirea împărtășaniei. Acea rugăciune a primit răspuns.

Dar acum știu că există un mod mai bun de a ne ruga și a cugeta în timp ce încercăm să progresăm în slujirea noastră din cadrul preoției. Am înțeles motivul pentru care persoanelor le este conferită preoția. Scopul pentru care primim preoția este de a ne permite să binecuvântăm oamenii pentru Domnul, făcând astfel în numele Său.[2]

Au trecut ani, de când eram diacon, până când am învățat ce înseamnă, cu adevărat, acest lucru. De exemplu, în calitate de înalt preot, am fost însărcinat să particip la adunarea de împărtășanie a unui centru de îngrijire. Am fost rugat să distribui împărtășania. În loc să mă gândesc la procesul distribuirii împărtășaniei sau la precizia acestuia, am privit, în schimb, chipul fiecărei persoane vârstnice. I-am văzut pe mulți dintre ei plângând. O doamnă m-a prins de mânecă, a privit în sus și a spus cu glas tare: „O, mulțumesc, mulțumesc”.

Domnul a binecuvântat slujirea mea, oferită în numele Său. În acea zi, m-am rugat să se întâmple un astfel de miracol, în loc să mă rog să-mi pot îndeplini rolul cât mai bine. M-am rugat ca oamenii să simtă dragostea Domnului prin slujirea mea plină de dragoste. Am învățat că acesta este aspectul cel mai important în slujirea și binecuvântarea altora în numele Său.

Am auzit despre o experiență recentă care mi-a amintit de acest fel de dragoste. Când toate adunările Bisericii au fost suspendate din cauza pandemiei COVID-19, un frate care slujește a acceptat, din partea președintelui cvorumului său al vârstnicilor, însărcinarea de a binecuvânta și administra împărtășania pentru o soră căreia îi slujește. Când i-a telefonat ca să se ofere să-i aducă împărtășania, ea a acceptat cu reticență, regretând să-l scoată din casa lui într-un moment atât de periculos și crezând, de asemenea, că lucrurile vor reveni repede la normal.

Când a ajuns la casa ei în acea dimineață de duminică, ea l-a rugat ceva. Ar putea să meargă alături și să ia împărtășania împreună cu vecina ei în vârstă de 87 de ani? Cu autorizarea episcopului, el a fost de acord.

Timp de multe, multe săptămâni și cu distanțare socială plină de grijă și alte măsuri de siguranță, acel grup mic de sfinți s-a adunat în fiecare duminică pentru o adunare simplă de împărtășanie. Doar câteva bucăți de pâine ruptă și câteva pahărele cu apă – dar multe lacrimi de bucurie s-au vărsat pentru bunătatea unui Dumnezeu iubitor.

Cu timpul, fratele care slujește, familia sa și sora căreia îi slujește au putut să se întoarcă la biserică. Dar văduva în vârstă de 87 de ani, vecina, din grijă să nu se îmbolnăvească, a trebuit să rămână acasă. Fratele care slujește – amintiți-vă că această însărcinare era pentru vecina ei și nu pentru această soră în vârstă – până astăzi vine la casa ei în fiecare duminică, cu scripturile și o bucățică de pâine în mână, pentru a administra împărtășania cinei Domnului.

Slujirea lui în cadrul preoției, ca a mea din acea zi în centrul de îngrijire,

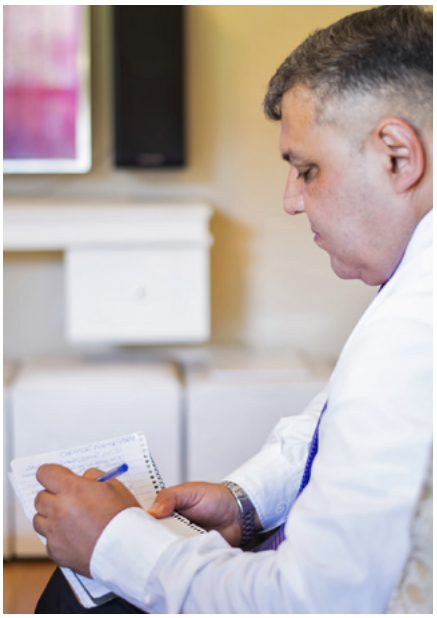

Argentina

este oferită din dragoste. De fapt, fratele care slujește i-a cerut recent episcopului său să-i spună dacă sunt alte persoane în episcopie de care s-ar putea îngriji. Dorința sa de a-și îndeplini cu credință și sârguință slujirea din cadrul preoției a crescut în timp ce a slujit în numele Domnului într-un mod cunoscut aproape numai de El. Nu știu dacă fratele care slujește s-a rugat, așa cum am făcut eu, ca cei cărora le slujește să știe că Domnul îi iubește, dar, deoarece slujirea sa a fost înfăptuită în numele Domnului, rezultatul a fost același.

De același rezultat minunat am parte când mă rog pentru a-l primi înainte de a oferi o binecuvântare a preoției cuiva care este bolnav sau se află la nevoie. S-a întâmplat odată într-un spital, când medici nerăbdători mi-au cerut – mai mult decât mi-au cerut – mi-au *poruncit* – să mă dau la o parte, astfel încât ei să-și poată face treaba, în loc să-mi dea ocazia să ofer binecuvântarea preoției. Eu am rămas și am oferit, în cele din urmă, binecuvântarea. Și acea fetiță pe care am binecuvântat-o în acea zi, despre care medicii au crezut că avea să moară, a trăit. În acest moment, sunt recunoscător că, în acea zi, nu am lăsat propriile sentimente să-mi stea în cale, ci am simțit că Domnul dorea ca acea fetiță să aibă parte de o binecuvântare. Și că am știut care era binecuvântarea: am binecuvântat-o să fie vindecată. Și a fost vindecată.

S-a întâmplat de multe ori în timp ce ofeream o binecuvântare cuiva care părea că nu va supraviețui, cu membrii familiei adunați în jurul patului, sperând la o binecuvântare de vindecare. Chiar dacă am numai un moment liber, mă rog întotdeauna pentru a ști ce binecuvântare are Domnul, ca să o pot oferi în numele Său. Și mă rog să știu cum dorește El să binecuvânteze acea persoană și nu ce doresc eu sau oamenii care stau alături. Din experiența mea știu că, chiar dacă binecuvântarea nu este ceea ce doresc alții pentru ei înșiși sau pentru cei pe care îi iubesc, Spiritul atinge inimi pentru ca ei să simtă acceptare și alinare, în loc să simtă dezamăgire.

De aceeași inspirație au parte patriarhii când postesc și se roagă pentru îndrumare ca să ofere binecuvântarea pe care Domnul o dorește pentru o persoană. Din nou, am auzit de binecuvântări oferite care m-au surprins și au surprins și persoana care a primit binecuvântarea. În mod clar, binecuvântarea a fost de la Domnul – atât avertizările pe care le cuprinde, cât și promisiunile împărtășite în numele Său. Rugăciunea și postul unui patriarh au fost răsplătite de Domnul.

În calitate de episcop, am învățat, în timp ce am condus interviuri privind demnitatea, să mă rog ca Domnul să-mi permită să simt ce dorește El pentru persoana respectivă, păstrând neumbrită de judecata mea orice fel de inspirație ar oferi El. Acest lucru este greu dacă Domnul, din dragoste, dorește să binecuvânteze pe cineva corectându-l. Este nevoie de

efort pentru a distinge între ce dorește Domnul și ce dorești tu și ce poate dori cealaltă persoană.

Eu cred că ne putem îndeplini cu credință și sârguință slujirea în cadrul preoției pe parcursul vieții și, poate, în viața următoare. Acest lucru va depinde de sârguința noastră de a încerca să cunoaștem voia Domnului și eforturile noastre de a asculta glasul Său, astfel încât să putem ști mai bine ce dorește El pentru persoana căreia îi slujim în numele Său. Acea slujire cu credință și sârguință va veni cu pași mici. Este posibil să vină treptat, dar va veni. Domnul ne promite acest lucru:

„Pentru că toți aceia care sunt credincioși, astfel încât să obțină aceste două preoții despre care am vorbit și să-și îndeplinească cu credință și sârguință chemările lor, sunt sfințiți prin Spirit pentru înnoirea trupurilor lor.

Ei devin fii ai lui Moise și ai lui Aaron, și seminția lui Avraam, și Biserica, și împărăția, și aleșii lui Dumnezeu.

Și, de asemenea, toți aceia care primesc preoția Mă primesc pe Mine, spune Domnul”[3].

Este mărturia mea că aceste chei ale preoției au fost restaurate fiindu-i conferite profetului Joseph Smith. Slujitorii Domnului au apărut din cer să restaureze preoția pentru evenimentele măreațe care s-au întâmplat și care se vor întâmpla în viitor. Israel va fi adunat. Poporul Domnului va fi pregătit pentru a Doua Sa Venire glorioasă. Restaurarea va continua. Domnul va revela mai mult din voia Sa profeților Săi și slujitorilor Săi.

S-ar putea să vă simțiți mici în comparație cu schimbările importante pe care le va face Domnul. Dacă vă simțiți astfel, vă invit să întrebați, rugându-vă, cum vă vede Domnul. El vă cunoaște personal, El v-a conferit preoția și, pentru El, este important ca dumneavoastră să răspundeți la chemarea de a sluji și să vă îndepliniți cu credință și sârguință slujirea în cadrul preoției, deoarece vă iubește și are încredere în dumneavoastră să-i binecuvântați pe oamenii pe care-i iubește în numele Său.

Vă binecuvântez acum să puteți simți dragostea Sa și încrederea Sa, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Doctrină și legăminte 84:33.
2. Vedeți Doctrină și legăminte 132:47.
3. Doctrină și legăminte 84:33-35.

LORD
LORD

Autoritățile generale și oficianții generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Dallin H. Oaks
primul consilier

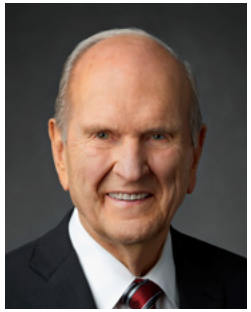

Russell M. Nelson
președinte

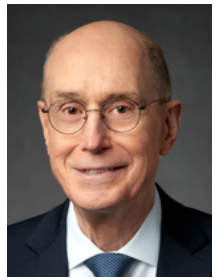

Henry B. Eyring
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

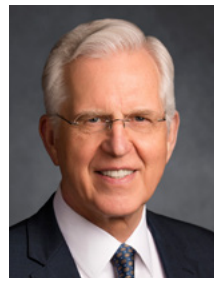

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

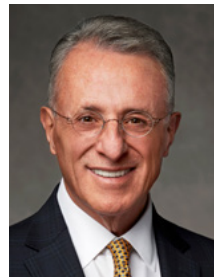

Ulisses Soares

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terence M. Vinson

José A. Teixeira

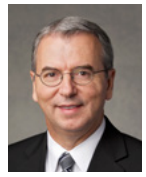

Carlos A. Godoy

Brent H. Nielson

AUTORITĂȚI GENERALE-CEI ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

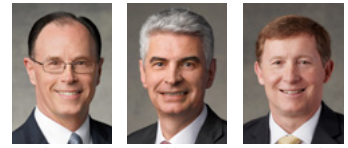

OFICIANȚII GENERALI

ȘCOALA DE DUMINICA

TINERELE FETE

SOCIETATEA DE ALINARE

SOCIETATEA PRIMARĂ

TINERII BĂIEȚI

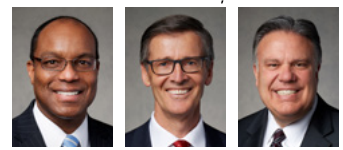

aprilie 2021

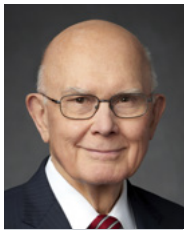

Președintele Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

Ce a făcut Salvatorul nostru pentru noi?

Isus Hristos a făcut tot ce este esențial pentru călătoria noastră prin viața muritoare către destinul rezumat în planul Tatălui nostru Ceresc.

În cadrul unei adunări de sâmbătă seara a unei conferințe de țăruș din urmă cu mulți ani, am întâlnit o femeie care a spus că prietenii ei au rugat-o să se întoarcă la biserică după mulți ani de inactivitate, dar că ea nu se putea gândi la niciun motiv pentru care să facă aceasta. Pentru a o încuraja, i-am spus: „Dacă vă gândiți la toate lucrurile pe care Salvatorul le-a făcut pentru dumneavoastră, aveți multe motive să vă întoarceți pentru a-L preaslăvi și a-I sluji". Am fost uimit de răspunsul ei: „Ce-a făcut El pentru mine?".

Ce a făcut Isus Hristos pentru fiecare dintre noi? El a făcut tot ce este esențial pentru călătoria noastră prin viața muritoare către destinul rezumat în planul Tatălui nostru Ceresc. Voi vorbi despre patru dintre aspectele principale ale acelui plan. În fiecare dintre acestea, Singurul Său Fiu Născut, Isus Hristos, este personajul principal. Motivul din spatele tuturor acestora este „dragostea lui Dumnezeu care se răsfrânge în inimile copiilor oamenilor; de aceea, ea este de dorit mai presus de toate lucrurile" (1 Nefi 11:22).

I.

Fiind chiar înainte de duminica Paștelui, este potrivit să vorbesc mai întâi despre învierea lui Isus Hristos. Învierea din morți este pilonul personal de susținere al credinței noastre. Adaugă însemnătate doctrinei noastre, motivație comportamentului nostru și speranță pentru viitorul nostru.

Deoarece credem descrierile din Biblie și din Cartea lui Mormon despre învierea lui Isus Hristos, în adevăratul ei sens, acceptăm și numeroasele învățături scripturale conform cărora de o înviere asemănătoare vor avea parte toți muritorii care au trăit vreodată pe acest pământ.[1] Isus ne-a învățat: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi" (Ioan 14:19). Și, apostolii Săi au propovăduit că „morții vor învia nesupuși putrezirii" și că „trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire" (1 Corinteni 15:52, 54).

Dar, învierea ne oferă mai mult decât această asigurare a nemuririi. Ne schimbă modul în care vedem viața muritoare.

Învierea ne oferă perspectiva și tăria de a îndura încercările vieții muritoare pe care le înfruntăm, fiecare dintre noi și cei pe care îi iubim. Ne oferă un mod nou de a vedea deficiențele de natură fizică, mintală sau emoțională pe care le avem din naștere sau de care avem parte pe parcursul vieții muritoare. Ne oferă tăria de a îndura întristări, eșecuri și frustrări. Pentru că fiecare dintre noi are învierea asigurată, știm că aceste

MÂNTUITOR DIVIN, DE SIMON DEWEY

deficiențe și opoziții din viața muritoare sunt doar temporare.

Învierea ne oferă, de asemenea, o putere stimulatoare de a ține poruncile lui Dumnezeu în timpul vieții noastre muritoare. Când ne vom ridica din morți și vom înainta către profețita noastră judecată finală, vom dori să ne fi pregătit pentru cele mai alese binecuvântări promise ființelor înviate.[2]

Mai mult, promisiunea că învierea poate include ocazia de a fi împreună cu membrii familiei noastre – soț, soție, copii, părinți și urmași – este o încurajare puternică de a ne îndeplini responsabilitățile în cadrul familiei în timpul vieții muritoare. De asemenea, ne ajută să trăim, împreună, în dragoste în această viață și ne alină atunci când ne mor cei dragi. Noi știm că aceste despărțiri din viața muritoare sunt doar temporare și așteptăm cu nerăbdare viitoare reuniuni și asocieri pline de bucurie. Învierea ne oferă speranță și tăria de a fi răbdători în timp ce așteptăm. De asemenea, ne pregătește ca, dând dovadă de curaj și demnitate, să ne înfruntăm propria moarte – chiar și o moarte care ar putea fi numită prematură.

Toate aceste efecte ale învierii fac parte din primul răspuns la întrebarea: „Ce a făcut Isus Hristos pentru mine?".

II.

Pentru cei mai mulți dintre noi, ocazia de a fi iertați de păcatele noastre reprezintă însemnătatea majoră a ispășirii lui Isus Hristos. Preaslăvind, cântăm cu pioșenie:

„El sânge prețios Și-a dat,
El Și-a oferit viața.
Nevinovat, S-a sacrificat,
Lumea pentru a salva"[3].

Salvatorul și Mântuitorul nostru a îndurat suferințe incomprehensibile pentru a deveni jertfa pentru păcatele tuturor muritorilor care se pocăiesc. Acest sacrificiu ispășitor a oferit măsura supremă a binelui, mielul pur fără cusur, pentru măsura supremă a răului, păcatele lumii întregi. A deschis, pentru fiecare dintre noi, ușa pentru a fi curățați de păcatele personale, astfel încât să putem fi reprimiți în prezența lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern. Această ușă deschisă este pusă la dispoziția tuturor copiilor lui Dumnezeu. Preaslăvind, cântăm:

„Și mă minunez că El Însuși S-a oferit.
Pentru a elibera al meu mândru spirit
Divina Lui dragoste mie să-mi dăruie"[4].

Efectul magnific și incomprehensibil al ispășirii lui Isus Hristos se bazează pe dragostea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Ea confirmă declarația Sa, anume că „valoarea sufletelor" – a fiecăruia în parte – „este mare înaintea lui Dumnezeu" (Doctrină și legăminte 18:10). În Biblie, Isus Hristos a explicat aceasta în termenii dragostei Tatălui nostru Ceresc: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3:16). Într-o revelație din zilele noastre, Mântuitorul nostru Isus Hristos a declarat că *El* „a iubit atât de mult lumea, încât Și-a dat Propria Sa viață pentru ca toți care vor crede să poată deveni fiii lui Dumnezeu" (Doctrină și legăminte 34:3).

Nu este de mirare, atunci, că volumul de scripturi Cartea lui Mormon: un alt testament al lui Isus Hristos se încheie cu învățătura că, pentru a deveni „perfecți" și „sfințiți în Hristos", *noi* trebuie „[să-L iubim] pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria [noastră]" (Moroni 10:32-33). Planul Său motivat de dragoste trebuie primit cu dragoste.

III.

Ce altceva a făcut Salvatorul nostru Isus Hristos pentru noi? Prin învățăturile profeților Săi și prin slujirea Sa personală, Isus ne-a învățat planul salvării. Acest plan cuprinde crearea, scopul vieții, necesitatea opoziției și darul libertății de a alege. El ne-a învățat, de asemenea, poruncile și legămintele față de care trebuie să ne supunem și rânduielile de care trebuie să avem parte pentru a ne duce înapoi la Părinții noștri Cerești.

În Biblie, citim învățătura Sa: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții" (Ioan 8:12). Și, în revelațiile din zilele noastre, citim: „Iată, Eu sunt Isus Hristos… o lumină care nu poate fi ascunsă în întuneric" (Doctrină și legăminte 14:9). Dacă urmăm învățăturile Sale, El ne luminează cărarea în această viață și ne asigură destinul în cea de după.

Deoarece ne iubește, El ne provoacă să ne concentrăm asupra Sa, în loc să ne concentrăm asupra lucrurilor acestei lumi muritoare. În măreața Sa cuvântare despre pâinea vieții, Isus a propovăduit că noi nu trebuie să fim printre cei care sunt cei mai atrași de lucrurile lumii – lucrurile care susțin viața pe pământ, dar care nu oferă nicio hrănire către viața eternă.[5] Isus ne-a invitat din nou și din nou și din nou: „[Veniți] după Mine"[6].

IV.

În cele din urmă, Cartea lui Mormon ne învață că, în cadrul ispășirii Sale, Isus Hristos „[a răbdat] dureri

Brazilia

și suferințe și ispite de toate felurile: și aceasta pentru ca să fie împlinit cuvântul, acela care spune că El va lua asupra Lui durerile și bolile poporului Său" (Alma 7:11).

De ce a suferit Salvatorul nostru aceste încercări „de toate felurile" ale vieții muritoare? Alma a explicat: „Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții care leagă poporul Său; și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute [ceea ce înseamnă să-i aline] pe oameni după infirmitățile lor" (Alma 7:12).

Salvatorul nostru simte și cunoaște ispitele noastre, greutățile noastre, durerile noastre și suferințele noastre, căci El, de bunăvoie, le-a trăit pe toate ca parte a ispășirii Sale. Alte scripturi afirmă aceasta. În Noul Testament se declară: „Prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți" (Evrei 2:18). Isaia propovăduiește: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine… Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor" (Isaia 41:10). Cei care suferă de orice fel de infirmități în viața muritoare trebuie să-și aducă aminte că Salvatorul nostru a avut parte, de asemenea, de acel gen de durere și că, prin ispășirea Sa, El ne oferă, fiecăruia în parte, tăria de a o suporta.

Profetul Joseph Smith a rezumat toate acestea în al treilea articol de credință al nostru: „Noi credem că, prin ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei".

„Ce a făcut Isus Hristos pentru mine?", a întrebat acea soră. În cadrul planului Tatălui nostru Ceresc, El „a creat cerurile și pământul" (Doctrină și legăminte 14:9) pentru ca fiecare dintre noi să poată trăi experiența vieții muritoare necesară pentru a ne căuta destinul divin. Ca parte a planului Tatălui, învierea lui Isus Hristos a biruit moartea pentru a ne asigura fiecăruia nemurirea. Sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos ne oferă fiecăruia ocazia să ne pocăim de păcatele noastre și să ne întoarcem curați în căminul nostru ceresc. Poruncile și legămintele Sale ne arată calea, iar preoția Sa oferă autoritatea de a înfăptui rânduielile care sunt esențiale pentru a atinge acel destin. Și, Salvatorul nostru a trăit, de bunăvoie, toate durerile și infirmitățile vieții muritoare, pentru ca El să știe cum să ne întărească în suferințele noastre.

Isus Hristos a făcut toate acestea deoarece El îi iubește pe toți copiii lui Dumnezeu. Dragostea este motivația pentru toate acestea și așa a fost încă de la început. Dumnezeu ne-a spus, în revelații din zilele noastre, că „El a făcut… parte bărbătească și parte femeiască, după chipul… Lui… și le-a dat lor porunci ca să-L iubească și să-L slujească pe El" (Doctrină și legăminte 20:18-19).

Eu depun mărturie despre toate acestea și mă rog ca noi, toți, să ne aducem aminte ce a făcut Salvatorul nostru pentru fiecare dintre noi și ca noi să-L iubim și să-I slujim, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți, de exemplu, 1 Corinteni 15:19-22; Helaman 14:17; Mormon 9:13.
2. Vedeți Alma 41.
3. „Măreață e a Ta înțelepciune", *Imnuri*, nr. 119, strofa 2.
4. „Eu mă minunez", *Imnuri*, nr. 117, strofa 2.
5. Vedeți Ioan 6:58.
6. Vedeți Topical Guide, „Follow".

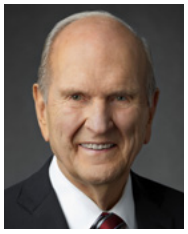

Președintele Russell M. Nelson
președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Ce învățăm și nu vom uita niciodată

Dacă vă gândiți cu pioșenie la viața dumneavoastră, cred că veți vedea multe modalități în care Domnul v-a îndrumat în această perioadă dificilă.

Dragii mei frați, am așteptat cu nerăbdare această adunare online cu dumneavoastră. Ultima oară când am desfășurat o sesiune a preoției în cadrul conferinței generale a fost în luna aprilie a anului 2019. S-au întâmplat multe în ultimii doi ani! Unii dintre dumneavoastră ați pierdut persoane dragi. Alții ați pierdut locuri de muncă, surse de venit sau sănătatea. Iar alții au pierdut sentimentul de pace sau speranță în ceea ce privește viitorul. Inima mea este alături de fiecare dintre dumneavoastră care a avut astfel de pierderi sau altele. Mă rog, în mod constant, ca Domnul să vă aline. Pe măsură ce continuați să Îl lăsați pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața dumneavoastră, știu că El este la fel de optimist cu privire la viitorul dumneavoastră cum a fost mereu.

Statele Unite

În mijlocul *pierderilor* pe care le-am suferit, sunt, de asemenea, câteva lucruri pe care le-am *dobândit*. Unii au dobândit o credință mai profundă în Tatăl nostru Ceresc și în Fiul Său, Isus Hristos. Mulți au descoperit o perspectivă nouă cu privire la viață – chiar o perspectivă eternă. Este posibil să fi descoperit că aveți relații mai puternice cu cei dragi și cu Domnul. Sper că ați descoperit o capacitate sporită de *a-L asculta* și de a primi revelație personală. Încercările grele oferă deseori ocazii de a progresa care nu ar fi apărut în niciun alt fel.

Gândiți-vă la ultimii doi ani. Cum ați progresat? Ce ați învățat? Inițial v-ați putea dori să vă întoarceți în anul 2019 și să rămâneți acolo! Dar, dacă vă gândiți cu pioșenie la viața dumneavoastră, cred că veți vedea multe modalități în care Domnul v-a îndrumat în această perioadă dificilă, ajutându-vă să deveniți oameni mai devotați, mai convertiți – adevărați oameni ai lui Dumnezeu.

Știu că Domnul are planuri mărețe și minunate pentru noi – individual și colectiv. Cu răbdare și compasiune, El spune:

„Voi sunteți copii mici și voi nu ați înțeles încă ce mari sunt binecuvântările pe care Tatăl… le-a pregătit pentru voi;

Și voi nu puteți suporta toate lucrurile acum; totuși, îndrăzniți, pentru că Eu vă voi conduce”[1].

Dragii mei frați, depun mărturie că El, într-adevăr, ne-a condus și ne *conduce* pe măsură ce căutăm să-L ascultăm. El dorește să progresăm și să învățăm chiar prin – poate *în special* prin – adversități.

Adversitatea este un mare învățător. Ce ați învățat *dumneavoastră* în

ultimii doi ani, de care doriți să vă aduceți aminte mereu? Răspunsurile dumneavoastră vor fi unice pentru situația dumneavoastră, dar permiteți-mi să sugerez patru lecții pe care sper că le-am învățat cu toții și că nu le vom uita niciodată.

Lecția 1: Căminul este centrul credinței și al preaslăvirii

Deseori, când Domnul ne avertizează cu privire la pericolele din ultimele zile, El ne și sfătuiește: „Stați în locuri sfinte și nu vă clintiți”[2]. Aceste „locuri sfinte” includ, cu siguranță, templele și casele de întruniri ale Domnului. Dar, pe măsură ce abilitatea noastră de a ne aduna în aceste locuri a fost restricționată în diverse moduri, noi am învățat că unul dintre cele mai sfinte locuri de pe pământ este căminul – da, chiar căminul *dumneavoastră*.

Frați, dumneavoastră dețineți preoția lui Dumnezeu. „Drepturile preoției sunt legate inseparabil de puterile cerului.”[3] Dumneavoastră și membrii familiei dumneavoastră ați primit rânduieli ale preoției. „Puterea divinității se manifestă în rânduielile [preoției].”[4] Acea putere vă este disponibilă dumneavoastră și familiei dumneavoastră *în propriul cămin* pe măsură ce țineți legămintele pe care le-ați făcut.[5]

În urmă cu 185 de ani, chiar în această zi, în data de 3 aprilie 1836, Ilie a restaurat cheile preoției care permit ca familiile noastre să fie pecetluite pentru totdeauna. De aceea ați avut un sentiment atât de bun când ați administrat împărtășania în căminul dumneavoastră. În ce mod credeți că i-a influențat pe membrii familiei dumneavoastră să vă vadă pe dumneavoastră, tatăl, bunicul, soțul, fiul sau fratele lor, administrând această

Africa de Sud

rânduială sfântă? Ce veți face pentru a păstra acel sentiment sacru în familia dumneavoastră?

Poate simțiți că mai aveți de lucru pentru a face, cu adevărat, din căminul dumneavoastră un sanctuar al credinței. Dacă este așa, vă rog s-o faceți! Dacă sunteți căsătorit, sfătuiți-vă cu soția dumneavoastră ca parteneră a dumneavoastră egală în această lucrare esențială. Există puține preocupări mai importante decât aceasta. De acum și până va veni Domnul din nou, căminele noastre, ale tuturor, trebuie să fie locuri de liniște și siguranță.[6]

Atitudinile și faptele care invită Spiritul vor duce la mai multă sfințenie în căminul dumneavoastră. La fel de sigur este faptul că *sfințenia va dispărea* dacă există ceva în comportamentul sau mediul dumneavoastră care ofensează Spiritul Sfânt, căci, atunci, „cerurile se retrag”[7].

V-ați întrebat vreodată de ce dorește Domnul ca noi să facem din căminele noastre centrul învățării Evangheliei și trăirii conform Evangheliei? Nu este doar pentru a ne pregăti pentru o pandemie și a ne ajuta în timpul uneia. Restricțiile actuale privind adunările vor înceta în cele din urmă. Cu toate acestea, dedicarea dumneavoastră de a face din propriul cămin sanctuarul dumneavoastră *primar* al credinței nu trebuie să se termine *niciodată*. Pe măsură ce credința și sfințenia se diminuează în această lume decăzută, nevoia dumneavoastră de locuri sfinte va crește. Vă îndemn să continuați să faceți din căminele dumneavoastră un loc, cu adevărat, sfânt „și *să nu vă clintiți*”[8] din urmărirea acestui obiectiv esențial.

Lecția 2: Avem nevoie unii de alții

Dumnezeu dorește să conlucrăm și să ne ajutăm unii pe alții. De aceea El ne trimite pe pământ în cadrul familiilor și ne organizează în episcopii și țăruși. De aceea El ne cere să slujim și să ne ajutăm unii pe alții. De aceea El ne cere să trăim *în* lume, dar să nu fim *ai* lumii.[9] Putem realiza mult mai multe împreună decât singuri.[10] Planul fericirii întocmit de Dumnezeu ar fi zădărnicit dacă prețioșii Săi copii ar rămâne izolați unii de alții.

Pandemia recentă a fost unică prin aceea că a influențat toți oamenii din lume practic în același timp. Deși unii au suferit mai mult decât alții, noi, toți, am fost încercați într-un fel. Din această cauză, încercarea noastră comună are potențialul de a ajuta la unirea copiilor lui Dumnezeu așa cum nu s-a mai întâmplat niciodată. Așadar, întreb, v-a apropiat această încercare comună mai mult de cei

din jur – de fraţii şi surorile dumneavoastră de peste stradă şi de cei din întreaga lume?

În această privinţă, cele două mari porunci ne pot îndruma: prima, să-L iubim pe Dumnezeu şi, a doua, să ne iubim aproapele.[11] Ne arătăm dragostea slujind.

Dacă ştiţi pe cineva care este singur, ajutaţi-l – chiar dacă şi dumneavoastră vă simţiţi singuri. Nu trebuie să aveţi un motiv, un mesaj sau o treabă de rezolvat. Pur şi simplu, salutaţi şi arătaţi-vă dragostea. Mijloacele tehnice vă pot ajuta. Fie că suntem în pandemie sau nu, fiecare copil preţios al lui Dumnezeu trebuie să ştie că nu este singur!

Lecţia 3: Cvorumul dumneavoastră al preoţiei este menit să fie mai mult decât doar o adunare

În timpul pandemiei, pentru o perioadă, adunările de duminica ale cvorumului au fost anulate. Unele cvorumuri se pot întâlni acum în mediul online. Cu toate acestea, lucrarea pe care Domnul a dat-o cvorumurilor preoţiei nu a fost niciodată menită să fie restrânsă la o adunare. Adunările sunt doar o mică parte din ceea ce este menit un cvorum să fie şi ceea ce poate să facă.

Fraţii mei din cadrul Preoţiei aaronice şi cvorumurilor vârstnicilor, lărgiţi-vă viziunea cu privire la motivele pentru care avem cvorumuri. Cum doreşte Domnul să folosiţi cvorumul dumneavoastră pentru a realiza lucrarea Sa – acum? Căutaţi revelaţie de la Domnul. Fiţi umili! Cereţi! Ascultaţi! Dacă aţi fost chemaţi să conduceţi, sfătuiţi-vă atât în cadrul preşedinţiei, cât şi cu membrii cvorumului. Indiferent care vă este oficiul preoţiei sau chemarea, lăsaţi-L pe Dumnezeu să aibă întâietate în dedicarea dumneavoastră în calitate de membru al cvorumului şi în slujirea dumneavoastră. Simţiţi cu bucurie neprihănirea pe care o veţi aduce pe măsură ce sunteţi „[angajaţi] cu sârguinţă într-o cauză bună”[12]. Cvorumurile au ocazia unică de a accelera adunarea lui Israel de ambele părţi ale vălului.

Lecţia 4: Îl ascultăm mai bine pe Isus Hristos când suntem liniştiţi

Trăim într-o perioadă despre care s-a profeţit cu mult timp în urmă, în care „toate lucrurile vor fi tulburate; şi cu siguranţă, oamenii îşi vor da inimile; pentru că groaza se va abate asupra tuturor oamenilor”[13]. Acest lucru a fost adevărat înainte de pandemie şi va fi adevărat şi după aceasta. Tulburarea din lume va continua să crească. În schimb, glasul Domnului nu este „glasul unui zgomot tumultuos, ci… [este] un glas liniştit, de o blândeţe deplină, ca… o şoptire care [pătrunde] chiar până în suflet”[14]. Pentru a auzi acest glas liniştit, şi dumneavoastră trebuie să fiţi liniştiţi![15]

O perioadă, pandemia a dus la anularea unor activităţi care, în mod normal, ne-ar umple viaţa. În curând, este posibil să putem alege să umplem din nou acel timp cu zgomotul şi tulburarea lumii. Sau ne putem folosi timpul să ascultăm glasul Domnului, şoptindu-ne îndrumarea, alinarea şi pacea Sa. Timpul petrecut în linişte este un timp sacru – timp care va înlesni primirea revelaţiei personale şi va insufla pace.

Stabiliţi să aveţi timp să staţi cu dumneavoastră înşivă şi cu cei dragi. Deschideţi-vă inima către Dumnezeu în rugăciune. Faceţi-vă timp să vă cufundaţi în scripturi şi să preaslăviţi în templu.

Dragii mei fraţi, sunt multe lucruri pe care Domnul doreşte ca noi să le învăţăm din experienţele noastre din timpul acestei pandemii. Am enumerat doar patru. Vă invit să vă faceţi propria listă, să o analizaţi cu grijă şi să o împărtăşiţi celor pe care îi iubiţi.

Viitorul este strălucitor pentru poporul lui Dumnezeu care face şi ţine legăminte.[16] Domnul îi va chema din ce în ce mai mult pe slujitorii Săi care deţin, în mod demn, preoţia să binecuvânteze, să aline şi să întărească omenirea şi să ajute la pregătirea lumii şi a oamenilor pentru a Doua Sa Venire. Este spre binele fiecăruia dintre noi să fim la înălţimea rânduirii sacre pe care am primit-o. Putem face aceasta! Depun mărturie astfel, exprimându-mi dragostea faţă de fiecare dintre dumneavoastră, dragii mei fraţi, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină şi legăminte 78:17-18.
2. Doctrină şi legăminte 87:8; vedeţi, de asemenea, Matei 24:15; Doctrină şi legăminte 45:31-33; 101:21-22.
3. Doctrină şi legăminte 121:36.
4. Doctrină şi legăminte 84:20.
5. Vedeţi Ioan 4:20-23; Alma 32:9-16.
6. Vedeţi Alma 50:4.
7. Doctrină şi legăminte 121:37.
8. Doctrină şi legăminte 87:8; subliniere adăugată.
9. Vedeţi Ioan 17:15-16.
10. De exemplu, în anul 2020, Biserica a făcut donaţii pentru a sprijini peste 1.000 de proiecte pentru asistenţă în privinţa COVID-19 în întreaga lume. Aceste proiecte au fost mult mai eficiente datorită faptului că am făcut parteneriate cu organizaţii umanitare, inclusiv cu Convoy of Hope, Feeding America, Partnership with Native Americans, Salvation Army, United Way şi World Food Programme (vedeţi „2020 Year in Review”, Newsroom, 21 dec. 2020, newsroom.ChurchofJesusChrist.org). Ajutăm mai mult şi influenţăm mai mult în bine acţionând împreună.
11. Vedeţi Marcu 12:30-31.
12. Vedeţi Doctrină şi legăminte 58:27-28.
13. Doctrină şi legăminte 88:91.
14. Helaman 5:30; vedeţi, de asemenea 1 Împăraţi 19:12; 3 Nefi 11:3.
15. Vedeţi Psalmii 46:10; Doctrină şi legăminte 101:16.
16. Vedeţi Doctrină şi legăminte 82:14.

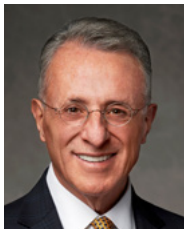

Vârstnicul Ulisses Soares
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Isus Hristos: Îngrijitorul sufletului nostru

Pe măsură ce ne pocăim, în mod sincer, de păcatele noastre, permitem sacrificiului ispășitor al lui Hristos să devină pe deplin eficient în viața noastră.

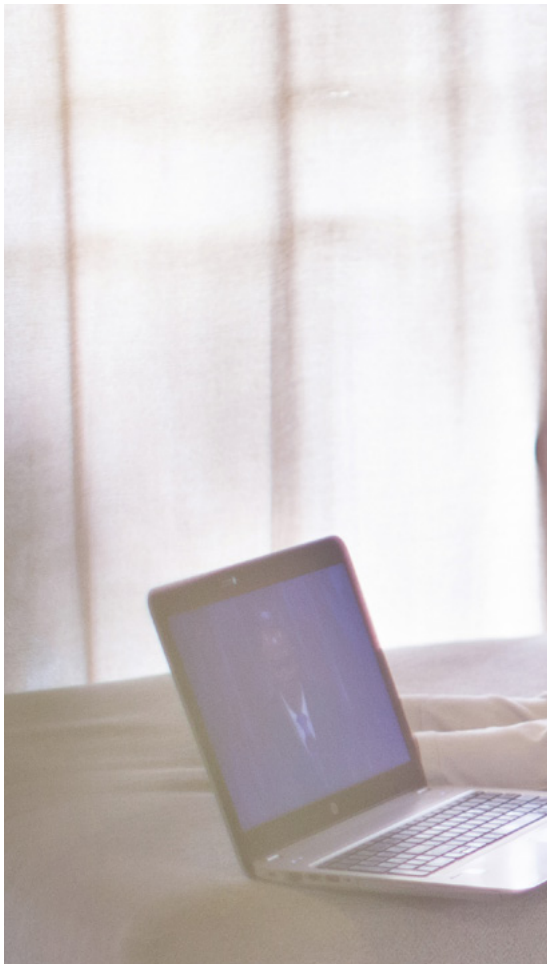

Africa de Sud

Dragii mei, frați și surori, în această dimineață strălucitoare de Paște, inima mi se bucură în timp ce-mi aduc aminte gestul cel mai minunat, cel mai maiestuos, nemărginit făcut vreodată în toată istoria omenirii – sacrificiul ispășitor al Domnului nostru, Isus Hristos. Remarcabilele cuvinte ale profetului Isaia scot în evidență măreția și altruismul pogorârii de bunăvoie și sacrificiului Salvatorului în folosul tuturor copiilor lui Dumnezeu:

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit.

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți”[1].

Luând asupra Sa, în mod voluntar, păcatele întregii omeniri, fiind pironit, fără milă, pe cruce și învingând moartea în cea de-a treia zi[2], Isus a oferit un sens mai sacru rânduielii privind Paștele care a fost dată lui Israel în vremurile din vechime.[3] Ca împlinire a profeției, El a oferit trupul Său și Propriul sânge prețios ca jertfă mare și finală[4], validând simbolurile tradiționale folosite pentru sărbătorirea Paștelui Domnului[5]. Făcând astfel, Hristos a avut parte de suferință fizică și spirituală care sunt incomprehensibile pentru mintea omenească. Salvatorul Însuși a spus:

„Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți…

Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit – și aș fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar și apoi să dau înapoi –

Cu toate acestea, slavă Tatălui, am băut și am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor”[6].

Hristos a împlinit, cu noblețe, voia Tatălui[7] prin sacrificiul Său infinit și plin de milă. El a biruit înțepătura morții fizice și a celei spirituale[8], care au pătruns în lume prin intermediul căderii[9], oferindu-ne glorioasa posibilitate a salvării eterne[10].

Isus a fost singura Ființă capabilă să ofere această jertfă eternă și perfectă pentru noi toți.[11] El a fost ales și prerânduit în cadrul Marelui Consiliu din Cer, chiar înainte ca lumea să fi fost formată.[12] Mai mult, fiind născut de o mamă muritoare, El a moștenit moartea fizică, dar de la Dumnezeu, fiind Singurul Fiu Născut al Tatălui, El a moștenit puterea de a-Și da viața și, apoi, de a o lua înapoi.[13] De asemenea, Hristos a trăit o viață perfectă care a fost fără cusur și, prin urmare, a fost scutit de cerințele dreptății divine.[14] În anumite ocazii, profetul Joseph Smith a propovăduit:

„Salvarea nu ar fi putut veni în lume fără mijlocirea lui Isus Hristos.

Dumnezeu… a pregătit o jertfă prin darul Propriului Său Fiu, care avea să fie trimis la vremea cuvenită, pentru… a deschide o ușă prin care omul putea intra în prezența Domnului”[15].

Deși, prin sacrificiul Său, Salvatorul a îndepărtat, fără condiții, efectele morții fizice[16], El nu a eliminat

responsabilitatea noastră personală de a ne pocăi pentru păcatele pe care le comitem[17]. De fapt, El ne-a invitat, cu dragoste, să ne împăcăm cu Tatăl nostru Etern. Prin Isus Hristos și sacrificiul Său ispășitor, putem avea parte de o mare schimbare, în minte și inimă, care va aduce cu sine o atitudine nouă, atât față de Dumnezeu, cât și față de viață în general.[18] Când ne pocăim, în mod sincer, de păcatele noastre și ne întoarcem inima și voința către Dumnezeu și poruncile Sale, putem să primim iertarea Sa și să simțim mai din abundență influența Spiritului Său Sfânt. Datorită milei, evităm să trebuiască să avem parte de profunzimea suferinței îndurate de Salvator.[19]

Darul pocăinței este o exprimare a bunătății lui Dumnezeu față de copiii Săi și o demonstrare a puterii Sale incomparabile de a ne ajuta să biruim păcatele pe care le comitem. Este, de asemenea, o dovadă a răbdării îndelungate pe care Tatăl nostru Etern o are cu slăbiciunile și defectele noastre din viața muritoare. Președintele Russell M. Nelson, preaiubitul nostru profet, a făcut referire la acest dar ca fiind „cheia fericirii și a conștiinței împăcate”[20].

Dragii mei prieteni, vă depun mărturie că, pe măsură ce ne pocăim, în mod sincer, de păcatele noastre[21], permitem sacrificiului ispășitor al lui Hristos să devină pe deplin eficient în viața noastră[22]. Vom fi liberi de robia păcatului, vom găsi bucurie în călătoria noastră prin viața muritoare și vom deveni eligibili să primim salvarea eternă, care a fost pregătită de la întemeierea lumii pentru toți cei care cred în Isus Hristos și vin la El.[23]

Pe lângă faptul de a ne asigura darul măreț reprezentat de salvare, Salvatorul ne oferă alinare și mângâiere când ne confruntăm cu necazurile, ispitele și slăbiciunile noastre din viața muritoare, inclusiv cu circumstanțele de care am avut parte recent în actuala pandemie. Vă pot asigura că Hristos este întotdeauna conștient de adversitățile de care avem parte în viața muritoare. El înțelege toată amărăciunea, agonia și durerea fizică, precum și încercările emoționale și spirituale de care avem parte. Inima Salvatorului este plină de milă și El este mereu gata să ne ajute. Acest lucru este posibil deoarece El personal a trăit și a luat asupra Sa, în trup, durerea slăbiciunii și infirmităților noastre.[24]

Cu smerenia și umilința inimii, El a coborât sub toate lucrurile și a acceptat să fie disprețuit, respins și umilit de oameni, fiind străpuns pentru încălcările și ticăloșiile noastre. El a suferit aceste lucruri pentru toți,

luând asupra Sa toate păcatele lumii[25], devenind, astfel, îngrijitorul nostru spiritual suprem.

Pe măsură ce ne apropiem de El, lăsându-ne din punct de vedere spiritual în grija Sa, vom putea să luăm jugul Său asupra noastră, care este bun, și povara Sa, care este ușoară, găsind astfel alinarea și odihna promise. Mai mult, vom primi tăria de care noi, toți, avem nevoie pentru a birui greutățile, slăbiciunile și tristețile vieții, care sunt nespus de greu de îndurat fără ajutorul Său și puterea Sa vindecătoare.[26] Scripturile ne învață: „Încredințează-ți [povara] în mâna Domnului, și El te va sprijini”[27]. „Și atunci, să dea Dumnezeu ca greutățile [noastre] să fie ușoare prin bucuria Fiului Său.”[28]

Aproape de sfârșitul anului trecut, am aflat despre decesul unui cuplu drag, Mario și Regina Emerick, care I-au fost foarte credincioși Domnului și au murit la patru zile unul după celălalt, din cauza unor complicații provocate de COVID-19.

Unul dintre fiii lor, care slujește în prezent în calitate de episcop în Brazilia, mi-a relatat următoarele: „A fost atât de greu să-mi văd părinții plecând din această lume în condițiile acelea, dar am putut să simt clar mâna Domnului în viața mea în mijlocul acelei tragedii, deoarece am primit tărie și pace care mi-au depășit înțelegerea. Prin credința mea în Isus Hristos și în ispășirea Sa, am primit ajutor divin pentru a-mi întări și alina membrii familiei și pe toți cei care ne-au ajutat în timpul acestei experiențe grele. Chiar dacă miracolul la care a sperat toată lumea nu s-a produs, eu, personal, sunt martor al multor alte miracole care au avut loc în viața mea și în cea a membrilor familiei mele. Am simțit o pace inexplicabilă care a pătruns în

Brazilia

adâncurile inimii, dându-mi speranță și încredere în dragostea pe care Salvatorul o are pentru mine și în planul fericirii întocmit de Dumnezeu pentru copiii Săi. Am învățat că, în zilele cele mai pline de mâhnire, brațele pline de dragoste ale Salvatorului sunt mereu întinse când Îl căutăm cu toată inima, puterea, mintea și tăria noastră”.

Dragii mei, frați și surori, în această duminică de Paște, îmi depun mărturia solemnă că Isus S-a ridicat din morți și că El trăiește. Vă depun mărturie că, prin El și prin ispășirea Sa infinită, Salvatorul ne-a oferit calea de a birui moartea, atât fizic, cât și spiritual. Pe lângă aceste mari binecuvântări, El ne oferă, de asemenea, mângâiere și asigurare în momentele grele. Vă asigur că, pe măsură ce ne punem încrederea în Isus Hristos și în sacrificiul Său ispășitor divin, îndurând în credința noastră până la sfârșit, ne vom bucura de promisiunile Preaiubitului nostru Tată Ceresc, care face tot ce-I stă în putere pentru a ne ajuta să ne întoarcem, într-o bună zi, în prezența Sa. Aceasta este lucrarea Sa și slava Sa![29] Vă depun mărturie că Isus este Hristosul, Mântuitorul lumii, Mesia cel promis, învierea și viața.[30] Și vă împărtășesc aceste adevăruri în numele Său sfânt, al Singurului Fiu Născut al Tatălui, Domnul nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 53:4-5.
2. Vedeți Isaia 53:7; 1 Nefi 11:21, 33; 13:40; Mosia 14:7.
3. Vedeți Exodul 12-13, mai ales Exodul 12:21, 43.
4. Vedeți Alma 34:14.
5. Componentele Paștelui care indicau către ispășirea lui Isus Hristos includeau un miel pentru jertfire (vedeți Exodul 12:3, 5, 21), mâncatul de azime cu verdețuri amare (vedeți Exodul 12:8, 15; Leviticul 23:6; Numeri 9:11), sângele mielului jertfit care era uns pe stâlpii ușii caselor (vedeți Exodul 12:7, 13, 22-23) și mâncatul acestuia în grabă (vedeți Exodul 12:11).
6. Doctrină și legăminte 19:16, 18-19.
7. Vedeți Ioan 6:38-40; 3 Nefi 27:13-15.
8. Vedeți 1 Corinteni 15:55-56; 2 Nefi 9:6-24; Mosia 16:7-8; Alma 22:14.
9. Vedeți 2 Nefi 2:22; Moise 6:48.
10. Vedeți Alma 11:40; Doctrină și legăminte 76:41-42.
11. Vedeți Evrei 5:9; Alma 34:9-10.
12. Vedeți Eter 3:14; Moise 4:1-2; Avraam 3:27.
13. Vedeți Ioan 10:17-18.
14. Vedeți 1 Petru 1:19; 2 Nefi 2:7; Mosia 15:2-5; vedeți, de asemenea, Ghid pentru scripturi, „Dreptate”, scriptures.ChurchofJesusChrist.org.
15. *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 50.
16. Vedeți Mosia 15:8, 20; Alma 11:42-44; 40:23.
17. Vedeți Ioan 3:16; Faptele apostolilor 17:30; Mosia 2:41; Alma 42:6-9; 3 Nefi 11:31-40; Doctrină și legăminte 29:40-42; 133:16.
18. Vedeți Alma 5:13; vedeți, de asemenea, Ghid pentru scripturi, „Pocăință, (A) se pocăi”, scriptures.ChurchofJesusChrist.org.
19. Vedeți Alma 36:17-20; Doctrină și legăminte 19:4, 15-18.
20. Russell M. Nelson, „Putem să facem mai bine și să fim mai buni”, *Liahona*, mai 2019; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 9:23, Mosia 4:6.
21. Vedeți 2 Nefi 10:24; Mosia 5:1-2.
22. Vedeți Mosia 26:29; 3 Nefi 9:20, 22; Moroni 6:8.
23. Vedeți Mosia 2:41; Doctrină și legăminte 66:12; 75:5; 93:1.
24. Vedeți Evrei 2:18; 4:15; Alma 7:11-13; Doctrină și legăminte 62:1.
25. Vedeți Isaia 53:3-5; Alma 7:11-13; Doctrină și legăminte 88:6.
26. Vedeți Matei 11:28-30; 2 Nefi 25:23; vedeți, de asemenea, Eter 12:27.
27. Psalmul 55:22.
28. Alma 33:23.
29. Vedeți Moise 1:39.
30. Vedeți Ioan 11:25.

Reyna I. Aburto
a doua consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Mormântul nu câștigă nicio victorie

Prin ispășirea mântuitoare și învierea glorioasă a lui Isus Hristos, inimile frânte pot fi vindecate, agonia poate deveni pace, iar neliniștea poate deveni speranță.

În această duminică glorioasă de Paște, copiii noștri cântă cu bucurie: „Într-o primăvară, Isus S-a trezit. El mormântul a părăsit și moartea a zdrobit”[1].

Suntem recunoscători pentru cunoașterea pe care o avem despre învierea lui Isus Hristos. Și totuși, la un moment dat în viața noastră, ne vom fi simțit cu inima frântă din cauza pierderii cuiva pe care-l iubim mult. Din cauza actualei pandemii mondiale, mulți dintre noi am pierdut pe cineva drag – fie membri ai familiei, fie prieteni.[2] Ne rugăm pentru cei care jelesc din cauza unei asemenea pierderi.

Președintele Russell M. Nelson a spus:

„Indiferent de vârstă, îi jelim pe cei iubiți și pierduți. Jelirea este una dintre cele mai profunde exprimări ale dragostei pure…

Mai mult, nu putem aprecia pe deplin reuniunile pline de bucurie de mai târziu fără despărțirile pline de lacrimi de acum. Singurul mod de a scoate întristarea din moarte este să scoatem dragostea din viață”[3].

Ne putem imagina cum s-au simțit prietenii lui Isus, care L-au urmat și I-au slujit[4], când au fost martori la moartea Sa.[5] Știm că „plângeau și se tânguiau”[6]. În ziua răstignirii, neștiind ce urma să se întâmple duminica,

Panama

trebuie să se fi simțit copleșiți de neliniște, întrebându-se cum aveau să continue fără Domnul lor. Cu toate acestea, au continuat să-I slujească și în moarte.

Iosif din Arimatea l-a implorat pe Pilat să-i dea trupul lui Isus. El a dat jos trupul de pe cruce, l-a înfășurat în pânză fină de in, l-a așezat în mormântul său nou și a rostogolit o piatră foarte mare la ușa mormântului.[7]

Nicodim a adus smirnă și aloe. L-a ajutat pe Iosif să ducă trupul și să-l înfășoare în pânză cu miresmele.[8]

Maria Magdalena și alte femei i-au urmat pe Iosif și pe Nicodim, s-au uitat unde au așezat trupul lui Isus și au pregătit miresme dulci și miruri, ca să ungă trupul Său.[9] Conform legilor stricte ale acelei zile, ele au așteptat cu pregătirea și ungerea suplimentară a trupului, deoarece sâmbăta era ziua de sabat.[10] Apoi, în zorii zilei de duminică, s-au dus la mormânt. După ce și-au dat seama că trupul Salvatorului nu era acolo, s-au dus să le spună ucenicilor care erau apostolii lui Isus. Apostolii au venit cu ele la mormânt și au văzut că era gol. Până la urmă, toți, cu excepția Mariei Magdalena, au plecat, întrebându-se ce se întâmplase cu trupul Salvatorului.[11]

Maria Magdalena a rămas la mormânt, singură. Cu doar câteva zile în urmă, văzuse moartea tragică a prietenului și Învățătorului ei. Acum, mormântul Lui era gol și ea nu știa unde era El. S-a simțit copleșită și a plâns. În acel moment, Salvatorul înviat a venit la ea și a întrebat-o de ce plângea și pe cine căuta. Crezând că îi vorbea grădinarul, l-a rugat ca, dacă el era cel care luase trupul Domnului ei, să-i spună unde era ca ea să-l poată lua.[12]

Îmi imaginez că Domnul, poate, i-a permis Mariei Magdalena să jelească și să-și exprime durerea.[13] Apoi, El i-a

spus pe nume, iar ea s-a întors către El și L-a recunoscut. L-a văzut pe Hristosul înviat și a fost martoră la glorioasa Sa înviere.[14]

Asemenea dumneavoastră, pot să-mi dau seama, într-o oarecare măsură, de agonia simțită de Maria Magdalena și prietenii ei în timp ce jeleau moartea Domnului lor. Când aveam nouă ani, mi-am pierdut fratele mai mare într-un cutremur devastator. Deoarece s-a întâmplat pe neașteptate, mi-a luat ceva timp să conștientizez realitatea celor întâmplate. Inima mea a fost frântă de întristare și obișnuiam să mă întreb: „Ce s-a întâmplat cu fratele meu? Unde este? Unde s-a dus? Îl voi revedea vreodată?".

Pe atunci, încă nu știam de planul salvării întocmit de Dumnezeu și doream să știu de unde venim, care este scopul vieții și ce se întâmplă cu noi după ce murim. Nu avem noi, toți, aceste dorințe arzătoare când pierdem pe cineva drag sau când trecem prin greutăți în viață?

După câțiva ani, am început să mă gândesc la fratele meu într-un anumit fel. Mi-l închipuiam cum bate la ușa noastră. Deschideam ușa, el stătea acolo și îmi spunea: „Nu am murit. Trăiesc. Nu am putut să vin la tine, dar acum voi rămâne cu tine și nu voi mai pleca niciodată". Acea închipuire, aproape ca un vis, m-a ajutat să fac față durerii pe care am simțit-o din cauza pierderii lui. Gândul că el avea să fie cu mine mi-a venit în minte din nou și din nou. Câteodată chiar mă uitam fix la ușă, sperând că urma să bată și aveam să-l văd din nou.

După aproximativ 40 de ani, în timpul Paștelui, meditam asupra învierii lui Isus Hristos și am început să mă gândesc la fratele meu. În acel moment, am înțeles. Mi-am adus aminte cum mi-l închipuiam venind să mă vadă.

În acea zi, mi-am dat seama că Spiritul mă alinase în timpul unei perioade dificile. Am primit o mărturie că spiritul fratelui meu nu a murit; el trăiește. El încă progresează în existența sa eternă. Acum știu că „fratele [meu] va învia"[15] în acel moment măreț în care, datorită învierii lui Isus Hristos, toți vom fi înviați. Mai mult, El a făcut posibil ca noi toți să fim reuniți ca familii și să avem bucurie eternă în prezența lui Dumnezeu, dacă vom alege să facem legăminte sacre cu El și să le ținem.

Președintele Nelson ne-a învățat: „Moartea este o componentă necesară a existenței noastre eterne. Nimeni nu știe când va veni, dar este esențială pentru marele plan al fericirii întocmit de Dumnezeu. Datorită ispășirii Domnului, învierea, care urmează să aibă loc, este o realitate și viața eternă este o posibilitate pentru întreaga omenire…

Pentru cei dragi lăsați în urmă întristați… mușcătura morții este alinată de credința neclintită în Hristos, de strălucirea perfectă a speranței, de iubirea de Dumnezeu și de toți oamenii și de dorința profundă de a le sluji. Această credință, această speranță, această iubire ne vor pregăti să intrăm în prezența sfântă a lui Dumnezeu și, împreună cu partenerul nostru etern și familia noastră eternă, să trăim alături de El pentru totdeauna"[16].

Depun mărturie că, „dacă Hristos nu s-ar fi ridicat din morți sau n-ar fi rupt legăturile morții pentru ca mormântul să nu obțină nicio victorie și moartea să nu rănească pe nimeni, atunci n-ar fi fost nicio înviere.

Dar învierea este, de aceea mormântul nu câștigă nicio victorie, iar mușcătura morții este înghițită în Hristos.

El este lumina și viața lumii; da, o lumină care este fără de sfârșit, care nu poate fi întunecată niciodată; da, și, de asemenea, o viață care este fără de sfârșit, pentru ca să nu mai fie moarte"[17].

Isus Hristos Însuși a declarat: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi"[18].

Depun mărturie că, prin ispășirea mântuitoare și învierea glorioasă a lui Isus Hristos, inimile frânte pot fi vindecate, agonia poate deveni pace, iar neliniștea poate deveni speranță. El ne poate cuprinde în brațele milei Sale, alinându-ne, dându-ne putere și vindecându-ne pe fiecare. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Într-o primăvară", *Cântece pentru copii*, p. 57.
2. Conform Organizației Mondiale a Sănătății, până acum au murit peste 2,8 milioane de oameni din cauza complicațiilor legate de COVID-19 (vedeți covid19.who.int).
3. Russell M. Nelson, „Doors of Death", *Ensign*, mai 1992, p. 72.
4. Vedeți Matei 27:55; Marcu 15:41; Luca 23:49.
5. Vedeți Matei 27:50-55; Marcu 15:37-41; Luca 23:44-49; Ioan 19:25-30.
6. Marcu 16:10.
7. Vedeți Matei 27:57-60; Marcu 15:43-46; Luca 23:50-53; Ioan 19:38.
8. Vedeți Ioan 19:39-40.
9. Vedeți Matei 27:61; Marcu 15:47; 16:1; Luca 23:55-56; 24:10; Ioan 19:25.
10. Vedeți Luca 23:54, 56; Ioan 19:42.
11. Vedeți Matei 28:1-8; Marcu 16:2-8; Luca 24:1-12; Ioan 20:1-10.
12. Vedeți Ioan 20:11-15.
13. Vedeți „Rob Gardner: Portraying the Savior in Music", 10 apr. 2019, ldsliving.com; Elena Aburto, „Naming Our Grief", 26 dec. 2019, IWillHealThee.blogspot.com; vedeți, de asemenea, Subiecte din Evanghelie, „Grief (Jelire)", topics.ChurchofJesusChrist.org; Subiecte din Evanghelie, „Death, Physical (Moarte fizică)", topics.ChurchofJesusChrist.org; „His Grace (Harul Său)", ChurchofJesusChrist.org/media/collection/his-grace.
14. Vedeți Marcu 16:9-10; Ioan 20:16-18.
15. Ioan 11:23.
16. Russell M. Nelson, „Acum este timpul să vă pregătiți", *Liahona*, mai 2005, p. 18.
17. Mosia 16:7-9.
18. Ioan 11:25.

Vârstnicul S. Mark Palmer
din Cei Șaptezeci

Întristarea noastră se va preface în bucurie

Vă invit pe toți cei care suferiți, pe toți cei care vă întrebați ce se întâmplă după ce murim, să vă puneți credința în Hristos.

Cu câțiva ani în urmă, în timp ce participam la adunări în orașul Salt Lake, am fost salutat de dragul nostru profet, Russell M. Nelson. În felul său specific personal și afectuos, dânsul a întrebat: „Mark, ce mai face mama ta?".

I-am spus că, la începutul acelei săptămâni, fusesem la ea acasă, în Noua Zeelandă, și că, deși înainta în vârstă, era plină de credință și era o inspirație pentru toți cei care o cunoșteau.

Apoi, dânsul a spus: „Te rog să-i transmiți dragostea mea… și să-i spui că aștept cu nerăbdare să o revăd".

Am fost oarecum surprins și am întrebat: „Aveți planificată o călătorie în Noua Zeelandă în viitorul apropiat?".

Cu o sinceritate delicată, dânsul a răspuns: „O, nu, o voi vedea în viața de apoi".

Nu a fost nimic nepotrivit în răspunsul său. A fost un mod de exprimare foarte firesc a unei certitudini. În acel moment particular, neașteptat, am auzit și am simțit mărturia pură a unui profet în viață despre faptul că viața continuă după moarte.

Pe parcursul acestei conferințe, veți auzi apostoli și profeți în viață depunând mărturie despre învierea lui Isus Hristos. „Principiile fundamentale ale religiei noastre sunt incluse în mărturia apostolilor și profeților cu privire la Isus Hristos, că El a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou în a treia zi… toate celelalte lucruri care țin de religia noastră sunt numai anexe ale [acestui adevăr]"[1]. Vă promit că, pe măsură ce ascultați cu intenție adevărată, Spiritul va confirma în mintea și în inima dumneavoastră veridicitatea acestor mărturii.[2]

Apostolii din vechime ai lui Isus au fost schimbați pentru totdeauna după ce El le-a apărut după moartea Sa. Zece dintre ei au văzut cu ochii lor că El înviase. Toma, care nu fusese prezent inițial, a declarat: „Dacă nu voi vedea… nu voi crede"[3]. Ulterior, Isus l-a îndemnat pe Toma: „Nu fi necredincios, ci credincios"[4]. Atunci, Domnul a propovăduit despre rolul vital al credinței: „Ferice de cei ce *nu* au văzut și au crezut"[5].

Domnul înviat le-a dat apostolilor Săi responsabilitatea de a depune mărturie despre El. Asemenea apostolilor noștri în viață astăzi, ei au lăsat în urmă ocupațiile lumești și și-au petrecut restul vieții declarând cu mult curaj că Dumnezeu L-a ridicat pe Acest Isus. Mărturiile lor puternice au făcut ca mii de oameni să accepte invitația de a fi botezați.[6]

Mesajul glorios al dimineții de Paște este elementul central al întregului creștinism. Isus Hristos a înviat din morți și, datorită acestui lucru, și noi vom trăi din nou după ce vom muri. Această cunoaștere oferă sens și scop vieții noastre. Dacă mergem înainte cu credință, vom fi schimbați pentru totdeauna, precum au fost apostolii din vechime. Noi, asemenea lor, vom putea îndura orice greutate cu credință în Isus Hristos. Această credință ne oferă, de asemenea, speranță că va veni o vreme în care „întristarea [noastră] se va preface în bucurie"[7].

Propria mea credință a avut începuturile ei după o perioadă de suferință.

Tatăl meu și mama mea erau fermieri care creșteau oi în Noua Zeelandă.[8] Ei s-au bucurat de viața lor. Ca tineri căsătoriți, au fost binecuvântați cu trei fetițe. Cea mai mică dintre ele se numea Ann. Într-o zi, în timp ce erau în vacanță împreună la un lac, Ann, în vârstă de 17 luni, a dispărut din vedere. După minute de căutări disperate, ea a fost găsită fără viață în apă.

Acest coșmar a provocat o tristețe de nedescris. Ani mai târziu, tata a scris că o parte din râsete au dispărut din viața lor pentru totdeauna. Acest lucru, l-a făcut, de asemenea, să-și dorească să găsească răspunsuri la cele mai importante întrebări ale vieții: Ce se va întâmpla cu prețioasa noastră Ann?, O vom mai revedea?, Cum va mai putea vreodată familia noastră să fie din nou fericită?.

La câțiva ani după această tragedie, doi tineri misionari ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă au venit la ferma noastră. Au început să propovăduiască adevărurile care se găsesc în Cartea lui Mormon și în Biblie. Aceste adevăruri includ asigurarea că Ann trăiește acum în lumea spiritelor. Datorită învierii lui Isus Hristos, și ea va fi înviată. Ei au propovăduit că Biserica lui Isus Hristos a fost restaurată pe pământ, cu un profet în viață și doisprezece apostoli. Și au propovăduit doctrina unică și remarcabilă potrivit căreia familiile pot fi unite pentru totdeauna prin aceeași autoritate a preoției pe care Isus Hristos a dat-o apostolului Său senior, Petru.[9]

Mama a recunoscut imediat adevărul și a primit o mărturie de la Spirit. Totuși, tata s-a zbătut de-a lungul anului următor între îndoieli și îndemnuri spirituale. De asemenea, el ezita să-și schimbe modul de viață. Într-o dimineață, după o noapte nedormită, în timp ce se plimba de colo până colo, s-a întors către mama și a spus: „Voi fi botezat astăzi sau niciodată”.

Mama le-a spus misionarilor ce se întâmplase și ei au recunoscut imediat licărirea credinței în tatăl meu, care, acum, putea fi aprinsă sau stinsă.

Chiar în acea dimineață, familia noastră a călătorit la cea mai apropiată plajă. Fără să ne dăm seama ce se întâmpla, noi, copiii, am avut un picnic pe dunele de nisip, în timp ce vârstnicii Boyd Green și Gary Sheffield i-au condus pe părinții mei în ocean și i-au botezat. Dând dovadă de și mai multă credință, tata, în mod privat, și-a luat angajamentul față de Domnul că, orice s-ar întâmpla, el avea să fie fidel toată viața promisiunilor pe care le-a făcut în acel moment.

Chile

Un an mai târziu, a fost dedicat un templu în Hamilton, Noua Zeelandă. La scurt timp după aceea, familia noastră, alături de cineva care o reprezenta pe Ann, a îngenuncheat în jurul altarului în acea casă sacră a Domnului. Acolo, prin autoritatea preoției, am fost uniți pentru a fi o familie eternă printr-o rânduială simplă și frumoasă. Acest lucru a adus multă pace și bucurie.

Mulți ani mai târziu, tata mi-a spus că, dacă nu ar fi fost moartea tragică a lui Ann, el nu ar fi fost niciodată destul de umil să accepte Evanghelia restaurată. Cu toate acestea, Spiritul Domnului a insuflat speranță că ceea ce propovăduiseră misionarii era adevărat. Credința părinților mei a continuat să crească până ce focul mărturiei lor ardea atât de puternic, încât le îndruma, în liniște și cu umilință, fiecare hotărâre din viață.

Voi fi mereu recunoscător pentru exemplul părinților mei oferit generațiilor viitoare. Este imposibil să știm numărul de vieți schimbate pentru totdeauna datorită faptelor lor de credință ca răspuns la o suferință profundă.

Vă invit pe toți cei care suferiți, pe toți cei care vă luptați cu îndoiala, pe toți cei care vă întrebați ce se întâmplă după ce murim, să vă puneți credința în Hristos. Vă promit că, dacă *doriți* să credeți iar, apoi, *acționați* cu credință și *urmați* șoaptele Spiritului, veți găsi bucurie în această viață și în lumea care va veni.

Cu câtă nerăbdare aștept ziua în care o voi întâlni pe sora mea Ann! Aștept cu nerăbdare o reuniune plină de bucurie cu tatăl meu, care a murit în urmă cu peste 30 de ani. Depun mărturie despre bucuria care se găsește în faptul de a trăi cu credință, *crezând fără să vedem*, dar știind prin puterea Duhului Sfânt că Isus Hristos trăiește. Cu toată inima și sufletul meu, aleg să-L urmez pe Isus Hristos și să urmez Evanghelia Sa restaurată. Acest lucru binecuvântează fiecare aspect al vieții mele. Știu că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul și Mântuitorul nostru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 49.
2. Vedeți Doctrină și legăminte 8:2.
3. Ioan 20:25. „În lumea noastră seculară, a spune «a vedea înseamnă a crede» este un lucru obișnuit. Felul în care acționează Domnul este definit cel mai bine printr-o altă maximă: «A crede înseamnă a vedea». Credința în Domnul este premisa, nu concluzia” (Lance B. Wickman, „But If Not”, *Liahona*, nov. 2002, p. 31).
4. Ioan 20:27.
5. Ioan 20:29; subliniere adăugată.
6. Vedeți Faptele apostolilor 2.
7. Ioan 16:20.
8. Kenneth Molony Palmer și Jill Garlick Palmer.
9. Vedeți Matei 16:19.

Vârstnicul Edward Dube
din Cei Șaptezeci

Să alergăm spre țintă

Nu contează atât de mult prin ce trecem în viață, cât contează ceea ce devenim.

Când citesc din Faptele apostolilor și din epistolele lui Pavel, sunt uimit de modul în care Pavel a fost motivat de dragoste și recunoștință în slujirea, predarea și depunerea mărturiei despre Isus Hristos. Cum poate sluji o astfel de persoană cu atâta dragoste și recunoștință, mai ales având în vedere suferințele sale nespus de mari? Ce l-a motivat pe Pavel să slujească? „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.”[1]

A alerga spre țintă înseamnă a continua, având credință, pe „[calea] strâmtă și îngustă care duce până la viața veșnică” [2] alături de Salvatorul nostru și de Tatăl nostru din Ceruri. Pavel a spus despre suferințele sale că „nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi”[3]. Epistola lui Pavel către filipeni, pe care a scris-o când era închis în temniță, este o scrisoare plină de o bucurie copleșitoare, îmbucurătoare și încurajatoare pentru noi, toți, în special în aceste vremuri grele, pline de incertitudine. Cu toții trebuie să primim curaj de la Pavel: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos”[4].

Portugalia

În timp ce privim la slujirea lui Pavel, suntem inspirați și înălțați de proprii noștri „Paveli” din zilele noastre, care, de asemenea, slujesc, predică și depun mărturie cu dragoste și recunoștință în mijlocul încercărilor cu care ei și cei pe care îi iubesc se confruntă în viața lor. O experiență pe care am trăit-o acum nouă ani m-a ajutat să-mi dau seama de importanța faptului de a alerga spre țintă.

În anul 2012, când mergeam pentru prima dată spre încăperea în care avea loc adunarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume, mă simțeam copleșit și nepotrivit. În mintea mea, auzeam un glas care repeta în mod stăruitor: „Nu ai ce căuta aici! S-a făcut o mare greșeală!”. Tocmai când mă duceam să găsesc un loc unde să mă așez, vârstnicul Jeffrey R. Holland m-a văzut. A venit la mine și mi-a spus: „Edward, mă bucur să te văd aici” și m-a mângâiat ușor pe față. M-am simțit ca un bebeluș! Dragostea și îmbrățișarea dânsului m-au făcut să mă simt binevenit și m-au ajutat să am sentimentul de apartenență, să simt spiritul frăției. A doua zi, l-am observat pe vârstnicul Holland făcând același lucru pe care mi l-a făcut mie în ziua precedentă, mângâind cu căldură fața vârstnicului Dallin H. Oaks, care este de mai mult timp în Cvorumul celor Doisprezece.

În acel moment, am simțit dragostea Domnului prin intermediul acestor oameni pe care îi susținem în calitate de profeți, văzători și revelatori. Vârstnicul Holland, prin modul său amabil și firesc de a fi, m-a ajutat să-mi învingă egocentrismul și sentimentele de nepotrivire. Dânsul m-a ajutat să mă

concentrez asupra lucrării sacre și pline de bucurie la care fusesem chemat – să aduc sufletele la Hristos. Dânsul, asemenea lui Pavel din vechime, m-a ajutat să alerg spre țintă.

Interesant este faptul că Pavel ne îndeamnă să înaintăm, în timp ce ne spune să uităm ceea ce se află în urma noastră – temerile noastre din trecut, ceea ce a fost în centrul atenției noastre în trecut, eșecurile noastre din trecut și tristețea noastră din trecut. El ne invită, la fel ca dragul nostru profet, președintele Russell M. Nelson, la „un mod mai nou și mai sfânt" de a sluji[5]. „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga"[6].

În prima mea cuvântare din cadrul conferinței generale, am împărtășit o experiență despre mama mea care m-a învățat să muncesc pe câmp. „Nu privi niciodată înapoi", a spus ea. „Privește înainte la ce mai avem de făcut."[7]

Spre sfârșitul vieții ei, în timp ce mama se lupta cu cancerul, a locuit alături de mine și Naume. Într-o noapte, am auzit-o plângând în dormitorul ei. Durerea ei era intensă, chiar și după ce luase ultima doză zilnică de morfină cu doar două ore în urmă.

Am intrat în camera ei și am plâns alături de ea. M-am rugat, cu glas tare, să primească o alinare grabnică a durerii ei. Și, apoi, a făcut același lucru pe care îl făcuse cu ani în urmă pe câmp: s-a oprit și mi-a dat o lecție. Nu voi uita niciodată chipul ei în acel moment: fragil, șters, marcat de suferință și plin de durere, privind cu milă la fiul ei îndurerat. Ea a zâmbit printre lacrimi, s-a uitat direct în ochii mei și mi-a spus: „Nu depinde de tine și de nimeni altcineva, dar depinde de Dumnezeu dacă această durere va dispărea sau nu".

M-am ridicat în liniște. Și ea s-a ridicat în liniște, de asemenea. Scena rămâne vie în mintea mea. În acea noapte, prin intermediul mamei mele, Domnul mi-a dat o lecție care va rămâne cu mine pentru totdeauna. În timp ce mama mea și-a exprimat acceptarea față de voia lui Dumnezeu, mi-am amintit motivul pentru care Isus Hristos a suferit în Grădina Ghetsimani și pe crucea de pe Golgota. „Iată, Eu v-am dat vouă Evanghelia Mea; și aceasta este Evanghelia pe care Eu v-am dat-o vouă – cum că Eu am venit pe lume pentru ca să îndeplinesc voința Tatălui Meu, căci Tatăl Meu M-a trimis pe Mine"[8].

Mă gândesc la întrebările pe care dragul nostru profet, președintele Nelson, ni le-a adresat în timpul ultimei conferințe generale. Președintele Nelson a întrebat: „Sunteți *dumneavoastră* dornici să-L lăsați pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața dumneavoastră? Sunteți *dumneavoastră* dornici să-L lăsați pe Dumnezeu să aibă cea mai importantă influență în viața dumneavoastră? Veți permite glasului Său… să aibă întâietate în fața oricărei alte ambiții? Sunteți *dornici* ca voința dumneavoastră să fie înghițită în voința Sa?"[9]. Mama mea ar fi răspuns cu un „da" emoționat, dar ferm, iar alți membri credincioși ai Bisericii din întreaga lume ar răspunde, de asemenea, cu un „da" emoționat, dar ferm. Președinte Nelson, vă mulțumim că ne-ați inspirat și înălțat cu aceste întrebări de inspirație profetică.

Recent, am avut o conversație în Pretoria, Africa de Sud, cu un episcop care și-a îngropat soția și fiica adultă în aceeași zi. Viețile lor au fost curmate de această pandemie de coronavirus. L-am întrebat cum se simte. Răspunsul episcopului Teddy Thabete mi-a întărit hotărârea de a urma cuvintele și sfaturile profeților, văzătorilor și revelatorilor Domnului. Episcopul Thabethe a răspuns că există întotdeauna speranță și mângâiere în a ști că Salvatorul a luat asupra Sa durerile poporului Său, pentru ca El să știe cum să ne ajute.[10] Având o credință profundă, el a depus mărturie: „Sunt recunoscător pentru planul salvării, planul fericirii". Apoi, mi-a adresat o întrebare: „Nu asta a încercat profetul nostru să ne învețe în cadrul acestei ultime conferințe?".

În timp ce încercările din viața muritoare vor veni pentru noi, toți, într-un fel sau altul, să ne concentrăm asupra obiectivului nostru de „[a alerga] spre țintă" care este „premiul chemării cerești a lui Dumnezeu"[11].

Umila mea invitație către noi, toți, este să nu renunțăm niciodată! Suntem chemați „să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus"[12].

Nu contează atât de mult prin ce trecem în viață, cât contează ceea ce devenim. Există bucurie în a alerga spre țintă. Depun mărturie că Cel care le-a biruit pe toate ne va ajuta în timp ce privim în sus spre El. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Filipeni 3:14.
2. 2 Nefi 31:18.
3. Romani 8:18; vedeți, de asemenea, 2 Corinteni 1:3-7.
4. Filipeni 3:8.
5. Russell M. Nelson, „Slujire", *Liahona*, mai 2018, p. 100.
6. Matei 16:25.
7. Edward Dube, „Priviți înainte și credeți", *Liahona*, nov. 2013.
8. 3 Nefi 27:13.
9. Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră", *Liahona*, nov. 2020, p. 94.
10. Vedeți Alma 7:11-12.
11. Filipeni 3:14.
12. Evrei 12:1-2.

Vârstnicul José A. Teixeira
din Președinția celor Șaptezeci

Aduceți-vă aminte calea care vă duce înapoi acasă

Avem exemplul perfect al lui Isus Hristos pe care să-l urmăm, iar călătoria către casa noastră cerească este posibilă doar datorită învățăturilor Sale, vieții Sale și sacrificiului Său ispășitor.

În anul 1946, tânărul cercetător Arthur Hasler urca de-a lungul unui pârâu de munte din apropierea casei sale din copilărie, moment în care a trăit o experiență care a dus la o descoperire importantă despre cum își găsesc peștii calea care-i duce înapoi la pâraiele în care au prins viață.

În timp ce urca pe munte, neajungând încă la cascada sa preferată din copilărie, Hasler și-a adus brusc aminte de ceva la care nu s-a mai gândit de mult. El a spus: „Când o adiere răcoroasă, purtând mireasma mușchilor de copac și a căldărușelor, a străbătut zona stâncoasă, detaliile cascadei și așezarea ei pe munte mi-au apărut brusc în ochii minții”[1].

Aceste mirosuri i-au evocat amintiri din copilărie și i-au adus aminte de casă.

Dacă mirosurile i-au putut declanșa astfel de amintiri, s-a gândit că, probabil, mirosurile ar putea fi la fel de evocatoare pentru somoni, care, după ani de viață în largul oceanului, se întorc la exact același pârâu în care au prins viață pentru a-și depune icrele.

Pe baza acestei experiențe trăite, Hasler, împreună cu alți cercetători, au ajuns să demonstreze că somonii își aduc aminte miresmele care-i ajută să înoate mii de kilometri pentru a-și găsi calea care-i duce înapoi acasă, din mare.

Această relatare m-a făcut să mă gândesc că unul dintre lucrurile cele mai importante pe care le putem face în această viață este de a recunoaște și de a ne aduce aminte cărarea care ne duce înapoi la Tatăl nostru Ceresc și de a persevera, cu credință și bucurie, în această călătorie.

M-am gândit la patru mementouri care, dacă sunt folosite și puse în practică, în mod consecvent, în viața noastră, ne pot trezi sentimente legate de casa noastră cerească.

Primul: ne putem aduce aminte că suntem copiii lui Dumnezeu.

Avem o moștenire divină. Faptul de a ști că suntem copiii lui Dumnezeu și că El dorește ca noi să ne întoarcem în prezența Sa este unul dintre primii pași pe care-i facem în călătoria înapoi către casa noastră cerească.

Aduceți-vă aminte de această moștenire. Faceți-vă timp, cu regularitate, să vă întăriți sistemul imunitar spiritual aducându-vă aminte binecuvântările pe care le-ați primit de la Domnul. Încredeți-vă în îndrumătorii pe care i-ați primit de la El, în loc să vă întoarceți doar către lume pentru a vă evalua valoarea personală și a vă găsi calea.

Recent, am vizitat o persoană dragă după ce ea a fost în spital. Mi-a spus lăcrimând că, în timp ce zăcea pe patul de spital, tot ce și-a dorit a fost ca cineva să-i cânte „Copil al Domnului”. A spus că acel gând i-a dat pacea de care a avut nevoie în acel timp de suferință.

Faptul de a ști cine sunteți schimbă felul în care simțiți și ceea ce faceți.

Faptul de a înțelege cine sunteți cu adevărat vă pregătește mai bine să vă recunoașteți și să vă aduceți aminte calea care vă duce înapoi la casa dumneavoastră cerească, unde vă doriți foarte mult să fiți.

Al doilea: ne putem aduce aminte temelia care ne protejează.

Primim tărie când rămânem neprihăniți, fideli și credincioși Tatălui Ceresc și lui Isus Hristos, chiar și când alții desconsideră în mare măsură poruncile și principiile privind salvarea.[2]

În Cartea lui Mormon, Helaman și-a învățat fiii să-și aducă aminte că trebuiau să-și clădească temelia pe Isus Hristos, pentru a putea avea tăria de a se împotrivi ispitelor dușmanului. Vânturile și furtunile puternice ale lui Satana ne lovesc, dar nu vor avea nicio putere să ne tragă în jos dacă ne punem încrederea în cel mai sigur loc – în Mântuitorul nostru.[3]

Știu, din experiență personală, că, dacă alegem să auzim glasul Său și

Guatemala

să-L urmăm, vom primi ajutorul Său. Vom dobândi o perspectivă mai largă a circumstanțelor noastre și o înțelegere mai profundă a scopului vieții. Vom simți impulsurile spirituale care ne vor îndruma către casa noastră cerească.

Al treilea: ne putem aduce aminte să ne rugăm.

Trăim într-o perioadă în care, cu o simplă atingere sau comandă vocală, putem începe să căutăm răspunsuri despre aproape orice subiect în multitudinea de informații stocate și organizate într-o rețea vastă și complexă de calculatoare.

Pe de altă parte, avem simplitatea invitației de a începe să căutăm răspunsuri din cer. „Roagă-te întotdeauna și Eu voi revărsa Spiritul Meu asupra ta.” Apoi, Domnul promite: „Și mare va fi binecuvântarea ta – da, chiar mai mare decât dacă ai obține comorile pământului”[4].

Dumnezeu este pe deplin conștient de fiecare dintre noi și este gata să ne asculte rugăciunile. Când ne aducem aminte să ne rugăm, găsim dragostea Sa care ne susține, iar cu cât ne rugăm mai mult la Tatăl nostru din Cer în numele lui Hristos, cu atât mai mult Îl aducem pe Salvator în viața noastră și cu atât mai bine vom recunoaște cărarea către casa noastră cerească pe care El a marcat-o.

Al patrulea: ne putem aduce aminte să slujim altora.

Pe măsură ce ne străduim să-L urmăm pe Isus Hristos slujindu-le altora și dând dovadă de bunătate față de ei, facem din lume un loc mai bun.

Acțiunile noastre pot binecuvânta, în mod semnificativ, atât viața celor din jurul nostru, cât și pe a noastră. Slujirea oferită cu dragoste adaugă însemnătate atât vieții celui care o oferă, cât și vieții celui care beneficiază de ea.

Nu subestimați potențialul pe care-l aveți de a-i influența pe alții în bine, atât prin acțiunile dumneavoastră, cât și prin exemplul dumneavoastră.

Slujirea oferită cu dragoste altora ne îndrumă de-a lungul cărării către casa noastră cerească – cărarea devenirii noastre ca Salvatorul.

În anul 1975, ca urmare a unui război civil, Arnaldo și Eugenia Teles Grilo și copiii lor au trebuit să-și lase în urmă casa și tot ce clădiseră de-a lungul a decenii de muncă asiduă. Înapoi în Portugalia, țara lor natală, fratele și sora Teles Grilo s-au confruntat cu provocarea de a o lua de la capăt. Dar, ani mai târziu, după ce s-au alăturat Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, ei au spus: „Am pierdut tot ce aveam, dar a fost un lucru bun, deoarece acest lucru ne-a constrâns să ne gândim la importanța binecuvântărilor eterne”[5].

Ei și-au pierdut casa pământească, dar au găsit calea care-i duce înapoi la casa lor cerească.

Vârstnicul Taniela B. Wakolo
din Cei Șaptezeci

Dumnezeu îi iubește pe copiii Săi

Doresc să împărtășesc trei modalități concrete prin care Tatăl nostru Ceresc Își manifestă dragostea pentru noi, copiii Săi.

Dragi frați și surori, mă bucur alături de voi în Evanghelia lui Isus Hristos. Vă transmit dragostea puternicilor membri din Filipine și vă spun, în numele lor, *Mabuhay*!

În această dimineață de Paște, depun mărturie despre Hristosul cel Viu, că El S-a ridicat din morți și că dragostea Sa față de noi și față de Tatăl nostru din Cer este pură și eternă. Astăzi, doresc să mă concentrez asupra dragostei Tatălui Ceresc și a lui Isus Hristos față de toți, care se manifestă prin ispășirea lui Isus Hristos. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu" (Ioan 3:16).

Când profetul Nefi a fost întrebat de un înger despre cunoașterea sa despre Dumnezeu, Nefi a răspuns simplu: „Eu știu că El îi iubește pe copiii Săi" (vedeți 1 Nefi 11:16-17).

Un verset din Cartea lui Mormon – un alt testament al lui Isus Hristos descrie în mod impresionant dragostea perfectă a Salvatorului: „Și lumea, din cauza nedreptății ei, Îl va judeca pe El ca pe un lucru de nimic… ei Îl biciuiesc… Îl lovesc… Îl scuipă, iar El rabdă, datorită bunătății Sale pline de iubire și a îndelungatei Sale suferințe pentru copiii oamenilor" (1 Nefi 19:9). Dragostea universală a Salvatorului este forța care angrenează tot ceea ce face El. Știm că aceasta este aceeași dragoste pe care Tatăl nostru din Cer o are pentru noi, deoarece Salvatorul ne-a învățat, cu umilință, că El și Tatăl „una [sunt]" (vedeți Ioan 10:30; 17:20-23).

Atunci, cum dezvoltăm aceleași sentimente și cum ne arătăm recunoștința pentru dragostea Lor universală? Salvatorul ne-a învățat folosind această invitație simplă, atotcuprinzătoare: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele" (Ioan 14:15).

Președintele Dallin H. Oaks ne-a învățat: „Dragostea perfectă și universală a lui Dumnezeu este arătată în toate binecuvântările care se găsesc în planul Evangheliei Sale, inclusiv în faptul că binecuvântările Sale cele mai alese sunt rezervate celor care se supun legilor Sale"[1].

Doresc să împărtășesc trei modalități concrete prin care Tatăl nostru Ceresc Își manifestă dragostea pentru noi, copiii Săi.

Toate lucrurile pe care trebuie să le lăsați în urmă pentru a urma cărarea către casa dumneavoastră cerească nu vi se vor mai părea, într-o zi, sacrificii.

Avem exemplul perfect al lui Isus Hristos pe care să-l urmăm, iar călătoria către casa noastră eternă este posibilă doar datorită învățăturilor Sale, vieții Sale și sacrificiului Său ispășitor – inclusiv morții Sale și învierii Sale glorioase.

Vă invit să trăiți bucuria de a vă aduce aminte că suntem copiii lui Dumnezeu și că El a iubit atât de mult lumea, încât El L-a trimis pe Fiul Său[6] să ne arate cărarea. Vă invit să vă aduceți aminte să fiți credincioși, să vă întoarceți viața către Salvator și să vă clădiți temelia pe El. Aduceți-vă aminte să vă rugați în timpul călătoriei dumneavoastră și să slujiți altora de-a lungul căii.

Dragii mei, frați și surori, în această duminică de Paște, depun mărturie că Isus Hristos este Mântuitorul și Salvatorul lumii. El este Cel care ne poate conduce la masa vieții pline de bucurie și care ne poate îndruma în călătoria noastră. Fie ca noi să ne aducem aminte și să-L urmăm acasă! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Arthur Davis Hasler, în Gene E. Likens, „Arthur Davis Hasler: January 5, 1908 - March 23, 2001", în National Academy of Sciences, *Biographical Memoirs*, vol. 82 (2003), p. 174-175.
2. Vedeți *Book of Mormon Student Manual (Cartea lui Mormon – manualul cursantului)* (2009), p. 268-273.
3. Vedeți Helaman 5:6-12.
4. Doctrină și legăminte 19:38.
5. Vedeți Don L. Searle, „Discovering Gospel Riches in Portugal", *Ensign*, oct. 1987, p. 15.
6. Vedeți Ioan 3:16.

Noua Zeelandă

În primul rând, dragostea Sa se manifestă prin relația cu Dumnezeu și cea cu membrii familiei.

Cele mai de preț relații ale noastre sunt cea cu Tatăl și Fiul și cea cu membrii familiei noastre, deoarece legăturile noastre cu ei sunt eterne. Marele plan al fericirii este o manifestare minunată a dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Având ochii ațintiți asupra planului lui Dumnezeu, noi alegem de bunăvoie să înlăturăm pământ și stânci din interiorul nostru care susțin dorințe egoiste și să le înlocuim cu temelii care clădesc relații eterne. Într-un fel, aceasta se poate numi „excavare spirituală". Când realizăm excavarea noastră spirituală, trebuie, mai întâi, să-L căutăm pe Dumnezeu și să-L chemăm (vedeți Ieremia 29:12-13).

Faptul de a-L căuta și a-L chema va duce la începerea procesului și va oferi spațiu pentru a ne clădi și întări relațiile eterne. Ne lărgește perspectiva spirituală și ne ajută să ne concentrăm asupra schimbării lucrurilor pe care le putem controla, și nu asupra temerilor asupra cărora nu avem control. Studierea vieții și slujirii Salvatorului nostru, Isus Hristos, ne va permite să vedem aceste alte îngrijorări dintr-o perspectivă eternă.

Distragerile ne pot împiedica uneori să simțim dragostea lui Dumnezeu în relațiile cu membrii familiei și în alte activități. O mamă care a simțit că dispozitivele începeau să preia controlul asupra relațiilor dintre membrii familiei a venit cu o soluție. La cină sau în alte momente în familie, ea, pur și simplu, spune: „Telefoanele deoparte; haideți să vorbim față-n față". Ea spune că aceasta este noua normalitate pentru familia lor și că petrecerea timpului vorbind față-n față le întărește relația ca familie. Acum, ei se bucură împreună, ca familie, de discuții semnificative bazate pe programa *Vino și urmează-Mă*.

În al doilea rând, El Își manifestă dragostea față de copiii Săi chemând profeți.

Lumea noastră de azi este inundată de un „război de cuvinte și al tumultului de opinii" (Joseph Smith – Istorie 1:10). Pavel ne aduce aminte că „sunt multe feluri de limbi în lume" (1 Corinteni 14:10). Care dintre toate aceste limbi sau glasuri se ridică în mod clar și cu însemnătate deasupra conflictelor? Glasul profeților, văzătorilor și revelatorilor lui Dumnezeu.

Îmi aduc aminte foarte clar că, după ce am suferit o intervenție chirurgicală în anul 2018, când m-am întors la muncă, eram în parcarea de la sediul central al Bisericii. Dintr-odată, am auzit glasul președintelui Russell M. Nelson spunând: „Taniela, Taniela". Am alergat către dânsul, iar dânsul m-a întrebat cum mă simt.

Am spus: „Mă refac foarte bine, președinte Nelson".

Dânsul mi-a dat sfaturi și m-a îmbrățișat. Am simțit, cu adevărat, slujirea personală a unui profet oferită unei persoane în mod individual.

Președintele Nelson a călătorit în multe națiuni de pe pământ. În mintea mea, dânsul nu slujește doar miilor de persoane, ci slujește fiecărei persoane în parte dintre aceste mii. Făcând aceasta, dânsul împărtășește dragostea pe care Dumnezeu o are pentru toți copiii Săi.

Recent, cuvintele președintelui Nelson au fost o sursă de tărie și inspirație pentru oamenii din Filipine. Asemenea fiecărei țări din lume, în anul 2020, Filipine a fost grav afectată de pandemia de COVID-19, precum și de o erupție vulcanică, mai multe cutremure, taifunuri puternice și inundații devastatoare.

Dar, asemenea unui stâlp de lumină care strălucește printre norii întunecați ai temerii, singurătății și disperării, au venit cuvintele profetului. Acestea au inclus invitația la post și rugăciune la nivel mondial și sfatul de a merge înainte în pofida pandemiei. Dânsul ne-a invitat să facem din căminele noastre sanctuare ale credinței. Dânsul i-a invitat pe sfinții din zilele din urmă de pretutindeni să-i respecte pe toți copiii lui Dumnezeu și să-I permită lui Dumnezeu să aibă întâietate în viața lor.[2]

La fel de emoționantă a fost prezentarea video recentă conținând mărturia președintelui Nelson despre puterea recunoștinței și rugăciunea dânsului din încheiere, care a avut o influență puternică asupra oamenilor de pe tot teritoriul Filipinelor.[3] În provincia Leyte, prezentarea video a fost transmisă în timpul unui eveniment interconfesional și a fost, de asemenea, menționată în predica unui preot. Filipine, alături de întreaga lume, este atât de binecuvântată să simtă dragostea lui Dumnezeu prin cuvintele profetului Său ales.

În al treilea rând, mustrarea poate fi o manifestare a dragostei lui Dumnezeu pentru copiii Săi.

Uneori, Dumnezeu manifestă dragostea Sa mustrându-ne. Este o modalitate de a ne aduce aminte că ne iubește și că știe cine suntem. Tuturor celor care merg curajoși pe cărarea legămintelor și care sunt dornici să fie corectați El le promite pace.

Când înțelegem mustrarea și o primim de bunăvoie, aceasta devine o intervenție chirurgicală spirituală. Apropo, cui îi plac intervențiile chirurgicale?! Dar celor care au nevoie de ele și sunt dispuși să le primească, acestea le pot salva viața. Domnul îi mustră pe cei pe care îi iubește. Scripturile ne spun aceasta (vedeți Evrei 12:5-11; Helaman 12:3; Doctrină și legăminte 1:27; 95:1). Anume că mustrarea, sau intervenția chirurgicală spirituală, va aduce, în viața noastră, schimbarea necesară. Ne vom da seama, dragi frați și surori, că ne purifică și ne curăță vasele din interior.

Joseph Smith, profetul restaurării, a fost mustrat. După ce Joseph a pierdut cele 116 pagini ale manuscrisului Cărții lui Mormon, Domnul l-a corectat și i-a arătat și dragoste, spunând: „Nu trebuia să-ți fie frică mai mult de om, decât de Dumnezeu… Tu trebuia să fi fost credincios… Iată, tu ești Joseph, și tu ai fost ales… Amintește-ți, Dumnezeu este milostiv; de aceea, pocăiește-te” (Doctrină și legăminte 3:7-10).

În anul 2016, în timp ce slujeam în misiune în Little Rock, Arkansas, l-am rugat pe fratele Cava să îi ducă un pachet surorii mele mai mari, care locuia pe o insulă, în Fiji. Răspunsul său a fost unul pe care nu l-am anticipat. „Președinte Wakolo”, a suspinat el, „sora dumneavoastră a decedat și a fost înmormântată în urmă cu 10 zile”. M-am compătimit și chiar m-am simțit puțin supărat că familia mea nici nu se deranjase să mă anunțe.

A doua zi, în timp ce soția mea le preda misionarilor, acest gând mi-a pătruns adânc în suflet: „Taniela, toate aceste experiențe sunt pentru binele și progresul tău. Ai predicat și ți-ai împărtășit mărturia despre ispășirea lui Isus Hristos; acum, trăiește potrivit ei”. Mi s-a adus aminte: „Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! [Prin urmare, nu trebuie să nesocotim] mustrarea Celui Atotputernic” (Iov 5:17). Pentru mine, a fost o intervenție chirurgicală spirituală și rezultatele au apărut imediat.

Chiar în timp ce meditam la această experiență, mi s-a cerut să împărtășesc câteva gânduri de încheiere în cadrul discuției. Printre altele, am împărtășit învățăturile pe care tocmai le desprinsesem: prima, tocmai fusesem mustrat de Duhul Sfânt și mi-a plăcut mult, pentru că am fost singurul care a auzit aceasta; a doua, datorită sacrificiului și răscumpărării Salvatorului, nu mă voi mai referi la provocările de care am parte ca fiind încercări și necazuri, ci ca experiențe de învățare; și, a treia, datorită vieții Sale perfecte și fără de păcat, nu mă voi mai referi la neajunsurile mele sau lipsa capacităților drept slăbiciuni, ci ca ocazii de a progresa. Această experiență m-a ajutat să știu că Dumnezeu ne mustră pentru că ne iubește.

Închei spunând că Tatăl nostru Etern și Fiul Său, Isus Hristos, Își arată dragostea făcând posibil ca noi să avem relații eterne cu Ei și cu membrii familiei noastre, chemând profeți din zilele noastre să ne învețe și să ne slujească și mustrându-ne pentru a ne ajuta să învățăm și să creștem. „Să mulțumim lui Dumnezeu pentru darul fără de seamăn care este Fiul Său divin”[4], Domnul nostru înviat, chiar Hristosul cel Viu. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Dallin H. Oaks, „Dragoste și lege”, *Liahona*, nov. 2009, p. 26.
2. Vedeți Russell M. Nelson, „Să deschidem cerurile pentru ajutor”, *Liahona*, mai 2020, 73-74; „Întâmpinați viitorul cu credință”, *Liahona*, nov. 2020, p. 73-76; „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, *Liahona*, nov. 2020, p. 92-95.
3. Vedeți „Președintele Russell M. Nelson: Rugăciune de recunoștință, speranță și vindecare pentru lume din partea profetului” (prezentare video), ChurchofJesusChrist.org.
4. „Hristos cel Viu: mărturia apostolilor”, ChurchofJesusChrist.org.

Vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong
din Cei Șaptezeci

Ei nu pot birui, noi nu putem cădea

Dacă ne clădim temelia pe Isus Hristos, nu putem cădea!

Dragul nostru profet, președintele Russell M. Nelson, a spus în cadrul ultimei noastre conferințe generale: „În aceste vremuri periculoase despre care apostolul Pavel a profețit, Satana nici nu mai *încearcă* să-și ascundă atacurile asupra planului lui Dumnezeu. Răul încurajat abundă. De aceea, singura modalitate de a supraviețui spiritual este să fim hotărâți să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră, să învățăm să ascultăm glasul Său și să ne folosim energia pentru a ajuta la adunarea lui Israel”[1].

Japonia

În timp ce ne gândim la invitația profetului de a învăța să ascultăm glasul lui Dumnezeu, inimile noastre sunt hotărâte sau împietrite? Haideți să ne amintim sfatul care ni se dă în Iacov 6:6: „Da, astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile; căci de ce să muriți?”. Haideți să fim hotărâți să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră.

Cum putem să-L lăsăm pe Dumnezeu și nu pe dușman să aibă întâietate în viața noastră? În Doctrină și legăminte 6:34, citim: „De aceea, nu te teme turmă mică; faceți bine; lăsați pământul și iadul să se unească împotriva voastră, pentru că, dacă voi sunteți zidiți pe piatra Mea, ei nu pot birui”. Este o promisiune importantă. Deși pământul și iadul se pot uni împotriva noastră, ei nu pot să biruie dacă noi alegem să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră clădindu-ne viața pe stânca Lui.

Vorbindu-le ucenicilor Săi, Isus Hristos a propovăduit despre un om înțelept și un om nechibzuit, cuvinte consemnate în Matei, capitolul 7, în Noul Testament. Mulți dintre dumneavoastră ați auzit cântecul de la Societatea Primară, intitulat „Omul înțelept și omul nechibzuit”[2]. Dacă v-ați făcut timp să comparați cele patru versuri ale cântecului, ați constatat că versurile 1 și 2 sunt foarte asemănătoare cu versurile 3 și 4. Și omul înțelept, și omul nechibzuit își construiau o casă. Ei doreau să asigure familiei lor o casă sigură și confortabilă. Ei doreau să trăiască fericiți împreună pentru totdeauna ca familie, așa cum

Rusia

dorim dumneavoastră și cu mine. Condițiile din jurul lor erau aceleași – „A căzut *ploaia*, *șuvoaie* au venit”. Cântăm acest vers de șase ori în acel cântec. Singura diferență este că omul înțelept și-a zidit casa pe stâncă și casa nu s-a prăbușit, în timp ce omul nechibzuit și-a zidit casa pe nisip și casa lui a fost luată de ape. Prin urmare, contează, cu adevărat, unde este temelia noastră spirituală și acest lucru are un efect decisiv asupra rezultatului final și etern.

Sper și mă rog că noi, toți, vom găsi și vom sta pe temelia sigură în timp ce ne vom clădi viața viitoare. În Helaman 5:12, ni se amintește: „Și acum, fiii mei, aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da, săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii și al suferinței fără de sfârșit, datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă”.

Aceasta este promisiunea de la Dumnezeu! Dacă ne clădim temelia pe Isus Hristos, nu putem să cădem! Dacă îndurăm credincioși până la sfârșit, Dumnezeu ne va ajuta să ne clădim viața pe stânca Sa „și porțile iadului nu [ne] vor birui” (Doctrină și legăminte 10:69). Este posibil să nu putem schimba toate lucrurile care vin, dar putem alege cum să ne pregătim pentru ceea ce vine.

Unii dintre noi putem gândi: „Evanghelia este bună, deci trebuie s-o punem în practică în viața noastră, poate o dată pe săptămână”. Simplul fapt de a merge la biserică o dată pe săptămână nu este de ajuns pentru a clădi pe stâncă. Întreaga noastră viață trebuie să fie plină de Evanghelia lui Isus Hristos. Evanghelia nu este o parte a vieții noastre, ci viața noastră face parte, de fapt, din Evanghelia lui Isus Hristos. Gândiți-vă la aceasta. Nu este acest lucru adevărat? Viața noastră muritoare este doar o parte din întregul plan al salvării și exaltării.

Dumnezeu este Tatăl nostru Ceresc. El ne iubește pe toți. El ne cunoaște potențialul mult mai bine decât ni-l cunoaștem noi înșine. El cunoaște nu doar detaliile vieții noastre. Dumnezeu cunoaște detaliile detaliilor vieții noastre.

Vă rog să urmați sfatul înțelept al profetului din zilele noastre, al președintelui Nelson. După cum este consemnat în Doctrină și legăminte 21:5-6:

„Deoarece, cuvântul lui îl veți primi, ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința.

Pentru că, făcând aceste lucruri, porțile iadului nu vă vor birui; da, și Domnul Dumnezeu va dispersa puterile întunericului din fața voastră și va clătina cerurile pentru binele vostru și pentru slava numelui Său”.

Din acest motiv, ei nu pot birui și noi nu putem cădea!

Vă depun mărturie că Hristos va veni din nou, a doua oară, așa cum a făcut-o prima dată, dar, de această dată, cu mare slavă și măreție. Sper și mă rog să fiu pregătit să-L primesc, fie că va fi de această parte a vălului, fie că va fi de cealaltă parte. În timp ce sărbătorim în această perioadă minunată a Paștelui, sper că, prin ispășirea lui Isus Hristos și prin puterea învierii Sale (vedeți Moroni 7:41), voi putea merge să-L întâlnesc pe Creatorul meu și să spun: „Mulțumesc”. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, *Liahona*, nov. 2020, p. 95.
2. „Omul înțelept și omul nechibzuit”, *Cântece pentru copii*, p.132.

Vârstnicul Michael John U. Teh
din Cei Șaptezeci

Salvatorul nostru personal

Datorită sacrificiului Său ispășitor, Salvatorul are putere să ne curețe, să ne vindece și să ne întărească pe fiecare în parte.

Sunt recunoscător să fiu cu dumneavoastră în această dimineață minunată de Paște. Când mă gândesc la Paște, îmi place să repet în minte cuvintele rostite de îngeri către cei care erau la mormântul din grădină: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat”[1]. Eu depun mărturie că Isus din Nazaret a înviat și trăiește.

Ce credeți dumneavoastră despre Hristos?

Acum treizeci și patru de ani, colegul meu misionar și cu mine am întâlnit un bărbat intelectual care scria articole pentru un ziar local în orașul Davao, Filipine, și i-am predat. Ne-a plăcut să-i predăm, deoarece el avea o mulțime de întrebări și respecta foarte mult crezurile noastre. Cea mai memorabilă întrebare pe care ne-a adresat-o a fost: „Ce credeți voi despre Hristos?”[2]. Desigur, noi am fost entuziasmați să ne împărtășim sentimentele și să ne depunem mărturia despre Isus Hristos. Mai târziu, el a publicat un articol cu același subiect, articol care conținea cuvinte și expresii minunate despre Salvator. Îmi amintesc faptul că am fost impresionat, dar nu neapărat inspirat. Conținea informații bune, dar suna sec și îi lipsea puterea spirituală.

Să ajungem să-L cunoaștem din ce în ce mai bine

„Ce credeți voi despre Hristos?” Îmi dau seama că faptul de a-L cunoaște pe Salvator atât de îndeaproape influențează considerabil capacitatea mea de a-L auzi, precum și modul în care Îi răspund. Cu câțiva ani în urmă, vârstnicul David A. Bednar a adresat, ca parte a remarcilor dânsului, următoarele întrebări: „Doar am auzit despre Salvator sau ajungem să-L cunoaștem din ce în ce mai bine? Cum ajungem să-L cunoaștem pe Domnul?”[3].

Când am studiat și am cugetat, mi-am dat seama, în mod surprinzător, că ceea ce știu despre Salvator depășește în mare măsură cât de mult Îl cunosc cu adevărat. Așa că, m-am hotărât să depun mult mai mult efort pentru a-L cunoaște. Sunt foarte recunoscător pentru scripturi și pentru mărturiile femeilor credincioase și bărbaților credincioși care sunt ucenice și ucenici ai lui Isus Hristos. Această călătorie a mea pe parcursul ultimilor câțiva ani m-a condus spre studiul și descoperirea multor subiecte. Mă rog ca Duhul Sfânt să vă transmită astăzi un mesaj cu mult mai important decât cuvintele neadecvate pe care le-am scris eu.

În primul rând, trebuie să recunoaștem că a-L cunoaște pe Salvator este cea mai importantă căutare a vieții noastre. Aceasta trebuie să aibă prioritate față de orice altceva.

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”[4]

„Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine».”[5]

„Eu sunt Lumina lumii; cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”[6]

În al doilea rând, pe măsură ce ajungem să-L cunoaștem tot mai bine pe Salvator, fragmente scripturale și cuvinte ale profeților ajung să aibă o însemnătate atât de mare pentru noi, încât devin cuvintele noastre. Nu este vorba să copiem cuvintele, sentimentele și experiențele altora, ci să ajungem să cunoaștem noi înșine, în modul nostru unic, punând la încercare cuvântul[7] și primind o mărturie de la Duhul Sfânt. Profetul Alma a declarat:

„Nu credeți voi că știu despre aceste lucruri eu însumi? Iată, vă mărturisesc vouă că lucrurile despre care v-am vorbit sunt adevărate. Și cum credeți voi că știu despre adevărul lor?

Iată, vă spun vouă, ele mi-au fost făcute cunoscute de către Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu. Iată, am postit și m-am rugat multe zile ca să cunosc aceste lucruri eu însumi. Și acum, eu știu că ele sunt adevărate; căci Domnul Dumnezeu mi le-a făcut cunoscute mie prin Spiritul Lui Sfânt; și acesta este spiritul revelației care este în mine”[8].

În al treilea rând, o înțelegere tot mai mare că ispășirea lui Isus Hristos este pentru noi personal și individual ne va ajuta să Îl cunoaștem. Deseori, este mai ușor să ne gândim la ispășirea lui Hristos și să vorbim despre aceasta în termeni generali decât să recunoaștem semnificația personală pe care o are în viața noastră. Deși ispășirea lui Isus Hristos este infinită și eternă și cuprinde totul și este pentru toți, ea ne influențează, de asemenea, la nivel personal și individual. Datorită sacrificiului Său ispășitor, Salvatorul are putere să ne curețe, să ne vindece și să ne întărească pe fiecare în parte.

Singura dorință, singurul scop al Salvatorului, de la început, a fost să facă voia Tatălui. Voia Tatălui a fost ca El să-L ajute să „[realizeze] nemurirea și viața veșnică a omului”[9] devenind Mijlocitorul nostru la Tatăl[10]. De aceea, „măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice”[11].

„Și El va merge înainte, răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile…

Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții… și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă… ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor…

Fiul lui Dumnezeu a suferit după cum arată trupul Său, pentru că a luat asupra Lui păcatele poporului Său și a șters păcatele lor prin puterea Lui mântuitoare”[12].

Doresc să împărtășesc o experiență simplă care ilustrează cât trebuie să ne străduim, uneori, pentru a accepta natura personală a ispășirii Domnului.

Germania

Cu ani în urmă, la invitația conducătorului care prezida asupra mea, am citit Cartea lui Mormon din scoarță-n scoarță și am însemnat versetele care fac referire la ispășirea Domnului. Conducătorul meu m-a invitat, de asemenea, să pregătesc un rezumat de o pagină despre ce am învățat. Mi-am spus: „O pagină? Sigur, este ușor”. Spre surprinderea mea, am descoperit, totuși, că sarcina era extrem de grea și am eșuat.

De atunci, mi-am dat seama că am eșuat deoarece nu am înțeles adevăratul scop al invitației și am făcut presupuneri incorecte. Mai întâi, m-am așteptat ca rezumatul să inspire pe toată lumea. Rezumatul îmi era destinat mie și nimănui altcuiva. Era destinat să reprezinte sentimentele și emoțiile mele legate de Salvator și de ceea ce a făcut El pentru mine, astfel încât, de fiecare dată când îl citesc, să aducă la suprafață experiențe spirituale personale, minunate și pătrunzătoare.

În al doilea rând, m-am așteptat ca rezumatul să fie impresionant și elaborat și să conțină cuvinte și expresii deosebite. Dar scopul rezumatului nu era acesta. Trebuia să fie o declarație de convingere, clară și simplă. „Căci sufletul meu se bucură în claritate; căci în felul acesta lucrează Domnul Dumnezeu printre copiii oamenilor. Căci Domnul Dumnezeu dă lumină pentru înțelegere.”[13]

În al treilea rând, eu m-am așteptat să fie perfect, un rezumat întocmit astfel, încât niciun altul să nu mai fie necesar – un rezumat final la care să nu se mai poată adăuga nimic – și nu o lucrare în curs de redactare, la care să pot adăuga un cuvânt aici, o expresie acolo, pe măsură ce înțelegerea mea despre ispășirea lui Isus Hristos se maturiza.

Mărturie și invitație

Când eram tânăr, am învățat multe din conversațiile cu episcopul meu. În timpul acelor ani ai tinereții, am învățat să apreciez aceste cuvinte dintr-un imn preferat:

Eu mă minunez de măreața Sa dragoste
Mult prea tulburat de harul ce mi-l dăruie.
Și mă înfior la gândul că a suferit,
Pentru mine, un păcătos, în chin
S-a jertfit.

Președintele Russell M. Nelson
președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Hristos a înviat; credința în El va muta munții

Credința în Isus Hristos este cea mai mare putere disponibilă pentru noi în această viață. Toate lucrurile sunt cu putință celor care cred.

Dragi frați și surori, sunt recunoscător pentru privilegiul de a vă vorbi în această duminică de Paște.[1] Sacrificiul ispășitor și învierea lui Isus Hristos au schimbat viața fiecăruia dintre noi pentru totdeauna. Îl iubim și Îl preamărim cu recunoștință pe El și pe Tatăl nostru Ceresc.

În ultimele șase luni, am continuat să ne confruntăm cu o pandemie mondială. Sunt uimit de tăria și puterea dumneavoastră spirituală în fața bolii, pierderii și izolării. Mă rog în mod constant ca, trecând prin toate acestea, să simțiți dragostea statornică a Domnului pentru dumneavoastră. Dacă ați răspuns încercărilor dumneavoastră dovedind că sunteți un ucenic mai puternic, acest an care a trecut nu a fost în zadar.

În această dimineață, am ascultat conducători ai Bisericii care provin de pe fiecare continent locuit de pe pământ. Cu adevărat, binecuvântările Evangheliei sunt pentru *fiecare* neam, limbă și popor. Biserica lui Isus Hristos este o biserică *mondială*. Isus Hristos este conducătorul nostru.

Cât e de minunat, ce mult m-a ocrotit,
Pentru mine-a murit!
Cât e de minunat, ce mult m-a iubit![14].

Profetul Moroni ne-a invitat: „Și acum, eu v-aș sfătui pe voi să-L căutați pe acest Isus despre care profeții și apostolii au scris”[15].

Președintele Russell M. Nelson ne-a promis că „dacă [vom] începe să [învățăm] *tot* ce [putem] despre Isus Hristos… [vom] avea o putere mai mare de a [ne] împotrivi păcatului. [Vom] avea o dorință mult mai mare de a ține poruncile”[16].

În această duminică de Paște, așa cum Salvatorul a ieșit din mormântul Său de piatră, fie ca noi să ne trezim din somnul nostru spiritual și să ne ridicăm deasupra norilor îndoielii, ghearelor fricii, intoxicării cu mândrie și acalmiei aduse de mulțumirea de sine. Isus Hristos și Tatăl Ceresc trăiesc. Depun mărturie despre dragostea Lor perfectă pentru noi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 24:5-6.
2. Matei 22:42.
3. David A. Bednar, „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine”, *Liahona*, nov. 2016, p. 103.
4. Ioan 17:3.
5. Ioan 14:6.
6. Ioan 8:12.
7. Vedeți Alma 32:27.
8. Alma 5:45-46.
9. Moise 1:39.
10. Vedeți 1 Ioan 2:1.
11. Evrei 5:8-9.
12. Alma 7:11-13.
13. 2 Nefi 31:3.
14. „Eu mă minunez”, *Imnuri*, nr. 117.
15. Eter 12:41.
16. Russell M. Nelson, „Profeții, conducerea și legea divină” (adunare de devoțiune pentru tineri adulți din întreaga lume, 8 ian. 2017), broadcasts.ChurchofJesusChrist.org.

Puerto Rico

Din fericire, nici măcar o pandemie nu a reușit să încetinească înaintarea continuă a adevărului Său. Evanghelia lui Isus Hristos este exact ceea ce avem nevoie în această lume tulburată, conflictuală și obosită.

Fiecare copil al lui Dumnezeu merită ocazia să audă și să accepte mesajul care vindecă și care mântuiește al lui Isus Hristos. Niciun alt mesaj nu este mai important pentru fericirea noastră – acum și pentru totdeauna.[2] Niciun alt mesaj nu este mai plin de speranță. Niciun alt mesaj nu poate elimina conflictele din societatea noastră.

Credința în Isus Hristos este temelia tuturor crezurilor și metodelor de accesare a puterii divine. Potrivit apostolului Pavel, „fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută”[3].

Tot ce este bun în viață – orice posibilă binecuvântare de importanță eternă – începe cu credința. A-i permite lui Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră începe cu credința că El dorește să ne călăuzească. Pocăința adevărată începe cu credința că Isus Hristos are puterea de a ne curăța, vindeca și întări.[4]

„Nu tăgăduiți puterea lui Dumnezeu”, a spus profetul Moroni „căci El lucrează prin puterea Sa, *potrivit cu credința copiilor oamenilor*”[5]. Credința *noastră* este cea care aduce puterea lui Dumnezeu în viața *noastră*.

Și totuși, a exercita credință poate părea copleșitor. Uneori, ne putem întreba dacă putem obține suficientă credință pentru a primi binecuvântările de care avem atât de mare nevoie. Totuși, Domnul a pus capăt acelor temeri prin cuvintele profetului Alma din Cartea lui Mormon.

Alma ne cere, pur și simplu, să *punem la încercare* cuvântul și să dăm dovadă de „*un pic* de credință, chiar dacă [noi] nu [facem] nimic mai mult decât să [dorim] să [credem]”[6]. Expresia „un pic de credință” îmi amintește de promisiunea Domnului din Biblie că, „dacă [am] avea credință cât *un grăunte de muștar*”, am putea „zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici acolo», și s-ar muta; *nimic nu [ne-ar] fi cu neputință*”[7].

Domnul înțelege slăbiciunea noastră de oameni muritori. Cu toții șovăim uneori. Dar El cunoaște, de asemenea, și marele nostru potențial. Sămânța de muștar începe fiind mică, dar crește și se face un copac suficient de mare, încât păsările să se cuibărească în ramurile sale. Sămânța de muștar simbolizează o credință mică, dar care *crește* tot mai mare.[8]

Domnul nu cere să avem o credință *perfectă* pentru ca noi să avem acces la puterea Sa *perfectă*. Dar El ne cere să credem.

Dragii mei frați și surori, chemarea mea pentru dumneavoastră în această dimineață de Paște este ca, *începând de azi*, să vă măriți credința. Prin credința dumneavoastră, Isus Hristos vă va mări capacitatea de a muta munții din viața dumneavoastră[9], chiar dacă încercările personale pot părea la fel de mari precum Muntele Everest.

Munții dumneavoastră pot fi singurătatea, îndoiala, boala sau alte

probleme personale. Munții dumneavoastră vor fi diferiți, dar, totuși, răspunsul la fiecare dintre încercările dumneavoastră este să vă măriți credința. Aceasta necesită muncă. Învățătorilor leneși și ucenicilor neglijenți le va fi greu întotdeauna să adune chiar și un pic de credință.

Pentru a face orice lucru bine este nevoie de efort. A deveni un ucenic adevărat al lui Isus Hristos nu face excepție. Mărirea credinței și încrederii în El necesită efort. Permiteți-mi să vă ofer cinci sugestii pentru a vă ajuta să măriți această credință și încredere.

În primul rând, **studiați**. Deveniți un elev implicat. Studiați scripturile în profunzime, pentru a înțelege mai bine misiunea și slujirea lui Hristos. Cunoașteți doctrina lui Hristos astfel, încât să înțelegeți puterea ei în viața dumneavoastră. Asimilați adevărul că ispășirea lui Isus Hristos este pentru *dumneavoastră*. El a luat asupra Sa suferințele *dumneavoastră*, greșelile *dumneavoastră*, slăbiciunile *dumneavoastră* și păcatele *dumneavoastră*. El a plătit prețul și v-a oferit puterea de a muta *fiecare* munte cu care vă veți confrunta vreodată. Dumneavoastră obțineți această putere având credință, încredere și dorința de a-L urma.

Pentru a vă muta munții ar putea fi nevoie de un miracol. Învățați despre miracole. Miracolele vin în acord cu credința dumneavoastră în Domnul. Esențială pentru această credință este încrederea în voia Sa și timpul Său – cum și când El vă va binecuvânta cu ajutorul miraculos pe care vi-l doriți. Numai *ne*credința *dumneavoastră* îl va împiedica pe Dumnezeu să vă binecuvânteze cu miracole pentru a muta munții din viața *dumneavoastră*.[10]

Cu cât veți învăța mai multe despre Salvator, cu atât va fi mai ușor să vă încredeți în mila Sa, în iubirea Sa infinită și în puterea Sa care întărește, vindecă și mântuiește. Salvatorul nu este niciodată mai aproape de dumneavoastră decât atunci când vă confruntați cu un munte sau îl urcați *cu credință*.

În al doilea rând, alegeți **să credeți** în Isus Hristos. Dacă aveți îndoieli cu privire la Dumnezeu Tatăl și Fiul Său Preaiubit sau la validitatea restaurării ori la veridicitatea chemării divine a lui Joseph Smith în calitate de profet, *alegeți* să credeți[11] și să rămâneți credincioși. Adresați întrebările dumneavoastră Domnului și altor surse de încredere. Studiați cu dorința de a *crede*, nu cu speranța că puteți găsi un defect în țesătura vieții unui profet sau o discrepanță în scripturi. Nu vă adânciți îndoielile discutându-le în mod repetat cu alte persoane care se îndoiesc. Permiteți Domnului să vă conducă în călătoria dumneavoastră de descoperire spirituală.

În al treilea rând, **acționați** având credință. Ce ați face dacă ați avea *mai multă* credință? Gândiți-vă la aceasta. Scrieți despre aceasta. Apoi, *primiți mai multă* credință făcând ceva ce *necesită mai multă* credință.

În al patrulea rând, **luați parte la rânduielile sacre** fiind demni. Rânduielile aduc puterea lui Dumnezeu în viața dumneavoastră.[12]

Și, în al cincilea rând, **rugați-L** pe Tatăl dumneavoastră Ceresc, în numele lui Isus Hristos, să vă ofere ajutor.

Credința necesită muncă. Primirea revelației necesită muncă. Dar „oricine

Brazilia

Filipine

cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide”[13]. Dumnezeu știe ce anume vă va ajuta să vă măriți credința. Întrebați, apoi întrebați din nou.

Un necredincios ar putea spune că credința este pentru cei slabi. Dar această afirmație ignoră *puterea* credinței. Ar fi continuat apostolii Salvatorului să predice doctrina Sa, după moartea Sa, punându-și în pericol viața, dacă ei s-ar fi îndoit de El?[14] Ar fi suferit Joseph și Hyrum Smith o moarte de martiri apărând restaurarea Bisericii Domnului, dacă nu aveau o mărturie sigură că era adevărată? Ar fi murit aproape 2.000 de sfinți pe drumul urmat de pionieri[15], dacă nu ar fi avut credința că Evanghelia lui Isus Hristos a fost restaurată? Într-adevăr, credința este puterea care *dă tărie* pentru ca lucrurile puțin probabile să devină realitate.

Nu minimalizați credința pe care o aveți deja. Este nevoie de credință pentru a vă alătura Bisericii și a rămâne credincioși. Este nevoie de credință pentru a urma profeții în loc de a urma experții și opiniile care beneficiază de popularitate. Este nevoie de credință pentru a sluji în misiune în timpul unei pandemii. Este nevoie de credință pentru a trăi o viață castă când lumea strigă că legea castității dată de Dumnezeu nu mai este la modă acum. Este nevoie de credință pentru a-i învăța pe copii Evanghelia într-o lume laică. Este nevoie de credință pentru a implora pentru viața unei persoane dragi și chiar mai multă credință pentru a accepta un răspuns dezamăgitor.

Acum doi ani, eu și sora Nelson, am vizitat Samoa, Tonga, Fiji și Tahiti. Fiecare dintre acele națiuni insulare a avut parte de ploi abundente timp de zile întregi. Membrii au ținut post și s-au rugat ca adunările lor în aer liber să fie protejate de ploaie.

În Samoa, Fiji și Tahiti, fix când adunările au început, ploaia s-a oprit. Dar, în Tonga, ploaia nu s-a oprit. Cu toate acestea, 13.000 de sfinți credincioși au venit cu câteva ore mai devreme pentru a prinde un loc, au așteptat cu răbdare într-o ploaie neîntreruptă și, apoi, au stat, așa uzi, la adunare timp de două ore.

Am văzut o credință puternică lucrând în fiecare dintre acei locuitori ai insulelor – credință suficientă pentru a opri ploaia și credință pentru a persevera când ploaia nu s-a oprit.

Munții din viața noastră nu se mișcă întotdeauna cum sau când ne-am dori. Dar credința noastră ne va propulsa *întotdeauna* înainte. Credința ne mărește *întotdeauna* accesul la puterea divină.

Vă rog să rețineți acest lucru: dacă totul și toți ceilalți în care aveți încredere din lume v-ar uita, Isus Hristos și Biserica Sa nu vă vor uita *niciodată*. Domnul nu dormitează, nici nu doarme.[16] El „este același ieri, astăzi și [mâine]”[17]. El nu va uita legămintele Sale[18], promisiunile Sale sau dragostea Sa pentru poporul Său. El face miracole astăzi și El va face miracole mâine.[19]

Credința în Isus Hristos este *cea mai mare* putere disponibilă pentru noi în această viață. Toate lucrurile sunt cu putință celor care cred.[20]

Credința dumneavoastră *crescândă* în El va muta munții – nu munții de stâncă, aceia care înfrumusețează pământul, ci munții de suferință din viața dumneavoastră. Credința dumneavoastră *înfloritoare* vă va ajuta să transformați încercările într-o creștere și ocazii fără de egal.

În această duminică de Paște, cu sentimentele mele profunde de dragoste și recunoștință, depun mărturia mea că Isus Hristos a înviat cu adevărat. El a înviat pentru a-Și conduce Biserica. El a înviat pentru a binecuvânta viața tuturor copiilor lui Dumnezeu, oriunde trăiesc. Cu credință în El, putem muta munții din viața noastră. Astfel depun mărturie, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. În unele părți ale lumii, oamenii folosesc un mod unic și special pentru a se saluta în dimineața de Paște. În limba lor locală, cel care salută spune: „Hristos a înviat!”. Persoana salutată răspunde apoi: „Adevărat a înviat!”. De exemplu, salutul de Paști spus de către vorbitorii de limbă rusă începe cu „Христос воскрес” (Hristos a [înviat]!), răspunsul fiind „Воистину! воскрес!” (Adevărat a înviat!).
2. Vedeți Mosia 2:41.
3. Evrei 11:6. *Lectures on Faith* afirmă că credința „este primul mare principiu de guvernare care are putere, stăpânire și autoritate asupra tuturor lucrurilor” ([1985], p. 5).
4. Vedeți Matei 11:28-30; Alma 7:12-13; Eter 12:27.
5. Moroni 10:7; subliniere adăugată.
6. Alma 32:27; subliniere adăugată.
7. Matei 17:20; subliniere adăugată; vedeți, de asemenea, Helaman 12:9, 13.
8. Vedeți Doctrină și legăminte 78:17-18. Răsplata pentru înlăturarea omului firesc este să devenim „un sfânt prin ispășirea lui Hristos Domnul” (Mosia 3:19).
9. Vedeți 1 Nefi 7:12.
10. Vedeți Mormon 9:19-21; Eter 12:30.
11. Vedeți 2 Nefi 33:10-11.
12. Vedeți Doctrină și legăminte 84:20.
13. Matei 7:8.
14. Fără puterea credinței, ar fi suferit Abinadi moartea prin foc pentru că a refuzat să nege ceea ce știa că este adevărat (vedeți Mosia 17:7-20)? Fără această putere, s-ar fi ascuns Eter în peștera unei stânci (vedeți Eter 13:13-14) sau ar fi îndurat Moroni anii de singurătate (vedeți Moroni 1:1-3), mai ales că viața lor ar fi putut fi mult mai confortabilă dacă doar ar fi renunțat la ceea ce credeau?
15. Vedeți Melvin L. Bashore, H. Dennis Tolley și BYU Pioneer Mortality Team, „Mortality on the Mormon Trail, 1847-1868”, *BYU Studies*, vol. 53, nr. 4 (2014), p. 115.
16. Vedeți Psalmii 121:4.
17. Mormon 9:9.
18. Vedeți Isaia 54:10; 3 Nefi 22:10.
19. Vedeți Mormon 9:10-11, 15.
20. Vedeți Marcu 9:23.

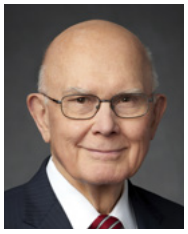

Președintele Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

Să apărăm constituția noastră inspirată de Divinitate

Credința noastră în inspirația divină oferă sfinților din zilele din urmă responsabilitatea unică de a susține și apăra Constituția Statelor Unite și principiile constituționalismului.

În această perioadă de neliniște, am simțit că trebuie să vorbesc despre inspirata Constituție a Statelor Unite. Această constituție are o importanță specială pentru membrii noștri din Statele Unite, dar stă, de asemenea, la baza multor constituții din lume.

Mongolia

I.

Constituția este temelia guvernării. Oferă structură și limite pentru exercitarea puterilor de guvernare. Constituția Statelor Unite este cea mai veche constituție scrisă care este încă în vigoare astăzi. Deși inițial a fost adoptată doar de un număr mic de colonii, a devenit curând un model în întreaga lume. Astăzi, toate națiunile, cu excepția a trei, au adoptat constituții scrise.[1]

În aceste remarci, nu vorbesc în favoarea niciunui partid politic sau alt grup. Vorbesc în favoarea Constituției Statelor Unite, pe care am studiat-o mai bine de 60 de ani. Vorbesc din experiența mea de grefier al președintelui Curții Supreme a Statelor Unite. Vorbesc din experiența mea de 15 ani de profesor de drept și cea de 3 ani și jumătate de judecător în cadrul Curții Supreme a statului Utah. Cel mai important, vorbesc din experiența mea de 37 de ani în calitate de apostol al lui Isus Hristos, responsabil să studieze însemnătatea Constituției Statelor Unite, inspirată de Divinitate, în lucrarea Bisericii Sale restaurate.

Constituția Statelor Unite este unică deoarece Dumnezeu a revelat că El a „[stabilit-o]” „pentru drepturile și apărarea tuturor făpturilor” (Doctrină și legăminte 101:77; vedeți, de asemenea versetul 80). Acesta este motivul pentru care această constituție prezintă un interes deosebit pentru Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă din întreaga lume. Dacă sau cum trebuie puse în practică principiile ei în alte națiuni ale lumii sunt aspecte pe care trebuie să le hotărască respectivele națiuni.

Care a fost scopul lui Dumnezeu în stabilirea Constituției Statelor Unite? Îl observăm în doctrina libertății morale de a alege. În primele decenii ale

Bisericii, membrii ei de la frontiera vestică sufereau persecuții atât în privat, cât și în public. În parte, aceasta s-a întâmplat din cauza opoziției lor față de sclavia existentă în acea vreme în Statele Unite. În aceste circumstanțe nefericite, Dumnezeu a revelat prin profetul Joseph Smith adevăruri eterne despre doctrina Sa.

Dumnezeu le-a oferit copiilor Săi libertatea morală de a alege – puterea de a hotărî și de a acționa. Condiția cea mai de dorit pentru exercitarea acelei libertăți de a alege este libertatea maximă a bărbaților și femeilor de a acționa potrivit alegerilor lor individuale. Atunci, este explicat în revelație, „fiecare om [poate fi] răspunzător pentru propriile păcate în ziua judecății" (Doctrină și legăminte 101:78). „De aceea", a revelat Domnul, „nu este drept ca un om să fie înrobit de un altul" (Doctrină și legăminte 101:79). Aceasta înseamnă clar că sclavia oamenilor este greșită. Și, potrivit aceluiași principiu, este greșit ca cetățenii să nu aibă niciun cuvânt în alegerea conducătorilor lor sau stabilirea legilor lor.

II.

Convingerea noastră că Divinitatea a inspirat Constituția Statelor Unite nu înseamnă că fiecare cuvânt sau frază a fost revelată de Divinitate, precum prevederile referitoare la numărul de reprezentanți ai fiecărui stat sau vârsta minimă a fiecăruia.[2] Constituția nu a fost „un document dezvoltat pe deplin", a spus președintele J. Reuben Clark. „Din contră", a explicat el, „noi credem că trebuie să crească și să se dezvolte pentru a împlini necesitățile schimbătoare ale unei lumi care avansează"[3]. De exemplu, *amendamente* inspirate au abolit sclavia și au acordat femeilor dreptul de a vota. Totuși, noi

Statele Unite

nu considerăm că fiecare hotărâre a Curții Supreme când interpretează constituția este inspirată.

Eu cred că, în Constituția Statelor Unite, sunt incluse cel puțin cinci principii inspirate de Divinitate.[4]

Primul este principiul că sursa puterii guvernului este poporul. Într-o perioadă în care se presupunea, în mod universal, că puterea suverană venea din dreptul divin al regilor sau din puterea militară, atribuirea puterii suverane poporului a fost un principiu revoluționar. Filosofii au susținut acest principiu, dar Constituția Statelor Unite a fost prima care l-a pus în practică. Faptul că poporul are puterea suverană *nu* înseamnă că gloatele sau alte grupuri de oameni pot interveni pentru a intimida sau forța guvernul să ia măsuri. Constituția a dus la întemeierea unei republici democratice constituționale, în care oamenii își exercită puterea prin reprezentanții pe care i-au ales.

Un al doilea principiu inspirat este împărțirea puterii delegate între națiune și statele componente ale țării. În sistemul nostru federal, acest principiu fără precedent a fost, uneori, modificat prin amendamente inspirate, precum cele privind abolirea sclaviei și acordarea drepturilor de vot femeilor, așa cum am menționat mai devreme. Un aspect important, Constituția Statelor Unite limitează guvernul național la exercitarea puterilor oferite clar sau implicit și oferă toate celelalte puteri guvernamentale „statelor respective sau poporului"[5].

Un alt principiu inspirat este separarea puterilor. Cu mai bine de un secol înaintea Convenției Constituționale din anul 1787, parlamentul englez a inițiat separarea autorității legislative de cea executivă când a luat cu forța anumite puteri de la rege. Convenția americană a fost inspirată să delege puterile executive, legislative și juridice *independente*, astfel încât aceste trei ramuri să se poată verifica una pe cealaltă.

Un al patrulea principiu inspirat se găsește în cumulul de garanții vitale cu privire la drepturile individuale și limitările concrete ale autorității guvernului în Declarația drepturilor omului, adoptată ca amendament la doar trei ani după ce a intrat în vigoare constituția. Conceptul de declarație a drepturilor omului nu era nou. Aici, inspirația a constat în implementarea principiilor inițiate în Anglia, începând cu Magna Carta. Cei care au scris constituția erau familiarizați cu acestea, deoarece unele dintre cartele coloniilor aveau astfel de garanții.

Fără o declarație a drepturilor omului, America nu ar fi putut sluji ca națiune gazdă pentru restaurarea Evangheliei, care a început cu doar trei decenii mai târziu. Prevederile originale potrivit cărora nu ar trebui să existe condiționări de apartenență religioasă pentru ocuparea funcțiilor publice au fost inspirate de Divinitate[6], dar adăugarea libertății religioase și garanției că nu se va stabili o religie favorizată din Primul Amendament a fost esențială. Observăm, de asemenea, inspirație divină în libertatea de exprimare și a presei din Primul Amendament și în protecțiile personale din alte amendamente, precum cele pentru urmăririle penale.

În al cincilea și ultimul rând, eu văd inspirație divină în rolul esențial

al întregii constituții. Noi trebuie să fim guvernați de *lege*, nu de *persoane individuale* și loialitatea noastră este față de *constituție* și față de principiile și procesele sale, nu față de vreun *funcționar public*. În acest fel, toate persoanele trebuie să fie egale în fața legii. Aceste principii blochează ambițiile autocrate, care au dus la coruperea democrației în unele țări. Acestea înseamnă, de asemenea, că niciuna dintre cele trei ramuri ale guvernării nu trebuie să le domine pe celelalte sau să le împiedice să-și îndeplinească funcțiile constituționale corespunzătoare de a se verifica una pe cealaltă.

III.

În pofida principiilor inspirate de Divinitate ale Constituției Statelor Unite, când au fost exercitate de muritori imperfecți, efectele lor menite nu au fost mereu obținute. Subiecte importante ale legiferării, cum ar fi unele legi care reglementează relațiile de familie, au fost preluate de către guvernul federal de la diferite state. Garantarea libertății de exprimare din Primul Amendament a fost, uneori, diluată de suprimarea exprimării impopulare. Principiul separării puterilor a fost mereu sub presiune, cu fluxuri și refluxuri ale unei ramuri a guvernării care exercita sau inhiba puterile delegate alteia.

Sunt și alte pericole care subminează principiile inspirate ale Constituției Statelor Unite. Prestigiul constituției este diminuat de eforturi de a înlocui libertatea și autoguvernarea, care sunt temelia acesteia, cu tendințele sociale actuale. Autoritatea constituției este trivializată în momentul în care candidați sau oficialități ignoră principiile ei. Demnitatea și forța constituției este redusă de cei care fac referire la ea ca la un test de loialitate sau un slogan politic, în locul statutului ei măreț de sursă a autorizării și limitării autorității guvernamentale.

IV.

Credința noastră în inspirația divină oferă sfinților din zilele din urmă responsabilitatea unică de a susține și apăra Constituția Statelor Unite și principiile constituționalismului oriunde trăim. Noi trebuie să ne încredem în Domnul și să fim optimiști cu privire la viitorul acestei națiuni.

Ce altceva trebuie să mai facă sfinții din zilele din urmă credincioși? Trebuie să ne rugăm ca Domnul să îndrume și să binecuvânteze toate națiunile și conducătorii lor. Aceasta face parte din articolele noastre de credință. Faptul de a ne supune președinților sau conducătorilor[7], desigur, nu reprezintă un obstacol în a ne opune unor legi și reguli individuale. Este necesar ca ca noi să ne exercităm influența în mod politicos și pașnic în limitele constituțiilor noastre și legilor în vigoare. În privința aspectelor contestate, trebuie să căutăm să moderăm și să unificăm.

Există și alte responsabilități care fac parte din susținerea constituției inspirate. Trebuie să învățăm și să apărăm *principiile* inspirate ale constituției. Trebuie să căutăm și să susținem persoane înțelepte și bune, care vor susține aceste principii în acțiunile lor publice.[8] Trebuie să fim cetățeni informați, care sunt activi în a-și face simțită influența în chestiuni civice.

În Statele Unite și în alte democrații, influența politică este exercitată prin candidarea la funcții publice (pe

Guatemala

Noua Zeelandă

care o încurajăm), prin vot, prin sprijin financiar, prin calitatea de membru în partide politice și slujirea în cadrul lor și prin comunicări oficiale continue către oficialități, partide și candidați. Pentru a funcționa bine, o democrație are nevoie de toate acestea, însă nu este necesar ca un cetățean conștiincios să le presteze pe toate.

Există multe aspecte politice și niciun partid, program politic sau candidat în sine nu poate îndeplini toate preferințele personale. Prin urmare, fiecare cetățean trebuie să hotărască în ceea ce privește aspectele care sunt cele mai importante pentru el într-un anumit moment. Apoi, membrii trebuie să caute inspirație pentru a ști cum să-și exercite influența potrivit priorităților lor individuale. Acest proces nu va fi ușor. Poate necesita schimbarea partidului sau candidatului susținut, chiar de la alegere la alegere.

Astfel de acțiuni independente necesită, uneori, ca alegătorii să susțină candidați sau partide ori programe politice pe ale căror alte poziții nu le pot aproba.[9] Acesta este unul dintre motivele pentru care îi încurajăm pe membrii noștri să se abțină de la a se judeca unii pe alții pe probleme legate de politică. Nu trebuie să susținem niciodată că un sfânt din zilele din urmă credincios nu poate aparține unui anumit partid sau vota un anumit candidat. Noi predicăm principii corecte și îi lăsăm pe membrii noștri să aleagă cum să prioritizeze și cum să pună în practică aceste principii în aspectele prezentate din când în când. Insistăm, de asemenea, și îi rugăm pe conducătorii noștri locali să insiste ca alegerile și afilierile politice să nu fie subiectul învățăturilor sau promovării în niciuna dintre adunările noastre ale Bisericii.

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă va exercita, desigur, dreptul ei de a susține sau a se opune anumitor propuneri legislative concrete despre care credem că vor avea un impact asupra exercitării libere a religiei sau asupra intereselor esențiale ale organizațiilor Bisericii.

Depun mărturie despre Constituția Statelor Unite inspirată de Divinitate și mă rog ca noi, cei care recunoaștem Ființa Divină care a inspirat-o, să susținem și să apărăm mereu principiile ei măreațe. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Mark Tushnet, „Constitution", în Michel Rosenfeld și András Sajó, redactori, *The Oxford Handbook of Comparative Constitutional Law* (2012), p. 222. Cele trei țări care au constituții codificate nescrise sunt Regatul Unit, Noua Zeelandă și Israel. Fiecare dintre acestea are tradiții puternice legate de constituționalism, deși prevederile privind guvernarea nu sunt adunate într-un singur document.
2. Vedeți United States Constitution (Constituția Statelor Unite), articolul 1, secțiunea 2.
3. J. Reuben Clark jr., „Constitutional Government: Our Birthright Threatened", *Vital Speeches of the Day*, 1 ian. 1939, p. 177, citat în Martin B. Hickman, „J. Reuben Clark, Jr.: The Constitution and the Great Fundamentals", în Ray C. Hillam, redactor, *By the Hands of Wise Men: Essays on the U.S. Constitution* (1979), p. 53. Brigham Young a avut o părere similară despre cum constituția trebuie să fie dezvoltată, predicând că legislatorii „au pus temelia și că generațiile viitoare au datoria să-i clădească suprastructura" [*Discourses of Brigham Young*, selecție realizată de John A. Widtsoe (1954), p. 359].
4. Acestea cinci sunt similare, dar nu identice cu cele sugerate în J. Reuben Clark, *Stand Fast by Our Constitution* (1973), p. 7; Ezra Taft Benson, „Our Divine Constitution", *Ensign*, nov. 1987, p. 4-7; și Ezra Taft Benson, „The Constitution – A Glorious Standard", *Ensign*, sept. 1987, p. 6-11. Vedeți, în general, Noel B. Reynolds, „The Doctrine of an Inspired Constitution", în *By the Hands of Wise Men*, p. 1-28.
5. United States Constitution (Constituția Statelor Unite), amendamentul 10.
6. Vedeți United States Constitution (Constituția Statelor Unite), articolul 6.
7. Vedeți Articolele de credință 1:12.
8. Vedeți Doctrină și legăminte 98:10.
9. Vedeți David B. Magleby, „The Necessity of Political Parties and the Importance of Compromise", *BYU Studies*, vol. 54, nr. 4 (2015), p. 7-23.

Vârstnicul Ronald A. Rasband
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Priviți! Eu sunt un Dumnezeu al miracolelor”

Miracole, semne și minuni abundă printre ucenicii lui Hristos, astăzi, în viața dumneavoastră și a mea.

Dragi frați și surori, este un privilegiu să mă aflu în fața dumneavoastră astăzi. În unitate cu cei care au vorbit deja în cadrul acestei conferințe, vă depun mărturie că Isus Hristos trăiește. El călăuzește Biserica Sa; El îi vorbește profetului Său, președintele Russell M. Nelson, și El îi iubește pe toți copiii Tatălui Ceresc.

În această duminică de Paște, noi sărbătorim învierea lui Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru[1], Dumnezeul Tare, Domnul Păcii[2]. Ispășirea Sa, care a culminat cu învierea Sa după trei zile într-un mormânt împrumutat, rămâne cel mai mare miracol din istoria omenirii. „Căci iată”, a rostit El, „Eu sunt Dumnezeu; și Eu sunt un Dumnezeu al miracolelor”[3].

„Au încetat miracolele pentru că Hristos S-a înălțat la ceruri și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu?”[4], întreabă profetul Mormon în Cartea lui Mormon. El răspunde: „Nu; și nici îngerii nu au încetat să slujească copiilor oamenilor”[5].

Madagascar

După răstignire, un înger al Domnului i s-a arătat Mariei și altor câteva femei care se duseseră la mormânt să ungă trupul lui Isus. Îngerul a spus:

„Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?”[6].

„Nu este aici; a înviat.”[7]

Profetul Abinadi, din Cartea lui Mormon, a declarat despre acest miracol:

„Dacă Hristos nu S-ar fi ridicat din morți…, atunci n-ar fi fost nicio înviere.

Dar învierea este, de aceea mormântul nu câștigă nicio victorie, iar mușcătura morții este înghițită în Hristos”[8].

Faptele miraculoase ale lui Isus Hristos i-au făcut pe ucenicii de la începuturi să exclame: „Cine este acesta de poruncește chiar și vânturilor și apei și-L ascultă?”[9].

În timp ce apostolii de la începuturi L-au urmat pe Isus Hristos și L-au auzit propovăduind Evanghelia, ei au fost martorii multor miracole. Ei au văzut cum „orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățați, surzii aud, morții înviază, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia”[10].

Miracole, semne și minuni abundă printre ucenicii lui Hristos astăzi, în viața dumneavoastră și a mea. Miracolele sunt acte divine, manifestări și expresii ale puterii fără limite a lui Dumnezeu și o confirmare că El este „același ieri, astăzi și în vecii vecilor”[11]. Isus Hristos, care a creat mările, le poate liniști; El, Care a dat vedere orbilor, ne poate ridica privirea spre cer; El, Care a curățat pe leproși, ne poate vindeca infirmitățile; El, Care l-a vindecat pe bărbatul neputincios, ne poate chema să ne ridicăm spunând: „Vino și urmează-Mă”[12].

Mulți dintre dumneavoastră ați fost martori la miracole, mai mult decât

Guatemala

vă dați seama. Ele pot părea mici în comparație cu învierea morților înfăptuită de Isus. Însă nu măreția este cea care indică un miracol, ci faptul că vine de la Dumnezeu. Unii sugerează că miracolele sunt simple coincidențe sau noroc total. Dar profetul Nefi i-a condamnat pe aceia care „reneagă puterea și minunile lui Dumnezeu și predică înspre ei înșiși propria înțelepciune și învățătură pentru ca să obțină câștiguri”[13].

Miracolele sunt înfăptuite prin putere divină de către Cel care are „puterea să [salveze]”[14]. Miracolele sunt extensii ale planului etern al lui Dumnezeu; miracolele sunt o linie a vieții de la cer la pământ.

Toamna trecută, sora Rasband și cu mine ne aflam pe drumul către Goshen, Utah, pentru a participa la un eveniment internațional Față în față, transmis pentru mai mult de 600.000 de persoane în 16 limbi.[15] Programul se concentra asupra evenimentelor restaurării Evangheliei lui Isus Hristos și întrebărilor trimise de tineri adulți din întreaga lume. Sora Rasband și cu mine am citit personal întrebările; ele ne-au dat ocazia de a depune mărturie despre Joseph Smith ca profet al lui Dumnezeu, puterea revelației în viața noastră, restaurarea în desfășurare a Evangheliei lui Isus Hristos și adevărurile și poruncile pe care le prețuim. Mulți dintre cei care ne ascultă astăzi au participat la acel eveniment miraculos.

Inițial, transmisiunea trebuia să se facă din Dumbrava Sacră, în nordul statului New York, unde, așa cum Joseph Smith a depus mărturie: „Am văzut două Personaje, ale căror strălucire și slavă întreceau orice descriere și care stăteau deasupra mea, în aer. Unul dintre Ele mi-a vorbit, chemându-mă pe nume, și a spus, arătând către celălalt – *Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!*”[16] Acela, frați și surori, a fost un miracol.

Pandemia mondială ne-a obligat să mutăm locul de realizare a transmisiunii la Goshen, Utah, unde Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a recreat, pentru filmări, o parte a vechiului Ierusalim. Sora Rasband și cu mine ne aflam la câțiva kilometri de Goshen în acea duminică seară când am văzut un fum gros venind din direcția destinației noastre. În zonă, izbucniseră incendii puternice și ne temeam că transmisiunea ar putea fi în pericol. Temerea noastră a devenit realitate când, cu 20 de minute înainte de ora șase, ora transmisiunii noastre, curentul electric a fost întrerupt în întregul complex. Fără curent electric! Fără transmisiune. Exista un generator pe care unii s-au gândit că am putea să-l pornim, dar nu existau asigurări că putea ține în funcțiune echipamentul complex pe care îl aveam.

Toți cei implicați în program, inclusiv naratorii, muzicienii și tehnicienii, chiar și 20 de tineri adulți din familia mea lărgită, se dedicaseră complet evenimentului. M-am îndepărtat de lacrimile și starea lor de confuzie și L-am implorat pe Domnul să facă un miracol. „Tată Ceresc”, m-am rugat, „am cerut rareori un miracol, dar Îți cer unul acum. Această adunare trebuie să aibă loc pentru toți tinerii noștri adulți din lume. Avem nevoie de curent electric pentru a continua, dacă este voia Ta”.

La ora șase și șapte minute, la fel de repede cum se oprise, curentul a revenit. Totul a început să funcționeze, de la muzică și microfoane până la prezentările video și tot echipamentul pentru transmisiune. Eram pregătiți și gata să începem. Trăisem un miracol.

Mai târziu în acea seară, în timp ce sora Rasband și cu mine ne întorceam acasă cu mașina, președintele și sora Nelson ne-au trimis următorul mesaj text: „Ron, vrem să știi că, de îndată ce am auzit că s-a întrerupt curentul electric, noi ne-am rugat să aibă loc un miracol”.

În scriptura din zilele din urmă este scris: „Pentru că Eu, Domnul, am

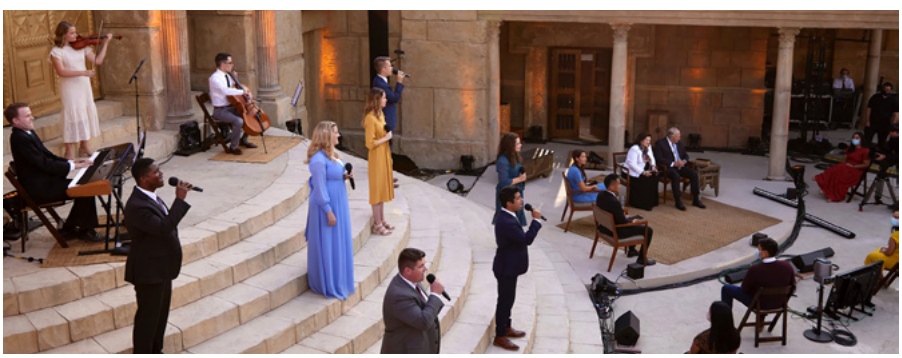

Miracolele pot avea loc ca răspuns la rugăciuni, precum miracolul pe care l-am trăit la un eveniment Față în față în Goshen, Utah.

întins mâna pentru a exercita puterile cerului; nu o puteți vedea acum, încă puțin și o veți vedea, și veți ști că sunt Eu și că voi veni și voi domni cu poporul Meu”[17].

Exact așa s-a întâmplat! Domnul a întins mâna Sa și puterea a venit.

Miracole se fac prin puterea credinței, cum ne-a învățat atât de bine președintele Nelson în sesiunea trecută. Profetul Moroni a îndemnat poporul său: „Dacă nu ar fi deloc credință printre copiii oamenilor, Dumnezeu nu poate face nicio minune printre ei; de aceea El nu S-a arătat decât după credința lor”.

Dânsul a continuat:

„Iată, credința lui Alma și Amulec a făcut ca temnița să se prăbușească la pământ.

Iată, credința lui Nefi și Lehi a adus schimbarea lamaniților pentru ca ei să fie botezați cu foc și cu Duhul Sfânt.

Iată, credința lui Amon și a fraților lui a făcut un miracol atât de mare printre lamaniți.

„Și nimeni, niciodată, nu a făcut niciun miracol decât după credința lui; de aceea, ei mai întâi au crezut în Fiul lui Dumnezeu.”[18]

Aș putea adăuga la această succesiune de versete: „Credința tinerilor adulți interpreți, plini de ardoare, a specialiștilor care asigurau transmisiunea, a conducătorilor și membrilor Bisericii, a unui apostol și a unui profet al lui Dumnezeu care a căutat un miracol atât de mare a fost cea care a repornit curentul electric pe un îndepărtat platou de filmare din Goshen, Utah”.

Miracole pot avea loc ca răspuns la rugăciune. Ele nu sunt mereu ce cerem sau ce așteptăm dar, când ne încredem în Domnul, El va fi acolo și El va face ce este drept. El va adapta miracolul momentului în care avem nevoie de el.

Norvegia

Domnul înfăptuiește miracole pentru a ne aduce aminte puterea Sa, dragostea Sa pentru noi, influența Sa din ceruri asupra experienței noastre din viața muritoare și dorința Sa de a ne învăța ceea ce este de cea mai mare valoare. „Acela care are credință în Mine pentru a fi vindecat”, a spus El sfinților în anul 1831 și promisiunea este valabilă și astăzi, „și nu este osândit la moarte, va fi vindecat”[19]. Există legi hotărâte în ceruri și noi suntem mereu judecați după ele.

Sunt momente în care sperăm în miracolul vindecării cuiva drag, reparării unui act nedrept sau înmuierii inimii unui suflet plin de amărăciune sau dezamăgire. Privind lucrurile prin ochi muritori, vrem ca Domnul să intervină, să repare ce este stricat. Prin credință, miracolul va veni, deși nu neapărat la timpul plănuit de noi sau cu soluția pe care am dorit-o. Înseamnă aceasta că nu suntem destul de credincioși sau că nu merităm intervenția Sa? Nu. Noi suntem preaiubiții Domnului. El Și-a dat viața pentru noi și ispășirea Sa continuă să ne elibereze de poveri și păcat pe măsură ce ne pocăim și ne apropiem de El.

Domnul ne-a adus aminte: „Căile voastre nu sunt căile mele”[20]. El spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”[21] – odihnă de la griji, dezamăgire, teamă, nesupunere, îngrijorare pentru cei dragi, pentru visuri pierdute sau distruse. Pacea în mijlocul confuziei sau întristării este un miracol. Aduceți-vă aminte cuvintele Domnului: „Nu ți-am transmis Eu pace în sufletul tău cu privire la acest subiect? Ce mărturie mai mare decât aceea de la Dumnezeu poți avea?”[22]. Miracolul este că Isus Hristos, Marele Iehova, Fiul Celui Preaînalt, răspunde cu pace.

Așa cum El i S-a arătat Mariei în grădină, chemând-o pe nume, El ne cheamă pe noi să ne exercităm credința. Maria căuta să-I slujească și să se îngrijească de El. Învierea Sa nu a fost ce se așteptase ea, dar a fost în conformitate cu marele plan al fericirii.

„Pogoară-Te de pe cruce”[23], I-a strigat în batjocură mulțimea de necredincioși pe Căpățâna. El ar fi putut înfăptui un astfel de miracol. Dar El a știut de la început sfârșitul și El intenționa să fie credincios planului Tatălui Său. Noi trebuie să înțelegem acest exemplu.

Pentru vremuri de încercare, El ne-a spus: „Privește rănile care Mi-au străpuns coasta și, de asemenea, semnele cuielor din mâinile și picioarele Mele; fii credincios, păzește poruncile Mele

Vârstnicul Timothy J. Dyches
din Cei Șaptezeci

Lumina este atrasă de lumină

Pe măsură ce ne sporim credința în Hristos, primim lumină într-o măsură sporită, până când aceasta risipește tot întunericul.

Dragii mei frați și dragile mele surori, mă bucur alături de dumneavoastră în această duminică binecuvântată de Paște, să meditez la lumina glorioasă care a răsărit pe pământ odată cu învierea Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos.

În timpul slujirii Sale din viața muritoare, Isus a declarat: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”[1]. Spiritul lui Hristos „este în toate lucrurile [și] dă viață tuturor lucrurilor”[2]. El biruie întunericul care, altfel, ne-ar înconjura.

Cu ani în urmă, în căutarea aventurii, cei doi fii ai mei și cu mine am însoțit un grup de tineri băieți la Moaning Cavern (Caverna Tânguitoare), denumită astfel datorită unui sunet care, la un moment dat, răsuna din gura ei. Caverna este o peșteră care are forma unui horn care se deschide într-o sală verticală cu înălțimea de 55 de metri, aceasta fiind cea mai mare peșteră cu o singură încăpere din California.

Există doar două căi de coborâre: pe scara circulară sigură sau în rapel până la baza cavernei; fiii mei și cu mine am ales să coborâm în rapel. Fiul meu mai mare a coborât primul, în timp ce fiul meu mai mic și cu mine am coborât, în mod intenționat, ultimii, pentru a coborî împreună.

După ce ghizii noștri ne-au instruit și ne-au asigurat cu hamuri și dispozitive de ancorare legate de o frânghie puternică, am mers cu spatele încet, până când am ajuns pe o margine mică și ne-am adunat curajul, deoarece acesta era ultimul loc de unde puteam face cale întoarsă și ultimul loc de unde puteam vedea lumina soarelui din gura peșterii.

Cu următorul nostru pas în spate am plonjat într-o cavernă ca o catedrală care era atât de înaltă și largă, încât ar fi putut înghiți Statuia Libertății. Acolo, am atârnat rotindu-ne încet, în timp ce ochii noștri s-au adaptat la întunericul din jur. În timp ce ne continuam coborârea, lumina becurilor ilumina un zid uimitor de stalagmite și stalactite strălucitoare.

Fără nicio avertizare, toate becurile s-au stins brusc. Suspendați deasupra abisului, am fost cuprinși de un întuneric atât de profund, încât nu ne puteam vedea nici măcar mâinile pe

și vei moșteni împărăția cerurilor”[24]. Acesta este, frați și surori, miracolul promis nouă tuturor.

În această duminică de Paște, când sărbătorim miracolul învierii Domnului nostru, în calitate de apostol al lui Isus Hristos, mă rog cu umilință ca să simțiți puterea Mântuitorului în viața dumneavoastră, ca rugăminților dumneavoastră către Tatăl Ceresc să li se răspundă cu dragostea și dedicarea pe care Isus Hristos le-a dovedit în timpul slujirii Sale. Mă rog să rămâneți neclintiți și credincioși în toate care vor veni. Vă binecuvântez ca miracolele să vă însoțească așa cum ne-au însoțit pe noi în Goshen – dacă va fi voia Domnului. Căutați aceste binecuvântări trimise din cer în viața dumneavoastră pe măsură ce-L „căutați pe acest Isus despre care profeții și apostolii au scris, pentru ca harul lui Dumnezeu Tatăl, precum și Domnul Isus Hristos și Duhul Sfânt, care depune mărturie despre Ei, să poată să fie și să trăiască în voi în vecii vecilor”[25]. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Iov 19:25.
2. Vedeți Isaia 9:6.
3. 2 Nefi 27:23.
4. Moroni 7:27.
5. Moroni 7:29.
6. Luca 24:5.
7. Matei 28:6.
8. Mosia 16:7-8.
9. Luca 8:25.
10. Matei 11:5.
11. Moroni 10:19.
12. Luca 18:22.
13. 2 Nefi 26:20.
14. Doctrină și legăminte 133:47.
15. De la Michael Madsen, 11 ian. 2021.
16. Joseph Smith – Istorie 1:17.
17. Doctrină și legăminte 84:119.
18. Eter 12:12-15, 18.
19. Doctrină și legăminte 42:48.
20. Isaia 55:8.
21. Matei 11:28.
22. Doctrină și legăminte 6:23.
23. Matei 27:40.
24. Doctrină și legăminte 6:37.
25. Eter 12:41.

Nigeria

frânghiile dinaintea noastră. Un glas a strigat imediat: „Tată, tată, ești acolo?”.

„Sunt aici, fiule, sunt chiar aici”, am răspuns.

Pana neașteptată de curent a fost menită să ne arate că, fără electricitate, întunericul cavernei era impenetrabil. A reușit; noi „am simțit” întunericul. Când s-au aprins din nou becurile, întunericul a dispărut imediat, așa cum întunericul trebuie să dispară mereu, chiar și în fața celei mai slabe lumini. Fiii mei și cu mine am rămas cu amintirea unui întuneric pe care nu-l mai cunoscusem niciodată, o apreciere mai mare a luminii pe care nu o vom uita niciodată și asigurarea că nu suntem niciodată complet singuri în întuneric.

Coborârea noastră în acea cavernă poate fi comparată, în anumite privințe, cu călătoria noastră în viața muritoare. Noi am plecat din lumina glorioasă a cerului și am coborât printr-un văl al uitării într-o lume întunecată. Tatăl nostru Ceresc nu ne-a abandonat întunericului, ci ne-a promis lumină pentru călătoria noastră, prin Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos.

Știm că lumina soarelui este vitală pentru toate formele de viață de pe pământ. La fel de vitală pentru viața noastră spirituală este lumina oferită de Salvatorul nostru. Datorită dragostei Sale perfecte, Dumnezeu oferă lumina lui Hristos fiecărei persoane „care vine pe lume”[3] pentru ca fiecare „să poată deosebi binele de rău”[4] și să fie îndemnată „la lucru bun continuu”[5]. Acea lumină, care se dezvăluie prin ceea ce noi adesea numim conștiința noastră, ne invită mereu să acționăm și să fim mai buni, să fim cea mai bună variantă a noastră.

Pe măsură ce ne sporim credința în Hristos, primim lumină într-o măsură sporită, până când aceasta risipește tot întunericul care s-ar putea aduna în jurul nostru. „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; și acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei.”[6]

Lumina lui Hristos ne pregătește să primim influența care slujește a Duhului Sfânt, care este „[puterea] de convingere a lui Dumnezeu… cu privire la adevărul Evangheliei”[7]. Al treilea membru al Dumnezeirii, Duhul Sfânt, „este un personaj de spirit”[8]. Cea mai mare sursă de lumină pe care Tatăl Ceresc vi-o oferă în viața muritoare vine prin Duhul Sfânt, a Cărui influență vă „va lumina mintea [și vă] va umple sufletul… cu bucurie”[9].

În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, prin autoritatea preoției restaurate, sunteți botezați prin scufundare pentru iertarea păcatelor. Apoi, mâini sunt așezate pe capul dumneavoastră și acest „[dar] nespus de mare”[10] și minunat al Duhului Sfânt vă este dat.

După aceea, când dorințele și acțiunile dumneavoastră sunt concentrate asupra cărării legămintelor, Duhul Sfânt, asemenea unei lumini înăuntrul dumneavoastră, va revela adevărul și va depune mărturie despre el[11], va avertiza asupra pericolelor, va alina[12], va purifica[13] și va oferi pace[14] sufletului dumneavoastră.

Deoarece „lumina este atrasă de lumină”[15], faptul de a fi însoțiți în mod constant de Duhul Sfânt vă va conduce să faceți alegeri care vor tinde să vă țină în lumină; în mod contrar, alegerile făcute fără influența Duhului Sfânt vor tinde să vă conducă în umbre și întuneric. Vârstnicul Robert D. Hales ne-a învățat: „Când

Noua Zeelandă

lumina este prezentă, întunericul este înfrânt și trebuie să plece. Când lumina spirituală a Duhului Sfânt este prezentă, întunericul lui Satana pleacă”[16].

Permiteți-mi să sugerez că, poate, acesta este momentul în care să vă întrebați: Am acea lumină în viața mea? Dacă nu, când am avut-o ultima oară?

Așa cum lumina soarelui scaldă zilnic pământul pentru a reînnoi și a susține viața, puteți face ca lumina din dumneavoastră să strălucească zilnic când alegeți să-L urmați pe Isus Hristos.

O rază de soare se adaugă de fiecare dată când Îl căutați pe Dumnezeu în rugăciune; când studiați din scripturi pentru „[a-L auzi]”[17]; când acționați potrivit îndrumării și revelației oferite de profeții noștri în viață; și când țineți poruncile și „[mergeți] în toate rânduielile Domnului”[18].

Veți invita lumina spirituală în sufletul dumneavoastră și pacea în viața dumneavoastră de fiecare dată când vă pocăiți. Pe măsură ce luați din împărtășanie în fiecare săptămână pentru a lua numele Salvatorului asupra dumneavoastră, a vă aminti totdeauna de El și a ține poruncile Sale, lumina Sa va străluci în dumneavoastră.

Este soare în sufletul dumneavoastră de fiecare dată când împărtășiți Evanghelia și vă depuneți mărturia. De fiecare dată când slujiți unul altuia așa cum a făcut Salvatorul, simțiți căldura Sa în inima dumneavoastră. Lumina Tatălui Ceresc sălășluiește întotdeauna în templul Său sfânt și asupra tuturor celor care intră în casa Domnului. Lumina Sa din inima dumneavoastră este sporită de faptele dumneavoastră de bunătate, de răbdarea, iertarea și caritatea dumneavoastră și poate fi observată pe chipul dumneavoastră fericit. Pe de altă parte, mergem în umbră când suntem prea rapizi în a ne mânia sau prea înceți în a ierta. „Pe măsură ce vă îndreptați chipul spre lumina soarelui, umbrele nu pot decât să rămână în urma dumneavoastră.”[19]

Pe măsură ce trăiți în așa fel încât să fiți demni de însoțirea Duhului Sfânt, „vă dezvoltați [cu adevărat] capacitatea spirituală de a primi revelație”[20].

În viață, avem de-a face cu încercări și obstacole și, cu toții, ne vom confrunta cu zile negre și furtuni. În toate acestea, dacă Îl „lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”[21], lumina Duhului Sfânt va dezvălui că există scop și sens în încercările noastre și că, în cele din urmă, acestea ne vor transforma în persoane mai bune, mai complete, cu o credință mai fermă și o speranță mai strălucitoare în Hristos, știind că Dumnezeu a fost cu noi tot timpul în zilele noastre întunecate. Președintele Russell M. Nelson ne-a sfătuit: „Întunericul care se tot extinde, care este însoțit de suferințe, face ca lumina lui Isus Hristos să strălucească și mai puternic”[22].

Anotimpurile vieții noastre ne pot duce atât în locuri neașteptate, cât și în locuri nedorite. Dacă păcatul este cel care v-a dus acolo, ridicați cortina întunericului și începeți acum să vă apropiați cu umilință de Tatăl dumneavoastră Ceresc, cu o inimă frântă și un spirit smerit și pocăiți-vă. El vă va auzi rugăciunea sinceră. Astăzi, dând dovadă de curaj, „apropiați-vă de [El] și [El se va apropia de dumneavoastră]”[23]. Nu sunteți niciodată privați de puterea vindecătoare a ispășirii lui Isus Hristos.

Am părinți de seamă și strămoși credincioși care au răspuns la lumina

lui Isus Hristos și la lumina Evangheliei Sale, iar acest lucru a binecuvântat cu tărie spirituală viața lor și generațiile care au urmat. Tatăl meu vorbea adesea despre tatăl său, Milo T. Dyches, și împărtășea cum credința lui în Dumnezeu a fost o lumină pentru el zi și noapte. Bunicul era pădurar și adesea călărea singur în munți, încredințându-și viața, fără a se îndoi, îndrumării și grijii lui Dumnezeu.

La sfârșitul unei toamne, bunicul era singur în munții înalți. Iarna își arătase deja fața când a pus șaua pe unul dintre caii săi preferați, bătrânul Prince, și a călărit la un gater pentru a cântări și măsura buștenii înainte ca aceștia să poată fi tăiați pentru cherestea.

La apus, și-a terminat munca și s-a urcat înapoi în șa. Până atunci, temperatura scăzuse drastic și un viscol cumplit cuprindea muntele. Fără lumină și o cărare care să-l călăuzească, l-a îndreptat pe Prince într-o direcție care credea că-i va duce înapoi la ocolul silvic.

Portugalia

După ce a parcurs mulți kilometri în întuneric, Prince a încetinit, apoi s-a oprit. Bunicul l-a îmboldit în repetate rânduri pe Prince să înainteze, dar calul a refuzat. În timp ce zăpada orbitoare făcea vârtejuri în jurul lor, bunicul și-a dat seama că avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Așa cum făcuse de-a lungul vieții sale, cu umilință „[a cerut] cu credință, fără să se îndoiască deloc”[24]. Un glas slab și liniștit a răspuns: „Milo, slăbește frâiele lui Prince”. Bunicul s-a supus și, de-ndată ce a slăbit frâiele, Prince s-a întors și a luat-o cu pași grei într-o altă direcție. Ore mai târziu, Prince s-a oprit din nou și și-a plecat capul. Prin zăpada care viscolea, bunicul a văzut că au ajuns în siguranță la poarta ocolului silvic.

Odată cu soarele dimineții, bunicul și-a refăcut traseul pe urmele slabe de pe zăpadă ale lui Prince. A inspirat adânc când și-a dat seama unde i-a slăbit frâiele lui Prince: era chiar pe marginea unei stânci înalte, de unde un singur pas înainte ar fi proiectat atât calul, cât și călărețul către moarte între stâncile zimțate de dedesubt.

Bazându-se pe această experiență și pe multe altele, bunicul a spus: „Cel mai bun și cel mai măreț partener pe care îl vei avea vreodată este Tatăl tău din Cer”. Când tatăl meu relata povestea bunicului, îmi aduc aminte că cita din scripturi:

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!

Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”[25].

Depun mărturie că Isus Hristos este lumina nepieritoare care încă „luminează în întuneric”[26]. Nu există niciun întuneric care să poată suprima, stinge, birui sau învinge acea lumină. Tatăl nostru Ceresc vă oferă în mod liber acea lumină. Nu sunteți niciodată singuri. El aude și răspunde la fiecare rugăciune. El „v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”[27]. Când întrebați: „Tată, tată, ești acolo?”. El va răspunde întotdeauna: „Sunt aici, copilul Meu, sunt chiar aici”.

Depun mărturie că Isus Hristos a împlinit planul Tatălui Ceresc ca Salvator și Mântuitor al nostru[28]; El este lumina noastră, viața noastră și calea noastră. Lumina Sa nu va scădea niciodată în intensitate[29], slava Sa nu va înceta niciodată, dragostea Sa pentru dumneavoastră este eternă – ieri, astăzi și pentru totdeauna. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 8:12.
2. Doctrină și legăminte 88:13.
3. Doctrină și legăminte 93:2.
4. Moroni 7:16.
5. Moroni 7:13.
6. Doctrină și legăminte 50:24.
7. Wilford Woodruff, în *History of the Church*, 4:555.
8. Doctrină și legăminte 130:22.
9. Doctrină și legăminte 11:13.
10. Doctrină și legăminte 121:26.
11. Vedeți Ioan 16:13; Iacov 4:13; Moroni 10:5.
12. Vedeți Ioan 14:16; Moroni 8:26.
13. Vedeți 2 Nefi 31:17.
14. Vedeți Doctrină și legăminte 36:2.
15. Doctrină și legăminte 88:40.
16. Robert D. Hales, „Din întuneric, în lumina Sa minunată”, *Liahona*, iul. 2002, p. 78.
17. Vedeți Russell M. Nelson, „Ascultă-L!”, *Liahona*, mai 2020, p. 89.
18. Doctrină și legăminte 136:4.
19. Autor necunoscut.
20. Russell M. Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 96.
21. Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, *Liahona*, nov. 2020, p. 95.
22. Russell M. Nelson, „Ascultă-L!”, p. 88.
23. Doctrină și legăminte 88:63.
24. Iacov 1:6.
25. Proverbele 3:5-6.
26. Ioan 1:5.
27. 1 Petru 2:9.
28. Vedeți Doctrină și legăminte 93:9.
29. Vedeți 2 Nefi 10:14.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

De ce cărarea legămintelor

Cărarea legămintelor se deosebește de oricare alta prin faptul că este unică și are o importanță eternă.

În întreaga sa slujire, președintele Russell M. Nelson a studiat și a propovăduit despre legămintele lui Dumnezeu cu copiii Săi. Dânsul însuși este un exemplu notabil de persoană care pășește pe cărarea legămintelor. În primul său mesaj în calitate de președinte al Bisericii, președintele Nelson a afirmat:

„Angajamentul dumneavoastră de a-L urma pe Salvator făcând legăminte cu El și, apoi, respectând acele legăminte va deschide ușa către fiecare binecuvântare spirituală și privilegiu disponibile bărbaților, femeilor și copiilor de pretutindeni…

Rânduielile din templu și legămintele pe care le faceți acolo sunt cheia pentru a vă întări viața, căsnicia și familia, precum și capacitatea de a rezista atacurilor dușmanului. Preaslăvirea dumneavoastră în templu și slujirea în beneficiul strămoșilor dumneavoastră vă vor binecuvânta cu mai multă revelație personală și pace sporită și vă vor întări în angajamentul dumneavoastră de a rămâne pe cărarea legămintelor”[1].

Guatemala

Ce este cărarea legămintelor? Este singura cărare care duce la împărăția celestială a lui Dumnezeu. Noi pornim pe cărare la poarta botezului și, apoi, „[înaintăm] cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii [cele două mari porunci]… până la sfârșit”[2]. De-a lungul cărării legămintelor (care se întinde dincolo de viața muritoare), noi primim toate rânduielile și legămintele necesare salvării și exaltării.

Angajamentul nostru atotcuprinzător pe care ni l-am luat prin legământ este să facem voia lui Dumnezeu „și să fim supuși poruncilor Lui în toate lucrurile pe care El ni le va porunci”[3]. Urmarea principiilor și poruncilor Evangheliei lui Isus Hristos zi de zi reprezintă cel mai fericit și mai plin de satisfacții curs al vieții. Printre altele, pentru că persoana evită o mulțime de probleme și regrete. Permiteți-mi să folosesc o analogie cu sportul. În tenis, există ceva numit greșeli neforțate. Acestea sunt acțiuni precum trimiterea unei mingi bune în fileu sau dubla greșeală la serviciu. Greșelile neforțate sunt considerate a fi rezultatul unei gafe a jucătorului, nefiind provocate de îndemânarea adversarului.

Prea adesea, problemele sau provocările noastre sunt auto-provocate, rezultatul alegerilor neînțelepte sau, am putea spune, rezultatul „greșelilor neforțate”. Când urmăm cu sârguință

cărarea legămintelor, evităm în mod firesc multe „greșeli neforțate”. Ne ferim de diferitele forme de dependență. Nu cădem în șanțul conduitei lipsite de onestitate. Sărim peste abisul imoralității și infidelității. Ocolim oamenii și lucrurile care, chiar dacă sunt îndrăgiți sau îndrăgite, ne vor pune în pericol bunăstarea fizică și spirituală. Evităm alegerile care fac rău altora sau îi dezavantajează și dobândim, în schimb, obiceiul autodisciplinei și al slujirii.[4]

Se afirmă că vârstnicul J. Golden Kimball a spus: „Poate că nu am pășit [mereu] pe cărarea strâmtă și îngustă, dar [încerc] să mă intersectez cu ea cât de des [pot]”[5]. Într-un moment mai serios, sunt sigur că fratele Kimball ar fi de acord că cea mai mare speranță a noastră, pentru a evita nefericirea *evitabilă*, pe de o parte, și a face față cu succes suferințelor *inevitabile* ale vieții, pe de alta, este să rămânem pe cărarea legămintelor, nu doar să ne intersectăm cu ea.

Unii ar putea spune: „Eu pot să fac alegeri bune cu sau fără botez; nu am nevoie de legăminte pentru a fi o persoană onorabilă și de succes”. Într-adevăr, sunt mulți care, deși nu se află pe cărarea legămintelor, acționează într-un mod care oglindește alegerile și contribuțiile celor care sunt pe cărare. Ați putea spune că ei culeg binecuvântările faptului că pășesc pe o cărare „asemănătoare cu cea a legămintelor”. Prin ce este diferită, atunci, de cărarea legămintelor?

În realitate, diferența este unică și etern semnificativă. Ea cuprinde natura supunerii noastre, natura angajamentului lui Dumnezeu față de noi, ajutorul divin pe care îl primim, binecuvântările asociate adunării ca popor de legământ și, cel mai important, moștenirea noastră eternă.

Noua Zeelandă

Supunere prin angajament

În primul rând, este natura supunerii noastre față de Dumnezeu. Mai mult decât a avea, pur și simplu, intenții bune, noi ne luăm angajamentul, în mod solemn, să trăim potrivit fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Noi urmăm exemplul lui Isus Hristos, care, prin botezul Său, „le arată copiilor oamenilor că, în ce privește trupul, El se umilește în fața Tatălui și poartă mărturie înaintea Tatălui că El va fi supus Lui în ținerea poruncilor Lui”[6].

Făcând legăminte, suntem hotărâți să facem mai mult decât doar să evităm greșelile sau să fim prudenți când luăm hotărâri. Ne simțim răspunzători față de Dumnezeu pentru alegerile noastre și viețile noastre. Luăm asupra noastră numele lui Hristos. Suntem concentrați asupra lui Hristos – fiind cutezători în mărturia despre Isus și în a ne forma caracterul lui Hristos.

Făcând legăminte, supunerea față de principiile Evangheliei prinde rădăcini chiar în sufletul nostru. Cunosc un cuplu în care, în momentul căsătoriei lor, soția nu era activă în Biserică și soțul nu fusese niciodată membru al Bisericii. Îi voi numi Mary și John, nu sunt numele lor reale. Când copiii au început să apară în peisaj, Mary a simțit intens nevoia de a-i crește, așa cum spun scripturile, „în mustrarea și învățătura Domnului”[7]. John o susținea. Mary a făcut sacrificii considerabile pentru a fi acasă și a preda Evanghelia cu consecvență. Ea s-a asigurat că familia profita din plin de preaslăvirea și activitatea în Biserică. Mary și John au devenit părinți exemplari și copiii lor (toți băieți plini de energie) au crescut în credință și devotament față de principiile și standardele Evangheliei.

Părinții lui John, bunicii băieților, au fost încântați de viața morală și realizările nepoților dar, datorită unei opoziții față de Biserică, ei doreau să atribuie acest succes exclusiv îndemânărilor de părinți ale lui John și Mary. Deși nu era membru al Bisericii, John nu a lăsat necorectată această opinie. El a insistat că ei erau martori ai roadelor învățăturilor Evangheliei – a ceea ce fiii săi trăiau la biserică, precum și a ceea ce se întâmpla acasă.

John însuși era influențat de Spirit, de dragostea și exemplul soției lui și de îndemnurile fiilor săi. După un timp, el a fost botezat spre marea bucurie a membrilor episcopiei și prietenilor.

Deși viața lor nu a fost fără încercări pentru ei și fiii lor, Mary și John afirmă din toată inima că legământul Evangheliei este cel care se află la rădăcina binecuvântărilor lor, individuale și ca familie. Ei văd cuvintele pe care Domnul le-a adresat lui Ieremia împlinite atât în viața copiilor lor, cât și în a lor: „Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu”[8].

Legați de Dumnezeu

Un al doilea aspect unic al cărării legămintelor este relația noastră cu Dumnezeirea. Legămintele pe care Dumnezeu le oferă copiilor Săi fac mai mult decât să ne îndrume. Ele ne

leagă de El și, legați de El, noi putem birui toate lucrurile.[9]

Am citit, odată, un articol al unui reporter puțin informat, care a explicat că noi înfăptuim botezuri pentru morți scufundând role de microfilm în apă. Apoi, toți cei ale căror nume apar pe microfilm sunt considerați botezați. Această abordare ar fi eficientă, extrem de eficientă, dar ignoră valoarea infinită a fiecărui suflet și importanța vitală a legământului personal cu Dumnezeu.

„[Isus] a spus… : Intrați prin poarta cea îngustă; căci îngustă este poarta și strâmtă este calea care duce la viață; și puțini vor fi aceia care o vor găsi.”[10] Figurat vorbind, această poartă este atât de îngustă, încât permite intrarea doar a câte unuia, pe rând. Fiecare își ia un angajament individual în fața lui Dumnezeu și, în schimb, primește de la El un legământ personal, pe nume, pe care el sau ea se poate bizui fără rezerve în timp și eternitate. „Puterea divinității se manifestă”, în viețile noastre, prin rânduieli și legăminte.[11]

Ajutor divin

Aceasta ne conduce spre examinarea unei a treia binecuvântări speciale a cărării legămintelor. Dumnezeu asigură un dar aproape incomprehensibil pentru a-i ajuta pe cei care fac legăminte să fie cei care țin legăminte: darul Duhului Sfânt. Acest dar este dreptul la însoțirea permanentă, protecția și îndrumarea Spiritului Sfânt.[12] Cunoscut și ca Mângâietorul, Spiritul Sfânt „umple cu nădejde și cu iubire perfectă”[13]. El „cunoaște toate lucrurile și mărturisește despre Tatăl și despre Fiul”[14] ai căror martori noi ne angajăm să fim.[15]

Pe cărarea legămintelor, noi găsim, de asemenea, binecuvântările esențiale ale iertării și curățării de păcat. Acesta este ajutor care poate veni doar prin har divin, administrat de Duhul Sfânt. „Acum, aceasta este porunca”, spune Domnul. „Pocăiți-vă, voi cei de la marginile pământului, și veniți la Mine și fiți botezați în numele Meu pentru ca să puteți fi sfințiți prin primirea Duhului Sfânt, pentru ca să puteți să stați fără de pată în fața Mea în ziua din urmă”[16].

Adunarea cu poporul de legământ

Cei care urmează cărarea legămintelor au parte de binecuvântări unice în diversele adunări desemnate de divinitate. Profețiile despre o adunare a triburilor demult risipite ale lui Israel pe pământurile moștenirii lor se găsesc în toate scripturile.[17] Împlinirea acelor profeții și promisiuni este acum în curs prin adunarea poporului de legământ în Biserică, împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Președintele Nelson explică: „Când vorbim despre *adunare*, noi afirmăm, pur și simplu, acest adevăr fundamental: Fiecare dintre copiii Tatălui nostru Ceresc, de ambele părți ale vălului, merită să audă mesajul Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos”[18].

Domnul le poruncește membrilor Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă: „Ridicați-vă și străluciți pentru ca lumina voastră să fie un steag pentru națiuni; … ca adunarea în ținutul Sionului și în țărușii săi să poată fi pentru apărare și pentru refugiu împotriva furtunii și împotriva mâniei când aceasta va fi revărsată fără amestec pe întreg pământul”[19].

Are loc, de asemenea, o adunare săptămânală a poporului de legământ în casa de rugăciune în ziua Domnului, pentru ca noi „[să ne putem păstra mai neîntinați] de lume”[20]. Este o adunare pentru a lua din pâinea și apa împărtășaniei în amintirea ispășirii lui Isus Hristos și un timp ca „să [postim] și să [ne rugăm] și [să vorbim] unul cu altul despre bunăstarea sufletelor [noastre]”[21]. În adolescență, am fost singurul membru al Bisericii din clasa mea de la liceu. M-am bucurat de prezența a multor prieteni buni în școală, totuși, am constatat că mă bizuiam foarte mult pe această adunare de sabat din fiecare săptămână pentru a mă împrospăta și înnoi spiritual și chiar fizic. Ce puternic am resimțit, în timpul actualei pandemii, pierderea acestei adunări de legământ, desfășurate cu regularitate, și cu câtă nerăbdare așteptăm timpul în care putem fi din nou împreună ca înainte!

De asemenea, poporul de legământ se adună în templu, casa Domnului, pentru a obține rânduielile, binecuvântările și revelația disponibile numai aici. „Care a fost obiectivul adunării… poporului lui Dumnezeu în orice epocă a lumii?… Obiectivul principal a fost construirea, pentru Domnul, a unei case în care El să ne poată dezvălui nouă, oamenilor din poporul Lui, rânduielile casei Sale și gloriile împărăției Sale și să ne poată învăța calea salvării; pentru că există anumite rânduieli și principii care, când sunt propovăduite și puse în practică, trebuie înfăptuite într-un loc sau într-o casă construită în acest scop”[22].

Moștenim promisiunile legământului

În final, doar prin urmarea cărării legămintelor moștenim binecuvântările lui Avraam, Isaac și Iacov, binecuvântările supreme ale salvării și exaltării pe care numai Dumnezeu le poate oferi.[23]

Referirile scripturale la poporul de legământ înseamnă, deseori, literalmente urmașii lui Avraam sau „casa lui Israel”. Dar poporul de legământ îi include pe toți cei care primesc

India

Evanghelia lui Isus Hristos.[24] Pavel a explicat:

„Toți cari ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos…

Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”[25].

Cei care sunt fideli legămintelor lor „vor veni înainte la învierea drepților”[26]. Ei sunt „făcuți desăvârșiți prin Isus, Mijlocitorul noului legământ… Aceștia sunt aceia ale căror trupuri sunt celestiale, a căror slavă este aceea a soarelui, chiar slava lui Dumnezeu, cea mai înaltă dintre toate”[27]. „De aceea, toate lucrurile sunt ale lor, fie viața, fie moartea, fie lucruri prezente, fie lucruri care vor veni, toate sunt ale lor și ei sunt ai lui Hristos, și Hristos este al lui Dumnezeu.”[28]

Fie ca noi să dăm ascultare chemării profetului de a rămâne pe cărarea legămintelor! Nefi ne-a văzut pe noi și zilele noastre și a consemnat: „Eu, Nefi, am văzut puterea Mielului lui Dumnezeu cum se pogora asupra sfinților Bisericii Mielului, precum și asupra celor care făcuseră legământ cu Domnul, care erau împrăștiați pe toată fața pământului; iar ei erau înarmați cu dreptate și cu puterea lui Dumnezeu în mare slavă”[29].

Alături de Nefi, „sufletul meu se desfată în legămintele Domnului”[30] În această duminică de Paște, depun mărturie despre Isus Hristos, a Cărui înviere este speranța noastră și asigurarea incontestabilă a toate câte au fost promise de-a lungul cărării legămintelor și la sfârșitul ei. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.
2. 2 Nefi 31:20. Cărarea legămintelor a fost stabilită de la început cu Adam și Eva (vedeți Moise 6:50-68).
3. Mosia 5:5. Așa cum a spus Alma cel Vârstnic: „Dacă aceasta e dorința inimilor voastre, ce aveți împotrivă să fiți botezați în numele Domnului, ca o mărturie în fața Lui, că ați intrat într-un legământ cu El, că Îl veți sluji și veți ține poruncile Lui, pentru ca El să-și poată revărsa Spiritul Său mai din plin asupra voastră?” (Mosia 18:10).
4. Pentru un exemplu scriptural, vedeți Alma 1:29-32.
5. În Eric A. Eliason, *The J. Golden Kimball Stories* (2007), p. 78.
6. Vedeți 2 Nefi 31:6-7.
7. Efeseni 6:4; vedeți, de asemenea, Enos 1:1.
8. Ieremia 31:33.
9. Vedeți Ioan 16:33.
10. 3 Nefi 27:33; vedeți, de asemenea, Matei 7:14.
11. Vedeți Doctrină și legăminte 84:20.
12. Vedeți Ghid pentru scripturi, „Duhul Sfânt”.
13. Moroni 8:26.
14. Doctrină și legăminte 42:17.
15. Vedeți Mosia 18:9.
16. 3 Nefi 27:20; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 31:17.
17. Vedeți, de exemplu, Isaia 5:26-29 (2 Nefi 15:26-28); Isaia 54:7; Ieremia 16:14-16; 2 Nefi 29:14; 3 Nefi 29:1; Articolele de credință 1:10. Scoaterea la lumină a Cărții lui Mormon este un semn că Domnul a început să împlinească legământul Său cu cei din casa lui Israel, inclusiv „restaurarea lor în țara moștenirii lor” (3 Nefi 29:1; vedeți, de asemenea, 3 Nefi 21:1-7). Cartea lui Mormon este, de asemenea, instrumentul folosit pentru a realiza acea adunare (vedeți 3 Nefi 16:4-8).
18. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel, (adunare de devoțiune pentru tineri din întreaga lume, 3 iunie, 2018), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org; vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Legăminte”, *Liahona*, nov. 2011, p. 86-89.
19. Doctrină și legăminte 115:5-6.
20. Doctrină și legăminte 59:9.
21. Moroni 6:5.
22. *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 440.
23. Vedeți Ghid pentru scripturi, „Legământul avraamic”; Avraam 2:11.
24. Cartea lui Mormon este trimisă neamurilor „să se poată pocăi și să vină la Mine și să fie botezate în numele Meu și să cunoască punctele adevărate ale doctrinei Mele, pentru ca ele să poată fi numărate printre poporul Meu, o, casă a lui Israel” (3 Nefi 21:6).
25. Galateni 3:27, 29; vedeți, de asemenea, Avraam 2:10. În același timp, chiar și cei care pot fi literalmente urmași sau semința lui Avraam își pierd moștenirea ca parte a poporului ales al Domnului dacă nu Îl acceptă pe Isus Hristos. „Căci se va întâmpla, a spus Tatăl, că în ziua aceea oricine nu se va pocăi și nu va veni la Fiul Meu Cel Preaiubit, pe acela îl voi alunga Eu din mijlocul poporului Meu, o, casă a lui Israel” (3 Nefi 21:20; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 30:2).
26. Doctrină și legăminte 76:65.
27. Doctrină și legăminte 76:69-70.
28. Doctrină și legăminte 76:59.
29. 1 Nefi 14:14.
30. 2 Nefi 11:5.

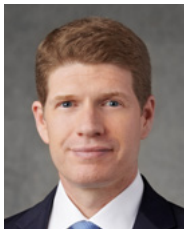

Vârstnicul Alan R. Walker
din Cei Șaptezeci

Lumina Evangheliei adevărului și dragostei

Depun mărturie că lumina Evangheliei adevărului și dragostei strălucește astăzi cu putere pe întreg pământul.

Frumosul imn al sfinților din zilele din urmă „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!" surprinde clar entuziasmul și exuberanța create de plenitudinea Evangheliei care ajunge în toată lumea. În acest imn, noi cântăm:

Voi, națiuni, veniți și-ascultați
Glasul din cer și vă bucurați!
Răsună glasul îngerilor
Adevăru-i din nou![1]

Louis F. Mönch, autorul acestui text triumfant, a fost un convertit german care a scris cuvintele inspirate ale acestui imn pe când locuia în Elveția, în timpul slujirii sale ca misionar cu timp deplin în Europa.[2] Bucuria care izvorăște din faptul de a fi martor al impactului, la nivel mondial, al restaurării este exprimat în mod clar în următoarele cuvinte ale imnului:

Și națiunile-au căutat;
Așteptând zorii ele-au vegheat.
Dar lunga noapte, azi s-a sfârșit
Adevăru-i găsit![3]

Datorită restaurării în desfășurare care a început cu puțin mai mult de 200 de ani în urmă, lumina Evangheliei adevărului și dragostei[4] strălucește acum pretutindeni în lume. Profetul Joseph a aflat în anul 1820, și multe alte milioane au aflat de atunci, că Dumnezeu „dă tuturor cu mână largă și fără mustrare"[5].

La puțin timp după organizarea Bisericii în această ultimă dispensație, Domnul i-a vorbit lui Joseph Smith și Și-a manifestat dragostea abundentă față de noi când a spus:

„De aceea, Eu, Domnul, cunoscând nenorocirea care va veni peste locuitorii pământului, l-am chemat pe slujitorul Meu, Joseph Smith, fiul, și i-am vorbit din ceruri și i-am dat porunci…

Pentru ca legământul Meu nepieritor să poată fi stabilit;

Pentru ca plenitudinea Evangheliei Mele să poată fi proclamată de cei slabi și simpli până la marginile pământului"[6].

La scurt timp după ce această revelație a fost primită, au început să fie chemați și trimiși misionari în multe națiuni din lume. Exact așa cum a anticipat profetul Nefi, mesajul Evangheliei restaurate a început să fie predicat „printre toate națiunile, neamurile, limbile și popoarele"[7].

„Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a fost organizată oficial într-o cabană mică de lemn, în nordul statului New York, în anul 1830.

A fost nevoie de 117 ani – până în anul 1947 – ca Biserica să crească de la primii șase membri la un milion de membri. Misionarii au fost o caracteristică a Bisericii încă din primele ei zile, ducându-se pe teritoriile amerindienilor, în Canada și, în anul 1837, dincolo de continentul nord american, în Anglia. Nu după mult timp, misionarii au început să lucreze pe continentul european, precum și în locuri îndepărtate ca India și Insulele din Pacific.

Cifra de două milioane de membri a fost atinsă după numai 16 ani, în anul 1963, iar cea de trei milioane, opt ani mai târziu."[8]

Subliniind creșterea rapidă a Bisericii, președintele Russell M. Nelson a spus recent: „Astăzi, lucrarea Domnului în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă progresează într-un ritm accelerat. Biserica va avea un viitor fără precedent, de neegalat"[9].

Restaurarea plenitudinii Evangheliei lui Isus Hristos, organizarea Bisericii vii a Domnului din nou pe pământ și remarcabila sa creștere începând de atunci au făcut ca binecuvântările preoției să devină disponibile pe întregul pământ. Rânduielile și legămintele sacre, care ne leagă de Dumnezeu și ne plasează pe cărarea legămintelor, manifestă clar „puterea divinității"[10]. Participând la aceste rânduieli sacre pentru cei vii și pentru cei morți, noi îl adunăm pe Israel de ambele părți ale vălului și pregătim Pământul pentru a Doua Venire a Salvatorului.

În luna aprilie a anului 1973, părinții mei și cu mine am călătorit din

Norvegia

Madagascar

țara noastră natală, Argentina, pentru a fi pecetluiți în templu. Deoarece, în acel moment, nu exista niciun templu în toată America Latină, am zburat peste 9.700 de kilometri atât dus, cât și întors, pentru a fi pecetluiți în Templul Salt Lake. Deși, în acel moment, aveam doar doi ani și nu îmi amintesc în totalitate acea experiență specială, trei imagini distincte din acea călătorie s-au întipărit în mintea mea și au rămas acolo din acel moment.

Prima, îmi aduc aminte că am fost așezat aproape de geamul avionului și am văzut norii albi dedesubt.

Acei nori frumoși, luminoși dăinuie în mintea mea de parcă ar fi fost bulgări uriași de bumbac.

O altă imagine care a rămas întipărită în mintea mea este cea a unor personaje caraghioase dintr-un parc de distracții din zona Los Angeles. Acele personaje sunt greu de uitat.

Dar, de o importanță mult mai mare, este această imagine nemaipomenită și de neuitat.

Îmi aduc aminte clar că eram într-o cameră sacră din Templul Salt Lake în care sunt înfăptuite pecetluiri ale cuplurilor și familiilor pentru timp și pentru toată eternitatea. Îmi aduc aminte de frumosul altar al templului și de lumina strălucitoare a soarelui care lumina prin geamul dinspre exterior al camerei. Am simțit atunci și simt continuu de atunci încoace căldura, siguranța și alinarea luminii Evangheliei adevărului și dragostei.

Sentimente asemănătoare mi-au fost prezente în inimă 20 de ani mai târziu, când am intrat în templu pentru a fi pecetluit din nou – de această dată când logodnica mea și cu mine am fost pecetluiți pentru timp și pentru toată eternitatea. Dar, cu această ocazie, nu a trebuit să călătorim mii de kilometri, deoarece, de atunci, Templul Buenos Aires, Argentina, a fost construit și dedicat și se afla la distanță mică de mers cu mașina față de casa noastră.

La 22 de ani după căsătoria și pecetluirea noastră, am avut binecuvântarea de a ne întoarce la același templu, dar de data aceasta cu frumoasa noastră fiică și am fost pecetluiți ca familie pentru timp și pentru toată eternitatea.

În timp ce meditam asupra acestor momente sacre din viața mea, am fost copleșit de o bucurie profundă, trainică. Am simțit și simt în continuare dragostea unui Tată din Cer plin de compasiune, care ne cunoaște nevoile individuale și dorințele sincere.

Vorbind despre adunarea lui Israel din ultimele zile, Domnul Iehova a spus: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu”[11]. Sunt etern recunoscător că, încă de la o vârstă fragedă, legea Domnului a început să fie întipărită adânc în inima mea prin legăminte sacre făcute în casa Sa sfântă. Cât de fundamental este să știm că El este Dumnezeul nostru, că noi suntem poporul Său și că, în orice

Africa de Sud

circumstanțe ne-am afla, dacă suntem credincioși și ne supunem legămintelor pe care le-am făcut, putem fi „[îmbrățișați] pentru veșnicie în brațele dragostei [Sale]”[12].

În timpul sesiunii femeilor din cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 2019, președintele Nelson a spus: „Toate eforturile noastre de a ne sluji unul altuia, de a proclama Evanghelia, de a desăvârși sfinții și de a-i mântui pe cei morți converg către templul sfânt”[13].

De asemenea, în timpul aceleiași conferințe generale, președintele Nelson ne-a învățat: „Desigur, bijuteria supremă a restaurării este templul sfânt. Rânduielile și legămintele sacre ale acestuia sunt cruciale în pregătirea unui popor care este gata să-I ureze bun venit Salvatorului la a Doua Sa Venire”[14].

Restaurarea în desfășurare a fost și este caracterizată de construirea și dedicarea templelor într-un ritm accelerat. Pe măsură ce ne adunăm de ambele părți ale vălului, pe măsură ce facem sacrificii pentru a sluji și facem ca templul să fie crucial în viața noastră, Domnul, într-adevăr, ne clădește – El Își clădește poporul de legământ.

O, cât, strălucește dragostea.
Pe pământ e Evanghelia.
Și pretutindeni luminează
Cereasca sa rază.[15]

Depun mărturie că lumina Evangheliei adevărului și dragostei strălucește astăzi cu putere pe întreg pământul. „[Lucrarea minunată și miracolul]”, prevestite de profetul Isaia[16] și văzute de Nefi[17], se desfășoară într-un ritm accelerat, chiar și în aceste vremuri de încercare. Așa cum a declarat Joseph Smith, în mod profetic, „drapelul adevărului a fost ridicat; nicio mână nesfințită nu poate să oprească lucrarea din progres… până când scopurile lui Dumnezeu vor fi realizate și Marele Iehova va spune că lucrarea este terminată”[18].

Frați și surori, fie ca noi să fim dornici și să hotărâm astăzi să începem, atât noi cât și familia noastră, să auzim glasul din cer, chiar glasul Salvatorului nostru! Fie ca noi să facem legăminte cu Dumnezeu și să le ținem, ceea ce ne va ține ferm pe cărarea care duce înapoi în prezența Sa, și fie ca noi să ne bucurăm de binecuvântările luminii și adevărului glorioase ale Evangheliei Sale! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168.
2. Vedeți Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages* (1988), p. 268-269, 413.
3. „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168.
4. Vedeți „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168.
5. Iacov 1:5.
6. Doctrină și legăminte 1:17, 22-23.
7. 2 Nefi 30:8.
8. „Growth of the Church (Creșterea Bisericii)” Redacția de știri, stiri-ro.bisericaisushristos.org/articol/Creşterea-Bisericii.
9. Russell M. Nelson, „Viitorul Bisericii: Pregătirea lumii pentru a Doua Venire a Salvatorului”, *Liahona*, apr. 2020.
10. Doctrină și legăminte 84:20.
11. Ieremia 31:33.
12. 2 Nefi 1:15.
13. Russell M. Nelson, „Comori spirituale”, *Liahona*, nov. 2019, p. 79.
14. Russell M. Nelson, „Cuvânt de încheiere”, *Liahona*, nov. 2019, p. 120.
15. „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168.
16. Isaia 29:14.
17. Vedeți 2 Nefi 25:17.
18. *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 150.

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Principiile Evangheliei Mele

(Doctrină și legăminte 42:12)

Un principiu al Evangheliei este o îndrumare bazată pe doctrină privind exercitarea în neprihănire a libertății morale de a alege.

În cadrul Conferinței Generale a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă din luna octombrie a anului 1849, vârstnicul John Taylor, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a fost chemat să deschidă Franța pentru predicarea Evangheliei lui Isus Hristos. Slujirea sa a inclus și redactarea primei publicații periodice oficiale a Bisericii în acea țară. Vârstnicul Taylor a pregătit și a publicat, în anul 1851, un articol în care a răspuns întrebărilor frecvente care i se adresaseră despre Biserică. Aproape de sfârșitul acelui articol, vârstnicul Taylor a menționat următoarea întâmplare:

„Cu câțiva ani în urmă, în Nauvoo, am auzit un gentilom, membru al puterii legislative, întrebându-l pe Joseph Smith cum se făcea că era capabil să conducă atât de mulți oameni și să mențină o ordine atât de perfectă, remarcând, în același timp, că lor le era imposibil să facă acest lucru în alte locuri. Domnul Smith a spus că era foarte ușor să faci acest lucru. «Cum?», a întrebat gentilomul. «Pentru noi este foarte greu.» Domnul Smith a răspuns: «Îi învăț principii corecte și ei se conduc singuri»”[1].

Mă rog ca Duhul Sfânt să ne instruiască și să ne edifice, pe fiecare dintre noi, în timp ce subliniez rolul important al principiilor în Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos.

Principii

Domnul i-a revelat profetului Joseph Smith: „Vârstnicii, preoții și învățătorii acestei Biserici trebuie să propovăduiască principiile Evangheliei Mele, care sunt în Biblie și în Cartea lui Mormon, care conține plenitudinea Evangheliei”[2]. El a declarat, de asemenea, că sfinții din zilele din urmă trebuie să fie „instruiți mult mai bine în teorie, în principii, în doctrină, în legea Evangheliei, în toate lucrurile care aparțin împărăției lui Dumnezeu, pe care este necesar să le [înțeleagă]”[3].

Definit pe scurt, un principiu al Evangheliei este o îndrumare bazată pe doctrină privind exercitarea în neprihănire a libertății morale de a alege. Principiile derivă din adevăruri mai cuprinzătoare ale Evangheliei și oferă direcție și standarde când înaintăm pe cărarea legămintelor.

De exemplu, primele trei articole de credință identifică aspecte fundamentale ale doctrinei Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos: natura Dumnezeirii în primul articol de credință, efectele căderii lui Adam și a Evei în al doilea articol de credință și binecuvântările pe care ispășirea lui Isus Hristos le-a făcut posibile în al treilea articol de credință.[4] În al patrulea articol de credință, sunt declarate primele principii – îndrumările privind exercitarea credinței în Isus Hristos și pocăința – și primele rânduieli ale preoției care fac posibil ca ispășirea lui Isus Hristos să fie eficientă în viața noastră.[5]

Cuvântul de înțelepciune este un alt exemplu de principiu sub formă de îndrumare. Vă rog să remarcați aceste versete introductive din secțiunea 89 din Doctrină și legăminte:

„Dat ca principiu cu promisiune, adaptat la capacitatea sfinților slabi și a celor care sunt cei mai slabi dintre toți sfinții, care sunt sau pot fi denumiți sfinți.

Iată, adevărat, astfel spune Domnul către voi: Datorită planurilor și a intențiilor rele care există și vor exista în ultimele zile în inima conspiratorilor, v-am avertizat și vă previn, dându-vă acest cuvânt de înțelepciune prin revelație”[6].

Instrucțiunile inspirate care urmează după această introducere oferă îndrumări trainice pentru bunăstarea fizică și spirituală și depun mărturie despre binecuvântări concrete condiționate de credincioșia noastră față de acest principiu.

Învățarea, înțelegerea și viața trăită potrivit principiilor Evangheliei ne întăresc credința în Salvator, ne aprofundează devotamentul față de El și invită o multitudine de binecuvântări și daruri spirituale în viețile

Rusia

Filipine

noastre. Principiile neprihănirii ne ajută, de asemenea, să privim dincolo de preferințele personale și dorințele egocentrice, oferindu-ne perspectiva prețioasă a adevărului etern în timp ce trecem prin diferitele circumstanțe, încercări, hotărâri și experiențe din viața muritoare.

Exemple contemporane de predare a principiilor corecte

Declarația profetului Joseph Smith despre predarea principiilor corecte este, probabil, una dintre învățăturile sale cele mai frecvent citate. Și găsim exemple impresionante ale acestui model inspirat de instruire în învățăturile slujitorilor autorizați ai Domnului din zilele noastre.

Principiul evitării distragerii

Președintele Dallin H. Oaks a vorbit în cadrul Conferinței Generale din anul 1998 despre îndatoririle deținătorilor Preoției aaronice referitoare la pregătirea și administrarea împărtășaniei. Dânsul a descris *principiul evitării distragerii* și a menționat că un deținător al Preoției aaronice nu ar dori niciodată ca ceva din aspectul sau comportamentul său să distragă vreun membru al Bisericii de la preaslăvire și înnoirea legămintelor. Președintele Oaks a subliniat, de asemenea, principiile corelate cu acesta: organizarea, curățenia, pioșenia și demnitatea.

Este interesant că președintele Oaks nu a indicat tinerilor băieți o listă lungă de lucruri pe care să le facă și lucruri pe care să nu le facă. Ci, dânsul a explicat principiul, așteptându-se ca tinerii băieți și părinții și învățătorii lor să poată folosi și să-și folosească propria judecată și inspirație pentru a urma îndrumarea.

Dânsul a explicat: „Nu voi sugera reguli detaliate, deoarece circumstanțele din diversele episcopii și ramuri din Biserica noastră mondială sunt atât de diferite încât o anumită regulă care pare necesară într-un loc ar putea fi nepotrivită în altul. În schimb, voi sugera un principiu având la bază doctrina. Dacă toți înțeleg acest principiu și acționează potrivit lui, atunci va fi foarte puțină nevoie de reguli. Dacă reguli sau sfaturi vor fi necesare în situații particulare, conducătorii locali le pot asigura, în concordanță cu doctrina și principiile ei”[7].

Principiul sabatului ca semn

În cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 2015, președintele Russell M. Nelson ne-a învățat că „ziua de sabat este o desfătare”[8]. Dânsul a explicat, de asemenea, cum a ajuns dânsul, personal, să înțeleagă un principiu fundamental referitor la cinstirea zilei de sabat.

„Cum *sfințim* ziua de sabat? În tinerețe, am studiat lucrările altora care au făcut liste cu lucruri pe care să le facem și să *nu* le facem în ziua de sabat. Abia mai târziu, am învățat din scripturi faptul că atitudinea și comportamentul meu din timpul zilei de sabat reprezintă un *semn* între mine și Tatăl meu Ceresc. Având această înțelegere, nu mai aveam nevoie de liste care să îmi spună ce să fac și să nu fac. Când am fost nevoit să decid dacă puteam face o anumită activitate în ziua de sabat, mă întrebam pur și

simplu: «Ce *semn* doresc să Îi dau lui Dumnezeu?». Această întrebare a făcut ca deciziile mele în ceea ce privește ziua de sabat să fie clare”[9].

Întrebarea simplă și semnificativă a președintelui Nelson subliniază un principiu care răzbate prin orice incertitudine cu privire la ce înseamnă și ce trebuie să facem pentru a cinsti sabatul. Întrebarea sa rezumă o îndrumare și un standard care ne pot binecuvânta pe noi toți în diversele noastre circumstanțe.

Principiul de a fi dornici să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră

În cadrul conferinței generale desfășurate cu șase luni în urmă, președintele Nelson a descris entuziasmul care l-a cuprins când a fost condus spre o nouă înțelegere a sensului cuvântului *Israel*. Dânsul ne-a spus că sufletul său a fost cuprins de inspirație când a aflat că „însuși numele de *Israel* se referă la o persoană care este *dornică* să-L lase pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața sa”[10]. Președintele Nelson a identificat apoi o serie de implicații importante care derivă din această înțelegere.

Mesajul său despre *a fi dornic să-L lași pe Dumnezeu să aibă întâietate* este un exemplu remarcabil de propovăduire a principiilor corecte, astfel încât să ne putem conduce singuri. Și, așa cum a făcut în mesajul său despre a face din sabat o desfătare, președintele Nelson a adresat întrebări bazate pe principii care servesc drept îndrumări și standarde pentru fiecare dintre noi.

„Sunteți *dumneavoastră* dornici să-L lăsați pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața dumneavoastră? Sunteți *dumneavoastră* dornici să-L lăsați pe Dumnezeu să aibă cea mai importantă influență în viața dumneavoastră?”

Dânsul a continuat:

Analizați modul în care o astfel de dorință vă poate binecuvânta. Dacă sunteți necăsătoriți și căutați un partener etern, dorința dumneavoastră de a fi «ai lui Israel» vă va ajuta să vă decideți cu cine și cum să mergeți la întâlnire.

Dacă sunteți căsătoriți cu un partener care și-a încălcat legămintele, dorința dumneavoastră de a lăsa pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața dumneavoastră va permite legămintelor pe care le-ați făcut cu Dumnezeu să rămână intacte. Salvatorul vă va tămădui inima frântă. Cerurile se vor deschide pe măsură ce căutați să aflați cum să mergeți înainte. Nu trebuie să rătăciți sau să vă îndoiți.

Dacă aveți întrebări sincere despre Evanghelie sau Biserică, atunci când alegeți să lăsați pe Dumnezeu să aibă întâietate, veți fi conduși pentru a găsi și a înțelege adevărurile absolute, eterne care vă vor îndruma viața și vă vor ajuta să rămâneți fermi pe cărarea legămintelor.

Când vă confruntați cu ispite – chiar dacă ispita vine când sunteți epuizați sau vă simțiți singuri sau neînțeleși – imaginați-vă că puteți fi foarte curajoși în timp ce alegeți să-L lăsați pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața dumneavoastră și în timp ce vă rugați Lui să vă întărească.

Când dorința dumneavoastră cea mai mare este de a-L lăsa pe Dumnezeu să aibă întâietate și de a fi de-ai lui Israel, multe hotărâri devin mai ușoare. Foarte multe probleme nu mai sunt probleme! Știți cum să vă prezentați într-un mod plăcut. Știți ce să priviți și ce să citiți, unde să vă petreceți timpul și cu cine să vă asociați. Știți ceea ce doriți să realizați. Știți ce fel de persoană doriți, cu adevărat, să deveniți”[11].

Observați cât de multe hotărâri esențiale și experiențe din viață pot fi influențate de principiul de a fi *dornici să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate*: ieșitul la întâlniri și căsătoria, întrebări și preocupări privind Evanghelia, ispite, îngrijire personală, ce să vizionezi și ce să citești, unde să petreci timp, cu cine să te asociezi și multe, multe altele. Întrebările inspirate ale președintelui Nelson au subliniat un principiu simplu care oferă direcție în toate aspectele vieții noastre și ne face capabili să ne conducem singuri.

„O cârmă foarte mică”

Când Joseph Smith a fost întemnițat în închisoarea Liberty, el a scris scrisori cu instrucțiuni pentru membrii și conducătorii Bisericii și le-a reamintit că „în timpul unei furtuni, o corabie foarte mare este ajutată foarte mult de o cârmă foarte mică, menținând-o în poziție corespunzătoare în fața vântului și a valurilor”[12].

O „cârmă” este o timonă sau o eche și echipamentul care o însoțește, fiind folosită pentru a manevra o corabie, o navă sau o ambarcațiune mică. Iar „poziție corespunzătoare în fața vântului și a valurilor” indică manevrarea unei nave astfel, încât ea să-și mențină echilibrul și să nu se răstoarne în timpul unei furtuni.

Principiile Evangheliei sunt, pentru mine și pentru dumneavoastră, ceea ce o cârmă este pentru o navă. Principiile corecte ne fac capabili să ne găsim calea și să stăm fermi, neclintiți și nemișcați, astfel încât să nu ne pierdem echilibrul și să cădem în furtunile de întuneric și confuzie care vuiesc în zilele din urmă.

Rusia

În cadrul acestei conferințe generale, am fost binecuvântați din abundență să învățăm despre principii eterne de la slujitori autorizați ai Domnului. Acum, responsabilitatea fiecăruia dintre noi este să ne conducem potrivit adevărurilor despre care dânșii au depus mărturie.[13]

Mărturie

Președintele Ezra Taft Benson ne-a învățat: „În următoarele șase luni, numărul care cuprinde cuvântările din cadrul conferinței generale al revistei [*Liahona*] trebuie să stea lângă lucrările canonice și să fie folosit frecvent”[14].

Cu toată puterea sufletului meu, vă fac și îmi fac invitația să învățăm principiile neprihănirii, să trăim potrivit lor și să le îndrăgim. Numai adevărurile Evangheliei ne pot face capabili să „facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră” pentru a înainta pe cărarea legămintelor și „a vedea salvarea lui Dumnezeu și brațul Său dezvăluit”[15].

Eu știu că doctrina și principiile Evangheliei lui Isus Hristos sunt sursa supremă și unică de îndrumare a vieții noastre și de bucurie trainică în viața muritoare și în eternitate. Și, cu bucurie, depun mărturie că Salvatorul nostru viu este fântâna din care curg aceste adevăruri. Eu depun astfel mărturie, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. John Taylor, în *Învățături ale președinților Bisericii – Joseph Smith* (2007), p. 284.
2. Doctrină și legăminte 42:12.
3. Doctrină și legăminte 88:78.
4. Vedeți Articolele de credință 1:1-3.
5. Vedeți Articolele de credință 1:4.
6. Doctrină și legăminte 89:3-4.
7. Dallin H. Oaks, „The Aaronic Priesthood and the Sacrament”, *Liahona*, ian. 1999, p. 45-46.
8. Vedeți Russell M. Nelson, „Ziua de sabat este o desfătare”, *Liahona*, mai 2015, p. 129-132.
9. Russell M. Nelson, „Ziua de sabat este o desfătare”, p. 130; subliniere adăugată.
10. Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, *Liahona*, nov. 2020, p. 92.
11. Russell M. Nelson, „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră”, p. 94.
12. Doctrină și legăminte 123:16.
13. Președintele Harold B. Lee (1899–1973) i-a îndemnat pe membri să permită cuvântărilor din cadrul conferinței să „le îndrume căile și vorbele în următoarele șase luni”. El a explicat: „Acestea sunt aspecte importante pe care Domnul consideră potrivit să le dezvăluie poporului Său în această zi” (în Conference Report, apr. 1946, p. 68).

    Președintele Spencer W. Kimball (1895–1985) a subliniat importanța mesajelor din cadrul conferințelor generale. El a spus: „Niciun text sau volum, cu excepția lucrărilor canonice ale Bisericii, nu trebuie să aibă un loc atât de important pe rafturile bibliotecii personale – nu datorită excelenței retoricii sau elocvenței exprimării, ci datorită conceptelor care arată calea către viața eternă” (*In the World but Not of*, Brigham Young University Speeches of the Year [14 mai, 1968], p. 3).

    Președintele Thomas S. Monson a reafirmat importanța studierii cuvântărilor din cadrul conferințelor. El a spus: „Fie ca noi să ne aducem aminte mult timp ce am auzit în timpul acestei conferințe generale. Mesajele care au fost rostite vor fi tipărite în numerele de luna viitoare ale revistelor *Ensign* și *Liahona*. Vă îndemn să le studiați și să meditați asupra învățăturilor pe care le cuprind” (Thomas S. Monson, „Până ce ne vom revedea”, *Liahona*, nov. 2008, p. 106).
14. Ezra Taft Benson, „Come unto Christ, and Be Perfected in Him”, *Ensign*, mai 1988, p. 84.
15. Doctrină și legăminte 123:17.

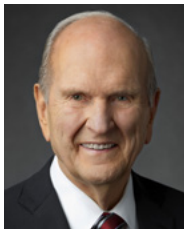

Președintele Russell M. Nelson
președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

COVID-19 și templele

Țineți legămintele care se fac în templu și binecuvântările templului mai ales în mintea și inima dumneavoastră. Rămâneți fideli legămintelor pe care le-ați făcut.

Statele Unite

Preaiubiții mei frați și surori, am avut într-adevăr un ospăț spiritual. Cât de recunoscător sunt pentru rugăciunile, mesajele și muzica din cadrul acestei conferințe. Vă mulțumesc fiecăruia dintre dumneavoastră pentru că v-ați alăturat nouă, oriunde vă aflați.

La începutul anului trecut, din cauza pandemiei de COVID-19 și datorită dorinței noastre de a fi buni cetățeni ai lumii, am luat decizia dificilă de a închide temporar toate templele. Pe parcursul lunilor care au urmat, ne-am simțit inspirați să deschidem din nou templele în mod treptat având o abordare foarte precaută. Templele se deschid acum și funcționează în conformitate cu patru faze, aderând în mod strict la regulile guvernelor locale și la protocoalele de siguranță.

Pentru templele din faza întâi, cuplurile care și-au primit înzestrarea înainte pot fi pecetluite ca soț și soție.

Pentru templele din faza a doua, toate rânduielile pentru cei vii pot fi înfăptuite, inclusiv propria înzestrare, pecetluirea soțului și a soției și a copiilor cu părinții. Recent, am schimbat îndrumările privind faza a doua și acum permitem tinerilor noștri, noilor membri și altora care dețin o recomandare cu utilizare limitată să participe la botezurile pentru strămoșii lor.

Pentru templele din faza a treia, cei care au programări pot participa nu doar la rânduielile pentru cei vii, dar și la toate rânduielile pentru strămoșii lor.

Faza a patra este o revenire la o activitate deplină și obișnuită a templului.

Suntem recunoscători pentru răbdarea dumneavoastră și slujirea devotată din această perioadă plină de schimbări și încercări. Mă rog ca dorința dumneavoastră de a preaslăvi și sluji în templu să fie mai arzătoare ca niciodată.

Acum, probabil că vă întrebați când veți putea merge din nou la templu. Răspunsul este că templul dumneavoastră va fi deschis când regulile guvernului local vor permite acest lucru. Când incidența virusului COVID-19 în zona dumneavoastră se află în limite sigure, templul dumneavoastră se va deschide. Vă încurajăm să faceți tot ce puteți pentru a ajuta ca numărul de infectări cu COVID să scadă în zona dumneavoastră pentru ca ocaziile privind munca în templu să crească.

Între timp, țineți legămintele care se fac în templu și binecuvântările templului mai ales în mintea și inima dumneavoastră. Rămâneți fideli legămintelor pe care le-ați făcut.

Acum construim pentru viitor! În prezent, avem patruzeci și unu de temple aflate în construcție sau renovare. Doar anul trecut, în pofida pandemiei, au fost făcute primele săpături pentru 21 de temple noi!

Dorim să aducem casa Domnului și mai aproape de membrii noștri, pentru ca ei să aibă privilegiul sacru de a merge la templu pe cât de des le permit circumstanțele.

Pe măsură ce anunț planurile noastre de a construi alte 20 de temple, mă gândesc și îi laud pe pionierii – din trecut și prezent – ale căror vieți dedicate au ajutat la faptul de a face istorie astăzi. Un templu nou va fi construit în fiecare dintre următoarele locuri: Oslo, Norvegia; Bruxelles, Belgia; Viena, Austria; Kumasi, Ghana; Beira, Mozambic; Cape Town, Africa de Sud; Singapore, Republica Singapore; Belo Horizonte, Brazilia; Cali, Columbia; Querétaro, Mexic; Torreón, Mexic; Helena, Montana; Casper, Wyoming; Grand Junction, Colorado; Farmington, New Mexico; Burley, Idaho; Eugene, Oregon; Elko, Nevada; Yorba Linda, California; și Smithfield, Utah.

Templele reprezintă o parte unică și vitală a restaurării Evangheliei lui Isus Hristos în plenitudinea ei.

Rânduielile din templu ne umplu viața cu putere și tărie – care altfel nu ar fi disponibile în niciun alt mod. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste binecuvântări.

La încheierea acestei conferințe, ne exprimăm din nou dragostea față de dumneavoastră. Ne rugăm ca Dumnezeu să reverse binecuvântările Sale și grija Sa asupra fiecăruia dintre dumneavoastră. Împreună, suntem angajați în slujirea Sa sacră. Având curaj, cu toți-n munca glorioasă a Domnului să-naintăm! Mă rog pentru aceasta, în numele sacru a lui Isus Hristos, amin. ■

Raport statistic, 2020

Pentru informarea membrilor Bisericii, Prima Președinție a întocmit următorul raport statistic referitor la creșterea și situația Bisericii până la data de 31 decembrie 2020.

UNITĂȚI ALE BISERICII	
Țăruși	3,463
Misiuni	405
Districte	537
Episcopii și ramuri	31.136
NUMĂRUL MEMBRILOR BISERICII	
Numărul total de membri	16.663.663
Numărul copiilor noi înregistrați pe listele Bisericii	65.440
Numărul de convertiți botezați	125.930
MISIONARI	
Misionari cu timp deplin	51.819
Misionari care deservesc Biserica	30.527
TEMPLE	
Temple dedicate în anul 2020 (Templul Durban, Africa de Sud)	1
Temple rededicate în anul 2020	0
Temple în funcțiune la sfârșitul anului	168

Stânga: Lumina pătrunzând prin ferestrele Centrului de conferințe din orașul Salt Lake, Utah.

Vârstnicul Paul V. Johnson

Președinția celor Șaptezeci

Una dintre lecțiile valoroase pe care vârstnicul Paul V. Johnson le-a învățat în numeroșii ani de muncă în cadrul sistemului educațional al Bisericii este faptul că Domnul Își ține promisiunile față de cei care își țin legămintele – în pofida încercărilor vieții.

„Deși avem de-a face cu nesiguranță în anumite aspecte ale vieții, ni s-au făcut promisiuni care sunt sigure", a spus dânsul recent. „Nu putem permite perspectivelor nesigure să ne facă să ne îndoim de promisiunile sigure ale Domnului.[1]

Astăzi, copiii lui Dumnezeu se confruntă cu o pandemie mondială, cu polarizare socială și un potop al rețelelor de socializare. Dar, pe măsură ce trăim potrivit legămintelor noastre, a spus vârstnicul Johnson, Domnul ne oferă îndrumare, putere și alinare.

În data de 3 aprilie 2021, vârstnicul Johnson a fost susținut ca membru al Președinției celor Șaptezeci, urmând să își înceapă slujirea în data de 1 august 2021. Vârstnicul Johnson a slujit în calitate de al 16-lea Împuternicit al Sistemului Educațional al Bisericii între anii 2008 și 2015, reluând această poziție în anul 2019.

Paul Vere Johnson s-a născut în data de 24 iunie 1954 în Gainesville, Florida, S.U.A., având-i ca părinți pe Vere și Winefred Johnson. După ce a crescut în Logan, Utah, S.U.A., a slujit în Misiunea Oslo, Norvegia. După misiune, s-a căsătorit cu Leslie Jill Washburn, în Templul Logan, Utah, în anul 1976. Dânșii au nouă copii și 40 de nepoți.

Vârstnicul Johnson a obținut o diplomă de licență în zoologie/botanică de la Universitatea Brigham Young în anul 1978, un masterat în educație de la UBY în anul 1982 și un doctorat în tehnologii pentru procesul de instruire de la Universitatea Utah State în anul 1989.

A predat la seminar timp de 12 ani în Arizona și Utah înainte de a lucra în diverse poziții administrative și de dezvoltare a programei de învățământ în cadrul Sistemului Educațional al Bisericii în orașul Salt Lake.

Vârstnicul Johnson a fost susținut ca membru al Primului Cvorum al celor Șaptezeci în data de 2 aprilie 2005. A slujit, de asemenea, în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, consilier în președinția țărușului, înalt consilier al țărușului, episcop și președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie. ■

NOTĂ

1. Vedeți Paul V. Johnson, „Forward with Hope and Faith", (cuvântare din cadrul ceremoniei de deschidere – Universitatea Brigham Young - Hawaii, 11 dec. 2020), speeches.byu.edu.

Vârstnicul S. Mark Palmer

Președinția celor Șaptezeci

Vârstnicul S. Mark Palmer va fi etern recunoscător pentru bucuria și speranța găsite în slujirea în templu și rânduielile din templu. O chemare de a sluji săptămânal, împreună cu soția sa, Jacqueline, în Templul Dallas, Texas, în timpul uneia dintre cele mai aglomerate perioade din viața dânșilor, l-a ajutat pe vârstnicul Palmer să-și reordoneze prioritățile. Slujirea în templu l-a învățat sacrificiul, planificarea și echilibrul și l-a ajutat să-și aducă aminte de legămintele sale și să devină un soț și un tată mai bun. Slujirea în templu i-a adus aminte de natura eternă a familiei și de o reuniune viitoare plină de bucurie cu cei dragi care au părăsit această viață, inclusiv cu o soră care a decedat la vârsta de un an.

Slujirea în templu l-a ajutat, de asemenea, pe vârstnicul Palmer să se pregătească spiritual pentru chemări viitoare în cadrul preoției, inclusiv în calitatea de membru al Președinției celor Șaptezeci. Vârstnicul Palmer, susținut în data de 3 aprilie 2021, își va începe slujirea în cadrul noilor responsabilități în data de 1 august 2021.

Stanley Mark Palmer s-a născut în data de 11 februarie 1956, în Te Puke, Bay of Plenty, Noua Zeelandă, având-i ca părinți pe Kenneth și Jill Palmer. Familia dânsului s-a alăturat Bisericii pe când era copil.

După ce a slujit în misiune cu timp deplin în Misiunea Wellington, Noua Zeelandă, a obținut o diplomă de licență în domeniul comerțului de la Universitatea Auckland, în anul 1979, și un masterat în administrarea afacerilor de la Universitatea Brigham Young, în anul 1982. În timp ce locuia în Provo, Utah, S.U.A., dânsul a făcut cunoștință cu o fostă misionară pe nume Jacqueline Wood. S-au căsătorit în anul 1981 în Templul Salt Lake. Soții Palmer au șase copii și 16 nepoți.

Vârstnicul Palmer este președintele companiei SMP Ventures, o companie de dezvoltare imobiliară pe care dânsul a fondat-o în Austin, Texas, S.U.A. A slujit în calitate de episcop, președinte de țăruș, președinte al Misiunii Spokane, Washington (2009-2012), președinte interimar al Misiunii Sud, Sindney, Australia (2014), și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

A fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 2 aprilie 2016 și, în prezent, slujește în calitate de președinte al Zonei Sud, Africa. ■

Vârstnicul Sean Douglas

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Ca tânăr misionar care slujea în Misiunea Concepción, Chile, Sean Douglas și-a început slujirea în zona rurală. „Minunatul său prim coleg și instructor chilian vorbea limba spaniolă cu viteza luminii”. După trei luni în țara sud-americană, vârstnicul Douglas încă întâmpina greutăți în privința limbii spaniole.

Descurajarea și dorul de casă l-au aruncat într-o stare de îndoială și l-au făcut să cadă în genunchi. „Nu sunt deloc de ajutor”, s-a rugat dânsul. „Se pare că nu am nicio influență asupra nimănui.”

Inima i-a fost umplută cu o întrebare arzătoare din înalturi: „Te afli aici pentru Mine sau te afli aici pentru tine?”.

În acel moment, I-a promis lui Dumnezeu că va uita de sine și va continua să încerce. „Chiar în acea noapte am visat în limba spaniolă”, a spus dânsul.

Ziua următoare totul a fost mai ușor. „Am putut vorbi puțin mai bine. Am putut înțelege puțin mai mult”, a spus dânsul. „Misiunea mi-a mărit mărturia despre puterea rugăciunii și despre faptul că, atunci când te duci și faci ceea ce Domnul poruncește, El întotdeauna îți va oferi o cale.”

Această filosofie i-a îndrumat tot restul vieții.

Sean Douglas s-a născut în data de 1 mai 1964, în orașul Salt Lake, Utah, avându-i ca părinți pe Barbara și Leo Douglas. A crescut în partea estică a văii Salt Lake și s-a căsătorit cu Patricia Ann Dickson – dragostea sa din liceu – în Templul Salt Lake, în luna iunie a anului 1985. Dânșii au patru copii.

Vârstnicul Douglas a absolvit Universitatea Utah urmând studii de contabilitate și a lucrat ca auditor înainte de a petrece trei decenii la Huntsman Corporation, fiind, în cele din urmă, vice președinte executiv și director financiar.

Credința și încrederea sa în Domnul, care s-au consolidat în timpul tinereții și misiunii sale, l-au îndrumat, pe parcursul carierei, să se mute în Anglia, unde a slujit ca tânăr episcop, și în Houston, Texas, S.U.A. A slujit în calitate de președinte al Misiunii Sud, Lima, Peru, între anii 2012 și 2015. Vârstnicul Douglas a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci anterior chemării sale recente. ■

Vârstnicul Michael A. Dunn

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Părinții vârstnicului Michael A. Dunn au divorțat când dânsul era copil mic, dar prin modul în care mama sa l-a crescut, i-a insuflat credință și valori puternice. După ce a frecventat o școală episcopală privată în orașul Salt Lake, Utah, S.U.A., s-a transferat la un liceu public, unde a întâlnit membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Deoarece noii săi prieteni și părinții acestora l-au primit cu brațele deschise, Michael a dorit să afle mai multe despre Biserică. La un moment dat, s-a hotărât să-i întâlnească pe misionari. Învățăturile lor despre Dumnezeire și despre Prima Viziune a lui Joseph Smith „au avut o influență foarte puternică asupra mea”, a spus dânsul.

Prin rugăciune a aflat că Evanghelia este adevărată și a fost botezat în timpul ultimului său an de liceu. De atunci, vârstnicul Dunn a fost „hrănit de mulți conducători incredibili”.

Recunoaște, de asemenea, îndurarea Tatălui Ceresc și a Salvatorului în întreaga sa viață. „Sunt un credincios”, a spus vârstnicul Dunn. „Sunt binecuvântat să fiu martor al lui Isus Hristos și să propovăduiesc astăzi despre viața Sa, bunătatea Sa și Evanghelia Sa restaurată.”

Michael Austin Dunn s-a născut în data de 5 martie 1958, în Tucson, Arizona, S.U.A., avându-i ca părinți pe Patricia și James R. Dunn. A crescut în orașul Salt Lake. După ce a slujit în misiune cu timp deplin în Misiunea Honolulu, Hawaii, s-a căsătorit cu Linda Virginia Poulson, în anul 1980, în Templul Salt Lake. Dânșii au trei copii.

Vârstnicul Dunn a obținut o diplomă de licență în științele comunicării, în anul 1981 și o diplomă de masterat în comunicare, în anul 2008, ambele de la Universitatea Utah. A fost directorul general al KUED (PBS Utah), președinte al Dunn Communications Inc., și, cel mai recent, director executiv al BYUtv și BYU Radio.

Vârstnicul Dunn, care slujea în calitate de autoritate a zonei–Cei Șaptezeci în momentul chemării sale, a slujit în calitate de episcop, consilier în episcopat, președinte de țăruș, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, înalt consilier și, între anii 2014 și 2017, în calitate de președinte al Misiunii Johannesburg, Africa de Sud. ■

Vârstnicul Clark G. Gilbert

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Mulți îl cunosc pe vârstnicul Clark G. Gilbert ca președinte al BYU – Pathway Worldwide și fost președinte al Universității Brigham Young – Idaho. De asemenea, mulți îl cunosc pentru contribuția la dezvoltarea programelor de învățământ superior online în cadrul ambelor instituții.

Vârstnicul Clark consideră că slujirea plină de însemnătate în cadrul Bisericii – ajutând tinerii băieți din centrul orașului Boston, Massachusetts, S.U.A. – este ceea ce l-a pregătit să facă disponibile ocazii educaționale cât mai multor oameni. Acea ocazie de slujire a venit în timp ce era ocupat cu studii postuniversitare și se îngrijea de familia sa tânără.

„Acei tineri băieți nu aveau întotdeauna prea mult sprijin. Ei au devenit parte a vieții noastre, iar noi am ajuns să îi iubim", a spus dânsul. „Am învățat să Îl ascult pe Domnul și am știut că El era în viața lor. Îl puteam auzi spunându-mi ceea ce trebuia să fac pentru ei."

Vârstnicul Gilbert a spus că Domnul l-a învățat despre nevoile altor oameni. „El nu mă pregătea doar pentru educație, ci îmi arăta ce poate face El în viața oamenilor la un nivel profund, personal."

Clark Gordon Gilbert s-a născut în Oakland, California, S.U.A., în data de 18 iunie 1970, având-i ca părinți pe Paul și Susan Gilbert. Dânsul a crescut în Phoenix, Arizona, S.U.A. După ce a slujit în Misiunea Kobe, Japonia, s-a căsătorit cu Christine Calder, în anul 1994, în Templul Salt Lake. Dânșii au opt copii.

Vârstnicul Gilbert a obținut o diplomă de licență în relații internaționale, în anul 1994, de la Universitatea Brigham Young, o diplomă de masterat în studii asiatice, în anul 1995, de la Universitatea Stanford și o diplomă de doctorat în administrarea afacerilor, în anul 2001, de la Universitatea Harvard. Dânsul a lucrat ca asistent universitar la Harvard Business School, vicepreședinte academic asociat la UBY–Idaho și președinte și director executiv al *Deseret News* și Deseret Digital Media.

Autoritate a zonei-Cei Șaptezeci în momentul chemării sale, vârstnicul Gilbert a slujit în calitate de președinte al cvorumului vârstnicilor, consilier în președinția Tinerilor Băieți la nivel de țăruș și în președinția țărușului și în calitate de episcop. ■

Vârstnicul Patricio M. Giuffra

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Vârstnicul Patricio M. Giuffra avea patru ani când tatăl său a murit de cancer. Copil fiind, a crescut îndoindu-se de Dumnezeu și întrebându-se de ce era viața atât de nedreaptă.

„Tatăl meu a fost un soț bun, un tată bun și se îngrijea bine de nevoile familiei sale", își amintește că își spunea atunci vârstnicul Giuffra. „De ce a trebuit să moară?"

Răspunsuri și înțelegere au venit cu aproximativ un deceniu mai târziu, când Patricio și mama sa i-au întâlnit pe misionarii cu timp deplin și au acceptat Evanghelia.

Planul salvării i-a dat speranță, pentru că l-a ajutat să înțeleagă pierderea suferită de familia sa. „Tatăl meu a pregătit calea pentru ca noi să ne alăturăm Bisericii", a spus dânsul.

Din momentul în care a fost botezat, Evanghelia lui Isus Hristos a fost ancora vieții vârstnicului Giuffra. „Biserica este viața mea", a spus dânsul. „Simt de parcă am făcut mereu parte din Biserică."

Un eveniment special a avut loc în anul 1989, când vârstnicul Giuffra a fost pecetluit cu părinții săi și cu frații săi decedați, în Templul Ogden, Utah. După rânduială, mama sa a șoptit: „Am simțit prezența tatălui tău".

Patricio Mauricio Giuffra Vargas s-a născut în Valparaíso, Chile, în data de 6 aprilie 1962, având-i ca părinți pe Lazaro Dante Giuffra Riffo și Olga Rosa Vargas Canales. A crescut în Valparaíso, Chile, și s-a căsătorit cu Maria Eugenia Gonzalez Olmos în Templul Santiago, Chile, în anul 1992. Dânșii au patru copii.

Vârstnicul Giuffra a obținut o diplomă de licență în marketing și traducere/interpretariat de la Universitatea Brigham Young, în anul 1990, și o diplomă de masterat în administrarea afacerilor de la UBY, în anul 1994.

A lucrat ca director de achiziții al companiei Woodgrain Millwork (1994-1996), director de vânzări și director de operațiuni al Alvenius Chilena (1996-1998) și ca director general al Carbotech Chile (1998-1999) și al Arcotex SA (2000 până în prezent).

Vârstnicul Giuffra a slujit în calitate de misionar cu timp deplin în Misiunea Osorno, Chile, secretar executiv al țărușului, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de țăruș, episcop și președinte de țăruș. Înainte de chemarea sa în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci, dânsul slujea în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci în America de Sud. ■

Vârstnicul Alfred Kyungu

autoritate generală-Cei Șaptezeci

În anul 1991, Alfred Kyungu era student în vârstă de 24 de ani la Universitatea Lubumbashi în Republica Democrată Congo și locuia cu unchiul său, Polydor Ngoy. Într-o zi, unchiul său i-a spus de o întâlnire stabilită cu niște misionari ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

„Nu rata această ocazie bună”, i-a spus unchiul.

Curând, atât dânsul, cât și unchiul său se întâlneau, cu regularitate, cu un cuplu de misionari seniori din Utah. La început, Alfred a ezitat să se alăture unei religii noi, străine. Totuși, după șase luni de discuții și răspunsuri primite la multe întrebări, Alfred și unchiul său au fost botezați în data de 21 septembrie 1991.

Din anumite puncte de vedere, a se alătura Bisericii nu a fost o tranziție ușoară. Mulți din comunitate erau suspicioși în privința Bisericii și se întrebau dacă sfinții din zilele din urmă erau mistici sau cu adevărat creștini. Din fericire, membrii din mica lor ramură au fost blânzi și primitori. Vârstnicul Kyungu și unchiul său au dobândit tărie din faptul de „a fi învățați principiile propovăduite de Isus Hristos”.

Vârstnicul Kyungu s-a căsătorit cu Lucie Kabulo Malale în anul 1998. Au fost pecetluiți în Templul Johannesburg, Africa de Sud, în anul 2004. Dânșii au două fiice și un fiu.

Alfred Kyungu s-a născut în Kamina, Republica Democrată Congo, în data de 31 octombrie 1966, având-i ca părinți pe Domitien Kyungu Nkimba și Celestine Ngoy Mbuyu.

Vârstnicul Kyungu a obținut o diplomă de licență și o diplomă de masterat în științe sociale și relații internaționale, de la Universitatea Lubumbashi. A lucrat în mai multe poziții guvernamentale în Republica Democrată Congo și, pentru Biserică, în calitate de coordonator al seminarelor și institutelor și în calitate de director de istoria familiei.

Autoritate a zonei-Cei Șaptezeci în momentul chemării sale, dânsul a slujit, de asemenea, în calitate de învățător la institut, învățător la Școala de duminica la nivel de episcopie, consilier în episcopat, înalt consilier, consilier în președinția țărușului și, între anii 2016 și 2019, în calitate de președinte al Misiunii Mbuji-Mayi, Republica Democrată Congo. ■

Vârstnicul Alvin F. Meredith III

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Când Alvin F. Meredith era în ultimul an la liceu în Tennessee, S.U.A., a fost ales sportivul anului al școlii sale de către un grup de sportivi studenți creștini.

La scurt timp, antrenorul său l-a anunțat că a fost descalificat de către conducerea statală a grupului, pentru că aceștia nu recunoșteau Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă ca fiind o religie creștină.

Antrenorul său, „un creștin foarte bun”, a cerut organizației să trimită pe cineva la liceu pentru a se întâlni cu tânărul sportiv. Reprezentantul organizației a venit la liceu și a explicat zece puncte doctrinare care simțea că justificau hotărârea lor de a descalifica sportivul sfânt din zilele din urmă. Văzând o Biblie în geanta bărbatului, vârstnicul Meredith a întrebat dacă ar putea să citească împreună câteva versete.

„Ne-am uitat la fiecare dintre cele zece puncte, am citit din Cronici și Iacov și Apocalipsa și Corinteni”, a spus vârstnicul Meredith. „Credința mea a fost pusă la încercare și, prin focul acelei încercări, a fost întărită și nu s-a clătinat niciodată de atunci.”

Alvin Frazier „Trip” Meredith III s-a născut în Chattanooga, Tennessee, S.U.A., în data de 22 iulie 1970, având-i ca părinți pe Alvin și Mary Meredith. Dânsul s-a căsătorit cu Denise Edgin în anul 1998, în Templul Salt Lake. Dânșii au șase copii.

Vârstnicul Meredith a obținut o diplomă de licență în psihologie de la Universitatea Brigham Young în anul 1994 și o diplomă de masterat în administrarea afacerilor de la Universitatea Chicago în anul 2001. A lucrat în cadrul GE Capital, Boston Consulting Group și Asurion.

Ca tânăr, vârstnicul Meredith a slujit în Misiunea Salt Lake City, Utah. Când a fost chemat în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci, dânsul slujea în calitate de președinte al Misiunii Sud, orașul Salt Lake, Utah. A slujit, de asemenea, în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte de țăruș, consilier într-o președințe de misiune, episcop și învățător la Școala de duminica. ■

Vârstnicul Carlos G. Revillo jr.

autoritate generală-Cei Șaptezeci

De când era copil, vârstnicul Carlos G. Revillo jr. și-a dorit să slujească în misiune cu timp deplin. Dar, în timpul facultății, s-a hotărât să-și amâne misiunea cu un an, pentru a obține o diplomă de studii de cinci ani în inginerie chimică și pentru a promova examenele de acreditare națională. La examenele de acreditare, s-a clasat printre primii cinci și a primit mai multe oferte bune de lucru din partea unor companii multinaționale.

„În acel moment, a trebuit să mă întreb: «Doresc într-adevăr să slujesc în misiune? Știu într-adevăr că Joseph Smith a fost un profet adevărat și că este adevărată Cartea lui Mormon?»", a spus vârstnicul Revillo. „A trebuit să mă rog și să analizez cu adevărat ceea ce credeam."

Mai târziu, a aflat că mama sa se ruga și postea pentru dânsul. Vârstnicul Revillo a spus că Spiritul i-a atins inima.

„Mărturia mea a fost complet galvanizată în timpul slujirii mele în misiune cu timp deplin", a spus dânsul. „Toate binecuvântările pe care le am acum, le atribui acelei hotărâri esențiale."

Carlos Garcia Revillo jr. s-a născut în orașul General Santos, Filipine, în data de 8 noiembrie 1965, având-i ca părinți pe Carlos G. Revillo sr. și Amparo Revillo. A crescut în General Santos, a slujit în misiune cu timp deplin în Misiunea Bacolod, Filipine, și s-a căsătorit cu Marites Enriquez Fernando Revillo în Templul Manila, Filipine, în anul 1989. Dânșii au patru copii.

Vârstnicul Revillo a obținut o diplomă de licență în inginerie chimică de la Universitatea Santo Tomas din Manila, în anul 1986. A lucrat timp de 22 de ani în diverse poziții de conducere la Procter & Gamble în Filipine, regiunea Asia-Pacific, și la sediul central mondial al companiei, în Statele Unite. De asemenea, a lucrat pentru Kellogg Company, ca șef al departamentului de calitate, siguranță alimentară și reglementări în Asia.

Vârstnicul Revillo, care, în momentul chemării sale, era directorul de bunăstare și bizuire pe forțele proprii al Bisericii în Filipine, a slujit în calitate de episcop, președinte de țăruș, învățător la seminar, înalt consilier și, între anii 2013 și 2016, în calitate de președinte al Misiunii Quezon City, Filipine. ■

Vârstnicul Vaiangina Sikahema

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Din momentul în care Vaiangina (Vai) Sikahema a început să atragă atenția recrutorilor universitari ca vedetă de fotbal american din Arizona, S.U.A., la nivel de liceu, dânsul a trăit în atenția publicului.

A excelat în fotbal american la Universitatea Brigham Young, făcând parte din echipa Cougars din anul 1984, care a participat la campionatul național. A jucat la nivel profesionist în mai multe echipe din Liga Națională de Fotbal American și a fost selecționat de două ori în Pro Bowl înainte de a trece la o carieră de succes ca prezentator de știri.

Dar „jucător de fotbal american" sau „prezentator TV" nu ilustra cine era cu adevărat acest bărbat genial de 58 de ani.

„Niciodată nu mi-am bazat identitatea pe faptul că eram sportiv profesionist sau prezentator de televiziune", a spus vârstnicul Sikahema, care a fost susținut în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 3 aprilie 2021. „Mă identific, în primul rând, ca fiind un fiu al lui Dumnezeu și un sfânt din zilele din urmă."

Dânsul este, de asemenea, soț, tată și deținător al preoției – toate identități eterne.

Născut în data de 29 august 1962 în Nuku'alofa, Tonga, având-i ca părinți pe Sione și Ruby Sikahema, vârstnicul Sikahema a fost crescut într-o gospodărie definită de familie și credință. Strămoșii săi au fost printre primii care s-au alăturat Bisericii în Tonga.

„Dar mă găseam în preajma unor tineri care erau profund dedicați să trăiască potrivit Evangheliei și mi-am dorit să fiu mai asemănător lor", a spus vârstnicul Sikahema.

În anul 1982, a renunțat la fotbalul american la nivel universitar pentru a sluji în Misiunea Rapid City, Dakota de Sud. Revenind la UBY după misiune, dânsul a întâlnit-o pe Keala Heder, originară din Hawaii. Cei doi s-au căsătorit în Templul Mesa, Arizona, în anul 1984. Soții Sikahema sunt părinții a patru copii.

Înainte să devină autoritate generală, vârstnicul Sikahema a slujit în calitate de președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, episcop, director regional al Afacerilor Publice, consilier în președinția misiunii, președinte de țăruș și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Camille N. Johnson

președinta generală a Societății Primare

Susan H. Porter

prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Camille N. Johnson și-a petrecut viața studiind cuvintele, modelându-le și folosindu-le pentru a ajuta oamenii să rezolve probleme în cei peste 30 de ani de carieră ca avocat. Și a găsit mereu pace profundă în cuvintele scripturilor. Consideră persoanele din scripturi ca fiind printre cei mai dragi prieteni ai săi.

Totuși, când dânsa și soțul dânsei s-au mutat în America de Sud pentru a conduce Misiunea Arequipa, Peru, între anii 2016 și 2019, tânjea după cuvinte. Deoarece nu studiase niciodată limba spaniolă, s-a rugat pentru capacitatea de a comunica atât cu misionarii dânsei, cât și cu oamenii, ca aceștia să poată simți dragostea sa față de ei și mărturia sa despre Cartea lui Mormon.

„Am avut încredere în Domnul și m-am bizuit pe Spirit pentru a comunica dragostea și mărturia mea, când nu-mi găseam cuvintele. Ce lecție dulce și importantă am învățat, de a «nu [mă] bizui pe înțelepciunea [mea]» (Proverbele 3:5), ci de a pune toate lucrurile în mâinile Salvatorului meu."

Pe parcurs, dânsa a învățat din nou un adevăr simplu al Evangheliei: „Este vorba despre a-L iubi pe Salvator, a iubi precum Salvatorul și a permite dragostei și ispășirii lui Isus Hristos să aibă efect în viața noastră".

Sora Johnson a fost binecuvântată cu dragoste pentru cei 552 de misionari ai misiunii și, acum, simte cum inima sa se mărește pentru a iubi cei un milion de copii de care răspunde.

„Mă bucur de această ocazie de a învăța de la copii, care sunt o reflexie a dragostei pure a lui Isus Hristos", a spus dânsa.

Camille Neddo Johnson s-a născut în data de 12 septembrie 1963, având-i ca părinți pe Hal și Dorothy Neddo, în Pocatello, Idaho, S.U.A. S-a căsătorit cu Douglas R. Johnson în anul 1987, în Templul Salt Lake. Dânșii au trei copii. În anul 1985, a absolvit Universitatea Utah urmând studii de limba engleză și, în anul 1989, Facultatea de drept S. J. Quinney din cadrul Universității Utah.

Sora Johnson a slujit în calitate de președintă a Tinerelor Fete la nivel de episcopie, în președinții ale Societății de Alinare și Societății Primare la nivel de episcopie și ca învățătoare la clasa de Doctrină a Evangheliei. ■

După ce și-a pierdut soțul, pe vârstnicul Bruce D. Porter, autoritate generală-Cei Șaptezeci, din cauza unei infecții pulmonare, în luna decembrie a anului 2016, sora Susan Porter a rămas singură în casa dânșilor din Bountiful, Utah, S.U.A.

În cei aproape doi ani dinaintea decesului dânsului, cât a slujit în calitate de președinte al Zonei Est, Europa, dânsa a călătorit și a slujit alături de dânsul.

Fiind văduvă de curând, dânsa s-a rugat pentru îndrumare. Într-o zi, a văzut o pictură ilustrându-L pe Salvator vorbind cu femeia samariteană la fântâna lui Iacov (vedeți Ioan 4:6-26). Dânsa a simțit îndemnul Spiritului de a „sta", în mod asemănător, „la picioarele Salvatorului și de a învăța, iar El vă va învăța".

Sora Porter s-a străduit să se apropie de Salvator și Duhul Sfânt a alinat-o și a condus-o înainte.

„Știu că am fost purtată în brațe", a spus dânsa. „Aveam tărie și pace dincolo de ceea ce puteam obține prin propriile puteri."

Pe măsură ce copiii de la Societatea Primară din întreaga lume se confruntă cu adversități, sora Porter dorește ca ei să știe că Dumnezeu îi iubește.

„Dacă Isus ar fi cu ei acum, El i-ar lua unul câte unul și i-ar binecuvânta și S-ar ruga pentru ei, la fel cum a făcut pentru copiii nefiți cu mult timp în urmă (vedeți 3 Nefi 17:21). Sper că fiecare copil se va ruga pentru ajutorul Său și va cere să vadă mâna Sa plină de dragoste în propria viață."

Susan Holland Porter s-a născut în data de 31 iulie 1955, în orașul Ponca, Oklahoma, S.U.A., având-i ca părinți pe Hans și Charlene Holland. Sora Porter a absolvit Universitatea Brigham Young obținând o diplomă de licență în chimie. A lucrat ca asistentă de laborator și profesoară de matematică.

S-a căsătorit cu vârstnicul Porter în anul 1977 în Templul Washington D.C. Dânșii au patru copii.

Sora Porter a slujit în Consiliul Consultativ General al Societății de Alinare începând din anul 2017. Printre chemările ei anterioare se numără: consilieră în președinția Societății de Alinare la nivel de țăruș, președintă a Societății de Alinare și președintă a Tinerelor Fete la nivel de episcopie, învățătoare la clasa de Doctrină a Evangheliei și responsabilă pentru muzică în cadrul Societății Primare. ■

Amy A. Wright

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Cu cinci ani în urmă, sora Amy A. Wright a fost diagnosticată cu cancer ovarian în stadiul IV. Singurul mod prin care familia sa a reușit să treacă cu bine de tratamentele agresive, a spus dânsa, a fost concentrându-se asupra Salvatorului Isus Hristos.

„Când m-am concentrat doar asupra mea, lumea a devenit un loc foarte întunecat", își aducea dânsa aminte. „Dar, când am început să mă concentrez asupra altora, când mă străduiam să le slujesc altora și să merg pe cărarea pe care a mers Hristos, au apărut lumina și bucuria, chiar și în mijlocul celor mai mari dureri și suferințe."

Sora Wright a descris lupta sa cu cancerul ca pe o „experiență de șlefuire și rafinare" – una care a fost „croită în mod unic" pentru a o ajuta să ajungă să-L cunoască pe Salvator într-un mod profund personal. A învățat-o, de asemenea, că primim tărie suplimentară când căutăm să învățăm și să înțelegem diversele încercări ale altora.

„Cu toții slujim în diferite părți ale viei Domnului în diferite momente ale vieții noastre. Dar este aceeași vie și același Stăpân", a spus dânsa.

„Și speranța noastră este aceeași, și anume: viața eternă și exaltarea. Aceasta este ceea ce dorim pentru toți acești copii mici prețioși, ca Salvatorul să facă parte din călătoria lor și ca ei să se întoarcă acasă la El."

Amy Eileen Anderson Wright s-a născut în data de 6 ianuarie 1972, în orașul Salt Lake, Utah, S.U.A., având-i ca părinți pe Robert și Joy Anderson. S-a căsătorit cu James McConkie Wright în anul 1994, în Templul Salt Lake. Dânșii au trei copii.

În anul 1998, sora Wright a obținut o diplomă de licență în domeniile dezvoltării umane și studiilor familiale de la Universitatea Utah. A lucrat dând meditații pentru îmbunătățirea abilităților de citire, ca director de birou și a fost voluntară în Asociația părinților și profesorilor. Recent a ajutat un cabinet somatologic cu partea de marketing și publicitate.

Sora Wright a slujit în Consiliul Consultativ General al Tinerelor Fete începând din anul 2018. Printre chemările ei anterioare se numără: președintă a Societății Primare la nivel de țăruș și la nivel de episcopie, consilieră în președinția Societății Primare la nivel de episcopie, învățătoare la clasa de Doctrină a Evangheliei și conducătoare a cercetașilor lupișori. ■

Progresul cu privire la templu continuă

În cuvintele sale de încheiere din cadrul conferinței generale, președintele Russell Nelson a anunțat planuri de construire a 20 de temple noi în întreaga lume (vedeți pagina 127). Anterior, numărul cel mai mare de temple anunțate în mod concret, în același timp, a fost reprezentat de cele 12 temple anunțate de președintele Nelson în data de 7 octombrie 2018.

Președintele Gordon B. Hinckley a anunțat planuri de a construi nu mai puțin de 32 de temple noi în cadrul Conferinței Generale din aprilie 1998, dar nu a enumerat locuri concrete.

De când a devenit președinte al Bisericii, în anul 2018, președintele Nelson a anunțat construirea a 69 de temple. Dânsul a anunțat 19 temple în acel an, 16 în anul 2019 și 14 în anul 2020. În prezent, 43 de temple sunt în construcție sau renovare și, în pofida pandemiei, în anul 2020, au fost făcute primele săpături pentru 21 de temple noi. Biserica are acum 251 de temple anunțate, în construcție sau în funcțiune.

Pe lângă anunțul privind templele, președintele Nelson a rezumat cele patru etape pentru redeschiderea templelor pe măsură ce pandemia se diminuează. ■

După cum se observă în această fotografie, renovările la Templul Salt Lake continuă. Acestea includ protecție seismică, îmbunătățiri mecanice și electrice și modificări arhitectonice pentru a permite desfășurarea mai multor sesiuni. Un alt templu din perioada pionierilor, Templul Manti, Utah, trece prin renovări similare.

Noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci susținute

Noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci au fost susținute în mod individual în timpul unei adunări de instruire a conducătorilor desfășurată ca parte a conferinței generale și ca grup în timpul sesiunii de sâmbătă după-amiază a conferinței generale. Acestea includ:

Al treilea cvorum
Zonele Centrală, Africa; Sud, Africa și Vest, Africa
Samuel Annan-Simons
Patrick Appianti-Sarpong
Frederick M. Kamya
Gaëtan Kelounou
Enefiok Ntem
Charles O. Oide

Al patrulea cvorum
Zonele Asia și Nord, Asia
Ross A. Chiles
John Gutty
Yuichi Imai
Dong Hwan Jeong.

Al cincilea cvorum
Zona Brazilia
Marcelo Andrezzo
Moroni Costa
Odair José Castro de Lira
Alexandre Ret

Al șaselea cvorum
Zonele Caraibe, America Centrală și Mexic
Gregorio E. Casillas
Ranulfo Cervantes
Félix Conde
Tomás Familia
Bruce H. Ixcot
Paul H. Jean Baptiste
Julio E. Lee
R. Darío Lorenzana
Héctor Méndez
Russell A. Robinson
Raul Tapia
Carlos Torres
Bruno E. Vásquez

Al șaptelea cvorum
Zonele Europa; Est, Europa și Orientul Mijlociu/Nord, Africa
Erik Bernskov
Oleksiy H. Hakalenko
Franck A. Poznanski

Al optulea cvorum
Zonele Pacific și Filipine
Eduardo M. Argana
Benjamin Cinco
Ernesto A. Deyro jr.
Bartolome Madriaga
Damon Page
Frédéric T. Riemer
Robert H. Simpson
Martiniano S. Soquila jr.

Al nouălea cvorum
Zonele Nord-Vest, America de Sud și Sud, America de Sud
Juan P. Casco
Leandro J. Curaba
Enrique M. Loo
Hernán D. Lucero
Ricardo J. Nieves
Lorenzo E. Norambuena
Juan L. Orquera
Roberto C. Pacheco
Leonardo S. Rojas
Victor H. Suazo

Al zecelea cvorum
Zonele Centrală, America de Nord; Nord-Est, America de Nord și Sud-Est, America de Nord
Daniel P. Amato
Rodney A. Ames
Fernando R. Castro
Corbin E. Coombs
Michael D. Groll
David S. Kinard
Quinn S. Millington
T. Michael Price
Richard G. Youngblood

Al unsprezecelea cvorum
Zonele Sud-Vest, America de Nord și Vest, America de Nord
Jonathan G. Cannon
David C. Clark
Jorge A. Contreras
B. Corey Cuvelier
Tommy D. Haws
Levi W. Heath
Brian J. Holmes
Hal C. Hunsaker
Douglas P. Maxfield
Steven C. Merrell
Siegfried A. Naumann
Douglas A. Rozsa
Lee M. Shumway
M. Travis Wolsey

Al doisprezecelea cvorum
Zona Utah
Steven C. Barlow
Mark E. Bonham
K. Bruce Boucher
Thomas K. Checketts
J. Kimo Esplin
Vance K. Smith

O poziție nouă: Sfătuitoare a organizațiilor la nivel de zonă

Prima Președinție a aprobat recent o nouă poziție numită sfătuitoare a organizațiilor la nivel de zonă. Femeile care slujesc în această poziție vor fi chemate să sprijine conducătoarele Societății de Alinare, Tinerelor Fete și Societății Primare în zonele în care locuiesc pretutindeni în lume. Ele vor ajuta conducătoarele locale din afara Statelor Unite și Canadei instruindu-le și îndrumându-le.

Nevoia de sfătuitoare la nivel de zonă va fi determinată de Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, Președinția celor Șaptezeci și președințiile zonelor. În zonele în care sunt chemate, sfătuitoarele voluntare vor participa, de asemenea, la consilii în cadrul zonei, pe măsură ce conlucrează cu bărbații și femeile din Biserică din zonele lor. Ele vor sluji sub îndrumarea președințiilor zonelor timp de trei până la cinci ani. ■

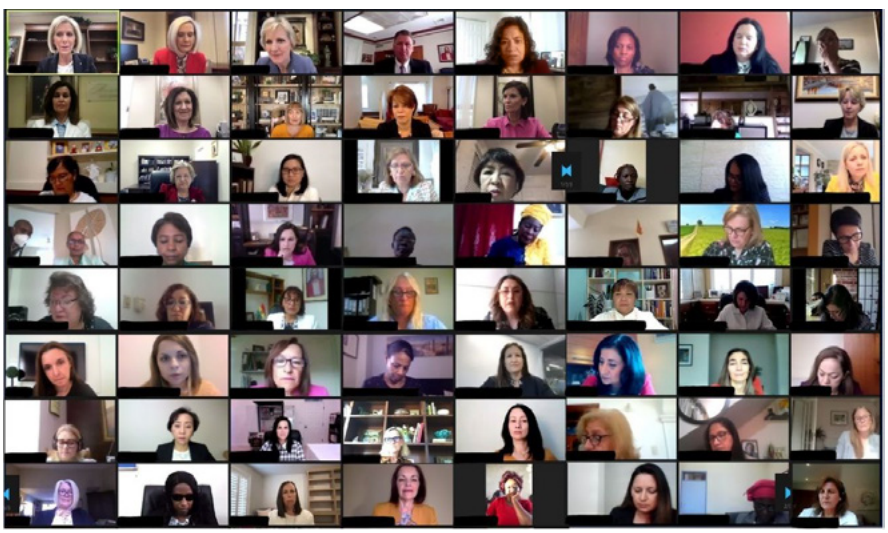

Președințiile generale s-au întâlnit recent în cadrul unei videoconferințe cu 50 de surori care au fost chemate în calitate de sfătuitoare ale organizațiilor internaționale zonale.

Revistele împlinesc nevoi mondiale

Recent configurate sub forma a trei publicații mondiale, începând din luna ianuarie a anului 2021, revistele Bisericii oferă mesaje din partea conducătorilor Bisericii, care sunt „relevante și actuale”, potrivit vârstnicului Quentin L. Cook, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Noile reviste pentru copii, tineri și adulți „au putere spirituală și doctrinară”, a spus dânsul. Subiectele sprijină programa *Vino și urmează-Mă* și alte aspecte importante.

„Revistele Bisericii constituie o resursă valoroasă pentru învățarea Evangheliei lui Isus Hristos și crearea unui sentiment de apartenență la Biserica Sa”, a scris Prima Președinție într-o scrisoare prin care a anunțat noile reviste. „Dorința noastră este ca membrii de pretutindeni să se aboneze și să se bucure în inimile și căminele lor de influența exercitată de aceste reviste în susținerea credinței”.

Liahona, pentru adulți, *Pentru întărirea tineretului*, pentru adolescenți, și *Prietenul*, pentru copii, acum fac posibil:

- ca familii din aproximativ 150 de țări să aibă ocazia să se aboneze la reviste destinate, în mod specific, copiilor și tinerilor;
- ca revistele să fie mai des disponibile în unele zone și limbi;
- ca membri să primească mesaje unificatoare asemănătoare prin revistele mondiale;
- ca articolele din reviste să fie din ce în ce mai disponibile, atât în format digital, cât și în format tipărit.

Conducătorii locali sunt încurajați să le ofere noilor convertiți un abonament de un an la revista potrivită vârstei lor și să le ofere abonamente la *Prietenul* sau *Pentru întărirea tineretului* copiilor și tinerilor care frecventează adunările Bisericii fără părinții lor.[1] ■

NOTĂ

1. Vedeți *Manual general – Slujirea în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă*, 38.8.10, ChurchofJesusChrist.org.

Acțiunile umanitare aduc alinare

Biserica își continuă eforturile de a-i ajuta pe cei nevoiași din întreaga lume și de a oferi ajutor umanitar în vremuri de criză.

În cadrul celei mai mari acțiuni umanitare de ajutorare din istoria Bisericii, organizația Caritatea Sfinților din Zilele din Urmă (brațul umanitar al Bisericii) a ajutat mulți oameni în timpul pandemiei COVID-19, oferind fonduri și provizii pentru a ajuta la prevenirea și tratarea bolii. Acțiunea a oferit, de asemenea, produse de bază și instruire pentru specialiștii din domeniul sănătății, inclusiv îndrumări privind modul în care să ofere sprijin fizic, mental și emoțional.

Fabricile de conserve și fabricile de prelucrare a alimentelor ale Bisericii s-au adaptat pentru a satisface nevoile crescute, punând produse și bunuri la dispoziția conducătorilor Bisericii, organizațiilor comunitare, programelor de alimentație școlară, băncilor de alimente și altor organizații care au încheiat parteneriate cu Biserica, inclusiv guverne, organizații internaționale non-guvernamentale și alte grupuri umanitare. Până în prezent, organizația Caritatea Sfinților din Zilele din Urmă a sprijinit 1.050 de proiecte de asistență privind COVID-19 în 152 de țări.

De la ultima conferință generală încoace, organizația Caritatea Sfinților din Zilele din Urmă și conducători locali și regionali ai Bisericii:

- au organizat voluntari Mâini care ajută și acțiuni de ajutorare după ce trei uragane au lovit zona de coastă a golfului Statelor Unite, de la sud-estul Texasului până la peninsula Florida;
- au colaborat cu parteneri și s-au coordonat cu conducători locali ai Bisericii pentru a oferi ajutor după ce taifunuri au lovit Filipine; patruzeci de case de întruniri ale Bisericii au fost folosite ca centre de evacuare;
- au venit în ajutorul victimelor incendiilor de vegetație în 23 de țărușidin California, Idaho, Oregon și Washington, S.U.A.;
- au colaborat cu un partener pentru a oferi 180 de tone de alimente pentru a ajuta oamenii nevoiași din Wyoming, Maryland, Michigan, Nebraska, Carolina de Sud, Colorado, Massachusetts și Carolina de Nord, S.U.A.;
- au oferit 1 milion de dolari americani organizației Salvation Army pentru a sprijini distribuirea de alimente în peste 150 de locuri de pretutindeni din Statele Unite;
- au donat alimente la 200 de bănci de alimente locale din New York, S.U.A;
- au livrat 17.000 kilograme de îmbrăcăminte și 77.640 kilograme de alimente în Honduras, conlucrând cu guvernul și conducătorii comunității pentru a oferi ajutor celor care au supraviețuit după două uragane;
- au ajutat la finanțarea unor programe care vor oferi 30 de milioane de mese unor școli din nouă țări din Africa;
- au sponsorizat 200 de acțiuni de donare de sânge în 14 state din Zona Centrală, America de Nord, a Bisericii;
- au donat peste 200.000 de dolari americani pentru echipamente de protecție personală pentru specialiștii din domeniul medical și pentru măști pentru elevii din Botswana. Unsprezece congregații locale ale Bisericii au cusut, împreună, 8.000 de măști pentru a sprijini această acțiune;
- au acordat un ajutor financiar de 20 de milioane de dolari americani pentru a sprijini Fondul Internațional pentru Urgențe ale Copiilor al Națiunilor Unite (United Nations International Children's Emergency Fund – UNICEF) în urma pandemiei de COVID-19, care va ajuta la asigurarea vaccinurilor în 196 de țări;
- au livrat 358.520 kilograme de alimente; 17.000 de baxuri de apă; saltele și alte provizii celor nevoiași din Texas și Oklahoma, după furtunile extreme de iarnă. ■

FOTOGRAFIE DE JEFFREY D. ALLRED, *DESERET NEWS*

Refugiați în Roma, Italia, participă la o lecție de gătit asigurată printr-un parteneriat între Caritatea Sfinților din Zilele din Urmă și Biserica Catolică.

Cerințe revizuite pentru absolvirea seminarului

Pentru a sprijini studiul Evangheliei în cadrul căminului și pentru a încuraja citirea zilnică din scripturi, cerințele pentru absolvirea seminarului au fost revizuite. Acum, pe parcursul celor patru ani de studiu, cursanții nu vor raporta dacă au terminat de citit volumele de scripturi (Vechiul Testament, Noul Testament, Cartea lui Mormon și Doctrină și legăminte și Perla de mare preț); în schimb, ei vor raporta dacă citesc din scripturi în fiecare zi, cel puțin 75% din timp.

Astfel, accentul nu mai este pus pe bifarea unei căsuțe, ci pe stabilirea unui obicei neprihănit de ucenicie, care îi va binecuvânta pe cursanți de-a lungul vieții lor. De asemenea, acest lucru permite seminarului, care anterior a fost modificat să se alinieze la programul de citire de 12 luni sugerat pentru Vino și *urmează-Mă*, să conlucreze cu toate organizațiile Bisericii pentru a sprijini studiul Evangheliei care este concentrat în cămin și susținut de Biserică[1].

Cerințele suplimentare pentru absolvirea seminarului includ prezența de 75% la clase și promovarea evaluării cu un scor de 75% sau mai mare. Certificatele de absolvire, care sunt mult mai acceptate în anumite zone, au înlocuit certificatele de recunoaștere a realizărilor folosite anterior. ■

NOTĂ

1. Vedeți Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2018, p. 7-8.

Evenimentele online creează unitate

Evenimentele desfășurate online au creat numeroase ocazii ca membrii Bisericii să se simtă uniți în scopurile Evangheliei și în înțelegerea ei.

De la prieten la prieten

Sponsorizat de Președinția generală a Societății Primare, acest eveniment pentru copii, părinți și conducători a avut ca gazde un băiat și o fată care au vorbit în limba lor maternă: limba engleză, spaniolă sau portugheză. Alți copii au prezentat rapoarte de la fața locului din diverse locuri din lume. Prezentarea a inclus istorisiri video despre Isus Hristos, un mesaj pentru copii din partea președintelui Russell M. Nelson, un interviu despre legămintele făcute la botez cu vârstnicul Ulisses Soares, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, și discuții cu Președinția generală a Societății Primare. De asemenea, a inclus lecții de desen, activități artistice și cântece. Evenimentul a fost tradus și este disponibil pentru vizionare și în alte limbi. Va fi, de asemenea, pus la dispoziție în segmente mai scurte pentru a fi folosit în studiul Evangheliei în cadrul căminului.

Sărbătoarea Tinerelor Fete

Președinția generală a Tinerelor Fete a fost gazda unui eveniment desfășurat online care a marcat aniversarea de 150 de ani a organizației Tinerelor Fete. A fost transmisă în 11 limbi. Președintele Nelson a oferit un mesaj înregistrat, iar conducătoarele Tinerelor Fete au răspuns la întrebări în limbile engleză, spaniolă și portugheză. Tinere fete din Norvegia și Thailanda au rostit rugăciunile. În anul 2020, tinerele fete din

De sus: evenimente desfășurate recent în mediul online includ o transmisiune De la prieten la prieten pentru copiii de la Societatea Primară, o sărbătorire a 150 de ani de la înființarea organizației Tinerele Fete și vârstnicul Jeffrey R. Holland și Patricia Holland vorbind la evenimentul Roots Tech Connect.

De sus: tineri au împărtășit talentele lor muzicale în cadrul unui Festival mondial al muzicii pentru tineri și membri ai Bisericii au trimis interpretări ale unor cântece de Crăciun pentru a fi incluse într-o serie de prezentări video.

întreaga lume au fost încurajate să facă 150 de fapte de slujire.

Conectează-te la RootsTech

Peste un milion de pasionați de istoria familiei s-au alăturat evenimentului desfășurat online RootsTech, în luna februarie a anului 2021. A fost cel mai mare număr de participanți de până acum la ceea ce a devenit cea mai mare sărbătoare a istoriei familiei din lume. RootsTech a facilitat dezvoltarea unei biblioteci de învățare online care va fi disponibilă pe tot parcursul anului. Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, și soția sa, Patricia, au fost vorbitorii principali în cadrul Zilei descoperirii familiei, care este o parte anuală a adunării.

Festivalul muzicii pentru tineri

În cadrul Festivalului mondial al muzicii pentru tineri din luna martie, au fost prezentate talente muzicale și mărturii. Tineri din Noua Zeelandă, Brazilia, Republica Dominicană, Germania, Africa de Sud și Filipine au fost gazdele programului, care s-a bazat pe tema tinerilor Bisericii din anul 2021, „O lucrare măreață” (vedeți Doctrină și legăminte 64:33-34). Pe lângă muzică și mesaje concentrate asupra lui Hristos din partea semenilor lor, tinerii au avut, de asemenea, ocazia să-i asculte pe președintele Nelson; președinta Bonnie H. Cordon, președinta generală a Tinerelor Fete; și președintele Steven J. Lund, președintele general al Tinerilor Băieți.

Ocazii pentru femei

Președinta Jean B. Bingham, președinta generală a Societății de Alinare, a fost vorbitoarea principală la cel de-al cincilea simpozion anual al Zilei internaționale a femeilor în diplomație. Sponsorizat de consulul general onorific al Republicii Senegal, evenimentul desfășurat online a fost transmis din Los Angeles, California, S.U.A. Președinta Bingham le-a spus conducătorilor internaționali de afaceri și diplomaților internaționali participanți că educația este cheia succesului pentru femeile și fetele din întreaga lume. Dânsa a împărtășit exemple ale femeilor care au fost binecuvântate de inițiativa Bisericii de alfabetizare prin Evanghelie.

Concerte de Crăciun

Membri ai Bisericii și prieteni de alte religii din întreaga lume au trimis prezentări video de Crăciun care au fost montate împreună pentru a alcătui concerte și au fost difuzate pe ChurchofJesusChrist.org de-a lungul perioadei de Crăciun, ca parte a campaniei anuale de Crăciun, Luminează lumea. ■

Vino și urmează-Mă

Să învățăm din mesajele transmise în cadrul conferinței generale

Puerto Rico

Învățăturile profeților în viață și ale celorlalți conducători generali ai Bisericii oferă îndrumări inspirate pe măsură ce căutăm să participăm la lucrarea Domnului. În a doua și a patra duminică a fiecărei luni, președinția cvorumului și cea a Societății de Alinare aleg, ținând cont de nevoile membrilor și de îndrumarea Spiritului, un mesaj transmis în cadrul conferinței despre care să se discute. Uneori, episcopul sau președintele de țăruș poate sugera, de asemenea, un mesaj. În general, conducătorii trebuie să pună accent pe mesajele membrilor Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Însă, poate fi discutat orice mesaj din cadrul celei mai recente conferințe generale.

Conducătorii și învățătorii trebuie să găsească modalități de a încuraja membrii să citească mesajul ales înainte de adunare.

Pentru mai multe informații, vă rugăm citiți capitolele despre adunările Preoției lui Melhidesec și ale Societății de Alinare, din *Manual general - Slujirea în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă,* 8.2.1.2, 9.2.1.2, ChurchofJesusChrist.org.

Planificarea predării

Întrebările de mai jos pot ajuta învățătorii când planifică să folosească un mesaj din cadrul conferinței generale pentru a preda.

1. Ce dorește vorbitorul să înțelegem? Ce principii ale Evangheliei predă? Cum se aplică aceste principii cvorumului nostru sau Societății noastre de Alinare?

2. Ce versete a folosit vorbitorul pentru a-și susține mesajul? Există și alte versete pe care le-am putea citi și care ne-ar mări înțelegerea? (Puteți găsi unele în notele de la finalul mesajului sau în Ghid pentru scripturi.)

3. Ce întrebări aș putea adresa care să-i ajute pe membri să cugete asupra mesajului? Ce întrebări îi vor ajuta să înțeleagă relevanța mesajului în viața lor, în familia lor și în lucrarea Domnului?

4. Ce pot să fac pentru a invita Spiritul în adunarea noastră? Ce pot să folosesc pentru ca discuția să fie mai interesantă, inclusiv povestiri, analogii, muzică și lucrări de artă? Ce a folosit vorbitorul?

5. Ne-a invitat vorbitorul să facem ceva? Cum pot să ajut membrii să-și dorească să acționeze potrivit acestor invitații?

Idei pentru activități

Există numeroase moduri de a ajuta membrii să învețe din mesajele transmise în cadrul conferinței generale. Mai jos sunt prezentate câteva exemple; puteți avea alte idei care vor funcționa mai bine în cadrul cvorumului sau Societății de Alinare din care faceți parte.

Zambia

- ***Discutați în grupuri.***
  Împărțiți membrii în grupuri mici și desemnați fiecărui grup câte o secțiune diferită din mesajul din cadrul conferinței pentru a-l citi și a-l discuta. Apoi, rugați membrii fiecărui grup să împărtășească un adevăr pe care l-au învățat. Sau puteți să formați grupuri cu persoane care au studiat secțiuni diferite și să le permiteți să-și împărtășească ceea ce au învățat.

- ***Răspundeți la întrebări.***
  Invitați membrii să răspundă la întrebări, precum cele de mai jos, despre mesajul din cadrul conferinței. Ce adevăruri ale Evangheliei găsim în acest mesaj? Cum putem pune în practică aceste adevăruri? Ce invitații au fost făcute și ce binecuvântări au fost promise? Ce ne învață acest mesaj despre lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o facem?

- ***Împărtășiți citate.***
  Invitați membrii să împărtășească citate din mesajul transmis în cadrul conferinței generale care îi inspiră să-și îndeplinească responsabilitățile pe care le au în lucrarea de salvare. Încurajați-i să se gândească la modul în care pot să împărtășească aceste citate pentru a binecuvânta pe cineva, inclusiv pe cei dragi și pe cei cărora le slujesc.

- ***Desfășurați o lecție practică.***
  Invitați din timp câțiva membri să aducă obiecte de acasă pe care să le poată folosi pentru a preda despre mesajul din cadrul conferinței. În timpul adunării, rugați membrii să explice legătura dintre acele obiecte și mesaj.

- ***Pregătiți o lecție care să fie predată acasă.***
  Rugați membrii să lucreze în echipe de câte doi pentru a planifica o lecție pentru seara în cămin având la bază mesajul din cadrul conferinței. Cum putem să facem ca mesajul să fie relevant pentru familia noastră? Cum putem să împărtășim acest mesaj celor cărora le slujim?

- ***Împărtășiți experiențe.***
  Citiți împreună mai multe afirmații din mesajul din cadrul conferinței. Rugați membrii să împărtășească exemple din scripturi și din viața lor care ilustrează sau întăresc principiul doctrinar învățat din aceste afirmații.

- ***Învățați despre un verset.***
  Invitați membrii să citească un verset menționat în mesajul din cadrul conferinței. Rugați-i să discute modul în care învățăturile din mesaj îi ajută să înțeleagă mai bine versetul respectiv.

- ***Găsiți un răspuns.***
  Formulați, din timp, câteva întrebări la care să se poată răspunde folosindu-se mesajul din cadrul conferinței. Concentrați-vă asupra întrebărilor care îndeamnă la o gândire profundă sau la punerea în practică a principiilor Evangheliei (vedeți *Să predăm în modul Salvatorului,* p. 31-32). Apoi, permiteți membrilor să aleagă o întrebare și să găsească răspunsuri în mesaj. Invitați-i să discute despre răspunsurile lor în grupuri mici.

- ***Găsiți o expresie.***
  Invitați membrii să caute, în mesajul din cadrul conferinței, expresii care sunt importante pentru ei. Rugați-i să împărtășească expresiile și ceea ce învață din ele. Cum ne ajută aceste învățături să realizăm lucrarea Domnului?

- ***Creați ceva.***
  Invitați membrii să facă un afiș sau un semn de carte care include o scurtă afirmație inspirată din mesajul din cadrul conferinței. Oferiți-le ocazia să împărtășească ceea ce au făcut. ■

Pentru mai multe idei de a studia și preda din mesajele din cadrul conferințelor generale, vedeți „Ideas for Learning and Teaching from General Conference (Idei pentru a învăța și a preda din mesajele din cadrul conferinței generale)", care se găsește sub fila Conferința Generală în aplicația Biblioteca Evangheliei.

Fotografii din Chile (cea suprapusă) și Germania

„În această conferință generală, am fost binecuvântați din abundență să învățăm despre principii eterne de la slujitori autorizați ai Domnului. Acum, responsabilitatea fiecăruia dintre noi este să ne conducem potrivit adevărurilor despre care dânșii au depus mărturie”
– vârstnicul David A. Bednar, „Principiile Evangheliei Mele”.

„Credința este puterea care *permite* lucrurilor puțin probabile să devină realitate", a spus președintele Russell M. Nelson în timpul celei de-a 191-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii. „Nu diminuați credința pe care o aveți deja. Este nevoie de credință pentru a vă alătura Bisericii și a rămâne credincioși. Este nevoie de credință pentru a urma profeții în loc de a urma experții și opinia populară. Este nevoie de credință pentru a sluji în misiune pe timpul unei pandemii. Este nevoie de credință pentru a trăi o viață castă când lumea strigă că legea castității dată de Dumnezeu nu mai este la modă acum. Este nevoie de credință pentru a-i învăța pe copii Evanghelia într-o lume laică. Este nevoie de credință pentru a pleda pentru viața unei persoane dragi și chiar mai multă credință pentru a accepta un răspuns dezamăgitor."

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN
4 021746 81717
T2a